

A. E. Van Vogt

FĂURITORII DE ARME

(THE WEAPON MAKERS)

Unu.

Hedrock aproape că uitase de raza spion. Ea continua să strălucească, imaginea de pe ecran arătând la fel de limpede ca întotdeauna sala imperială de conferințe. Mai erau oameni care se aplecau jos de tot, asupra mâinii tinerei cu fața rece așezată pe scaunul ca un tron și sunetele glasurilor lor se auzeau deslușit. Totul era așa cum trebuia să fie.

Dar Hedrock își pierduse orice interes pentru sala aceea de protocol, pentru scena de curte. Cuvintele înghețate ale tinerei i se învâртеau mereu prin minte, deși trecuseră câteva minute bune de când le rostise.

— În împrejurările de față, spusese ea, nu ne putem îngădui luxul de a ne mai lua și alte riscuri cu acest trădător de la Arsenale. Ceea ce s-a întâmplat până acum este mult prea important. Drept care, domnule General Grall, ca măsură de precauție pur și simplu, îl veți spânzura. Înlanțuirea în timp a lucrurilor este importantă. Ca de obicei, va prânzi la masa mea, întrucât doresc să asist personal la execuție.

— Prea bine, Maiestate...

Hedrock se mișca fără astâmpăr înainte și înapoi în fața aparatului său video. Până la urmă se holbă din nou la ecran, care, în actuala sa formă materializată, ocupa în întregime colțul apartamentului. Conștient de situația sumbră, văzu că tânăra este încă în sala de consiliu, dar a rămas singură. Ședea cu un vag zâmbet pe fața ei prelungă. Zâmbetul i se istovi când atinse un instrument aflat pe scaunul ei și începu să dicteze cu glas limpede, ca de clopot.

O vreme, Hedrock așteptă să se pătrundă pe deplin de treburile curente de palat pe care le discuta ea. În minte îi stăruia un țel, o încăpățănare din ce în ce mai îndârjită de a nu accepta eșecul reprezentat de situația actuală. Cu multă grijă, începu să-și acordeze teleecranul.

Imaginea tinerei Împărătese se estompă. Placa vizuală pâlpoi aducând o lumină informă, dar în cele din urmă contură fața unui bărbat și apoi se stabilizează. Hedrock spuse:

— Convocarea consiliului superior al făuritorilor de arme.

— Dar o să dureze măcar un minutspuse cu gravitate bărbatul de pe ecranpână ce stabilim legătura cu diversele locuri unde se află membrii consiliului.

Hedrock încuviință țeapăn din cap. Deodată îl apucă frica. Până atunci glasul lui fusese destul de ferm, dar avea senzația că va începe să-l tremure ca la bătrâni. Rămase calm locului, străduindu-se în mod conștient să destindă această încordare. Când se uită din nou la ecran, imaginea unică era înlocuită acum de douăsprezece imagini din locuri diferite; erau deci destui consilieri prezenți pentru ca adunarea să fie legal constituită. Începu imediat o relatare a condamnării sale la moarte. Într-un târziu încheie:

— Nu încapă îndoială că se întâmplă ceva important. De mai multe ori în cursul ultimelor două săptămâni, când s-a convocat o conferință imperială, m-am trezit abătut către conversații plicticoase cu ofițeri superiori, împiedicat fiind astfel să revin la mine acasă. Dar după părerea mea, factorul semnificativ al ordinului de spânzurare este elementul timp implicat. Observați că nu voi fi arestat decât la unu, adică peste trei ore. Și pe urmă mi s-a mai permis să revin în apartamentul meu la timp pentru a asculta pronunțarea sentinței. Dacă oamenii cunosc topografia Arsenalelor, cu siguranță că-și dau seama că cele trei ore pe care le am la îndemână sunt un răgaz suficient pentru fuga mea.

— Adică vrei să spui că ai de gând să rămâi? Îl întrebă cu asprime consilierul Peter Cadron.

Pe Hedrock iarăși îl copleși senzația de răceală și înțepeneală. Când vorbi din nou, vocea lui avea un ușor tremur, deși cuvintele în sine erau precise și, în esența lor, încrezătoare:

— Vă rog să nu uitați, domnule Cadron, că noi am analizat împreună caracterul Împărătesei. Presiunile socio-tehnice anormale ale epocii au făcut-o la fel de neliniștită și înclinată spre aventurism așa cum sunt toți cei 19 miliarde de supuși ai ei. Are poftă de schimbări, de distracții, de emoții și experiențe noi. Dar mai presus de toate ea întruchipează puterea imperială, reprezentativă pentru forțele conservatoare, potrivnice schimbărilor. Rezultatul este o permanentă luptă mintală, o periculoasă stare de dezechilibru, care de veacuri încoace face din ea cel mai rău dușman al Arsenalelor.

Fără doar și poate, execuția prin spânzurătoare îi va îmboldi nervii tociți, zise cu răceală alt consilier. Cele câteva clipe cât te va vedea zbuciumându-te și zvârcolindu-te în ștreang, viața i se va părea mai puțin monotonă și cenușie.

— Ceea ce aveam în minte, spuse cu seriozitate Hedrock, este că unul dintre Negatiștii noștri ar putea rezolva diverșii factori pentru a oferi sfaturi cu privire la valoarea practică a rămânerii mele.

— Îl vom consulta pe Edward Gonish, spuse Peter Cadron. Te rog, numai, să ai răbdare până când discutăm în particular această chestiune.

Se retraseră, dar nu din punct de vedere vizual, căci fețele lor rămăseră pe ecranul video și cu toate că Hedrock îi vedea mișcând din buze, nu ajungea până la el nici o voce. Conversația continuă multă vreme și un răstimp ce i se păru interminabil i se explica ceva unei persoane nevăzute. Atât de tare se prelungi scena, încât până la urmă Hedrock rămase cu dinții și pumnii

încleștați. Scoase un oftat de ușurare când luă sfârșit acest răgaz de tăcere și când Peter Cadron spuse:

— Raportăm cu regret că Negatistul, Edward Gonish, consideră că nu sunt destui factori cunoscuți lui ca să-l ofere vreun fir conducător. Așadar ne rămâne o singură cale logică și deci dorim să punem o singură întrebare: La ce oră ți se vor reduce la minimum șansele de a fugi din palat? Ai putea rămâne la prânz?

Hedrock se ținu drept și calm, așteptând să se elibereze de șocul informării privitoare la verdictul Nega-tistului. Nici nu-și dăduse seama până atunci cât de mult depinde de acel geniu intuitiv superb instruit pentru a decide în privința propriei sale vieți sau morți. Într-o clipă situația devenise nesigură și primejdioasă dincolo de cele mai negre presimțiri ale lui. Într-un târziu spuse:

— Nu, dacă rămân la masă sunt prins. Împărătesei îi place să se joace de-a mîța cu șoarecele și cu siguranță că în cursul prânzului mă va informa în privința sentinței. Eu am un plan, care depinde de reacțiile ei afective și se bazează pe faptul că i se va părea necesar să se justifice.

Făcu o pauză, încruntându-se la ecran. Apoi reluă:

— Care au fost concluziile discuțiilor voastre? Am nevoie de tot ajutorul posibil.

Consilierul Kendlon, un bărbat grăsuț care nu vorbise până atunci, zise:

— După cum știi, Hedrock, prezența ta la palat are două scopuri: unul este protecția Arsenalelor de un atac prin surprindere în cursul perioadei pe care am convenit cu toții s-o numim o vreme periculoasă pentru civilizația noastră. Celălalt scop este firește propriul tău plan favorit de a stabili o legătură între Arsenale și guvernul imperial. Așadar ești spion doar într-un sens benign al cuvântului. Orice informație de rang inferior pe care o poți obține e întru totul a ta. Noi n-avem nevoie de ea. Dar gândește-te bine: ai auzit cevaorice lucrare ar putea constitui temeiul teoriei tale că se plănuiește o grozăvie?

Hedrock clătină încet din cap. Brusc îi dispăru orice emoție. Căpătă senzația unei detașări fizice. Într-un târziu vorbi ca dintr-o zonă îndepărtată și rece, cu precizie, calm și concludent:

— După cum văd, domnilor, n-ați ajuns la nici o hotărâre și totuși nu puteți nega că nu prea aveți chef să-mi vedeți rupte legăturile de aici. Și nu încapă nici o îndoială în privința interesului vostru intens de a afla ce ascunde Împărăteasa. Și în sfârșit, după cum spuneți, mai e și planul meu favorit. Așadar am hotărât să rămân locului.

Nu s-au grăbit chiar atât de tare să se declare de acord. Caracterul ciudat și capricios al Împărătesei crea șansele ca cel mai mic cuvîntel din partea lui să devină fatal. Amănuntele... Amănuntele... Le discutară laborios. De pildă, faptul că Hedrock era aparent primul trădător al Arsenalelor din istorie, care totuși refuzase să furnizeze vreo informație curioasei conducătoare a imperiului, înfățișarea lui izbitoră, mintea strălucită și personalitatea puternică o fascinaseră deja, lucru previzibil și în viitor. Așadar, în afara faptului că ea era implicată în ceva tainic și important, amenințarea cu

spânzurătoarea reprezenta un test, rezultatul suspiciunii. Dar trebuia să fie prudent. La nevoie putea să-l ofere Împărătesei informații secrete de natură mai generală despre Arsenale, pentru a-l gădila poftă să afle mai mult și...

În momentul acesta buzzer-ul de la ușă întrerupse cu bâzâitul lui conversația. Tresărind, Hedrock stinse aparatul și-l scoase din priză. Apoi, conștient în mod acut că și-a îngăduit să se lase pradă nervilor și spaimei, își scoase cu gesturi măsurate acul de aur de la cravată și se aplecă asupra biroului. Acolo se afla inelul, o bijuterie mică dar strălucitoare, capul ornamental fiind o replică exactă a aparatului de spionaj cu raze, imaginea acestuia era alcătuită într-o formă solidă prin forțe atomice generate de sursa de energie din interiorul inelului. Soluția cea mai rapidă ar fi fost să elibereze micuța pârghie automată legată tocmai în acest scop de inel, dar lucrul cel mai important îl constituia starea sa de nervi.

Era o sarcină la fel de delicată că și pusul aței în ac. De trei ori îi tremură puțin mâna, ceea ce-l făcu să nu nimerească scobitura aproape invizibilă pe care trebuia s-o atingă cu degetul. La a patra încercare o nimeri. Aparatul de raze-spion începu să clipească la fel ca o lumină zdrobită, numai că nu rămaseră nici un fel de sfărâmături, nimic afară de aerul gol. Unde stătuse obiectul, pe colțul mesei, nu se mai afla acum decât pătura pe care o așternuse peste birou, ca să-l protejeze tăblia de zgârieturi. Hedrock aruncă pătura înapoi în dormitor și apoi rămase o vreme nehotărât cu inelul în palmă. Îl puse în cele din urmă într-o cutie de metal, împreună cu alte trei inele și potrive mecanismul cutiei în așa fel încât să le dizolve pur și simplu în cazul când ar fi umblat altcineva la ea. Numai pistolul circular rămase în jurul degetului său când într-un târziu se duse calm să răspundă la bâzâitul insistent al soneriei.

Hedrock recunoscu în bărbatul înalt de pe coridor o ordonanță a Împărătesei. Individul îl salută ca pe un cunoscut și-l spuse:

— Domnule căpitan, maiestatea sa mi-a cerut să vă informez că se servește prânzul și vă roagă să poftiți imediat.

O clipă Hedrock avu impresia netă că este victima unei farse și că Împărăteasa Innelda s-a apucat deja de micul ei joc palpitant. Nu putea fi atât de devreme ora prânzului. Se uită la ceas. Cadranul indica 1235 Trecuse o oră de când auzise din gura frumoasă dar cu trăsături ferme a Împărătesei acea condamnare la moarte.

De fapt, chestiunea dacă rămâne sau nu până la ora prânzului fusese decisă de alții, nu de el. Evenimentul survenise și-l luase pe nepregătite tocmai când le spunea membrilor consiliului că mai are o oră de răgaz. Realitatea poziției lui se clarifică pe parcursul drumului pe care-l străbătu printre șiruri de soldați postați pe toate coridoarele care duceau la sufrageria regală; și această realitate indica rămânerea lui acolo. Era atât de definitivă încât Hedrock se opri în pragul amplei încăperi, rămase o clipă locului, zâmbind sardonice și îndată se regăsi.

Calm, cu un ușor zâmbet pe buze, trecu printre mesele curtenilor zgomotoși și se așeză pe scaunul lui, al cincilea de la capul mesei unde urma să se instaleze Împărăteasa.

Doi.

Trecuseră deja de cocteiluri și supă. Hedrock ședea, mai gânditor acum când nu se află fizic în mișcare, așteptând să vadă ce urmează. Îi studie pe bărbații din jurul mesei, pe tinerii puternici și aroganți și inteligenți, de circa treizeci de ani, care alcătuiau suita personală a Maiestății Sale Imperiale.

Simți un fior de regret la gândul că totul trebuie să se sfârșească. Îi făcuseră plăcere cele șase luni petrecute în sânul acestei societăți strălucitoare. Fusesse din nou palpitant să-l vezi pe tineri cum gustă fructele puterii uluitoare, o savurare neostoită a bucuriei, aducându-l aminte de propriul său trecut îndepărtat. Hedrock zâmbi cu gura strâmbă. În nemurirea lui era o trăsătură de care el nu ținuse seama, o nepăsare crescândă față de riscuri până când îl lovea criza, un fel de indiferență în privința primejdiei înainte de declanșarea acesteia. Bineînțeles știuse că mai curând ori mai târziu avea să se implice chiar și dincolo de aceste puteri secrete ale lui. Și acum ca și în trecut, ceea ce conta era doar țelul său suprem, cu totul deosebit de scopurile pe care credeau oamenii că le urmărește el.

Glasul Împărătesei se ridică peste zarva conversației și puse capăt reveriei lui:

— Pari cam îngândurat, căpitane Hedrock.

Hedrock întoarse încet capul spre ea. Dorise să-l ofere mai mult decât o privire în treacăt, pe care i-o aruncase până atunci. Dar fusesse conștient de faptul că ochii ei verzi îl supravegheau încă din clipa în care se așezase. Chipul Împărătesei era izbitor, aproape nobil. Avea structura facială cu pomeții proeminenți și bărbia fermă a celebrei familii Isher. Și nu încăpea nici urmă de îndoială că ea era doar cel mai recent, nu ultimul produs al unui arbore genealogic stelar. Pasiuni capricioase și puteri nelimitate îi strâmbaseră mereu fața frumoasă. Dar se vedea deja căla fel ca toți strămoșii ei remarcabili, de ambele sexcapricioasa și strălucitoare Innelda putea rezista la corupție și intrigi, în ciuda defectelor de caracter și că extraordinara familie Isher va mai supraviețui o generație.

„Lucrul important în momentul de față”, se gândi Hedrock cu o istețime din ce în ce mai alertă, „era s-o facă să se dea de gol în împrejurările cele mai avântajoase pentru el.” Drept care spuse:

— Innelda, mă gândeam la stră-stră-străbunică ta de acum șapte generații, splendida Ganela, Împărăteasa cu părul de aur. Afară doar de faptul că ești brunetă, semenii grozav cu ea așa cum era în tinerețe.

Ochii verzi ai Împărătesei părură nedumeriți. Buzele i se strânseseră după care se desfăcură de parcă ar fi vrut să spună ceva. Înainte de a apuca ea să vorbească, Hedrock continuă:

— Arsenalele au un întreg album cu imagini de-ale ei. La ce mă gândeam eu era ideea destul de tristă că într-o bună zi nici tu n-o să mai fi altceva decât un album de poze din cine știe ce prăfuit Centru de Informații.

Lovitura nimeri în plin și fu profundă. Știuse el că tânăra aceasta nu e în stare să suporte gândul bătrâneții ori al morții sale. Mânia îi aduse o scânteie în ochi și trăda că întotdeauna în trecut gândurile ei adevărate:

— Tu însă nu vei trăi destul ca să vezi un album cu poze din viața mea! Tună glasul ei fragil, dar răsunător. Dragul meu căpitan, poate nu e lipsit de interes pentru tine să știi că activitatea ta de spionaj desfășurată aici a fost descoperită și după amiază vei fi spânzurat.

Cuvintele acestea îl șocară. Una era să teoretizezi dinainte că era vorba doar de un text viclean și ucigaș, o încercare hotărâtă de a-l trage de limbăși cu totul altceva să șezi aici lingă femeia asta atât de crudă și de neîndurătoare și care totuși avea puterea, fiecare capriciu al ei fiind legeși s-o auzi rostind condamnarea lui la moarte. Împotriva unui asemenea tiran în carne și oase orice logică era prea slabă, orice teorie era ireală și fantastică.

Deodată era greu de înțeles raționamentul care-l făcuse să se pună într-o asemenea situație grea. I-ar fi venit atât de ușor să mai aștepte o generație-două sau chiar mai mult ca să revină pe tronul Isher-ului încă o femeie. Firește, era adevărat că aceasta era o chestiune fundamentală a întregului sistem, atât din punct de vedere biologic cât și istoric. Își încheie raționamentul și-și izgoni gândurile negre. Se strădui să se destindă și să zâmbească. La urma urmei, smulsese de la ea acest răspuns și era limpede că dorise să-l anunțe sentința mult mai târziu. Într-o concepție de o ironie sinistră, era totuși o victorie psihologică. Dar dacă avea să mai înregistreze câteva victorii dintr-astea nu se putea aștepta la altceva decât la o prăbușire nervoasă.

În uriașa sufragerie, conversația continua, dar nu și la masa imperială. Asta îl readuse pe Hedrock la înțelegerea deplină a mediului în care se afla. Unii dintre tineri ședeau și se holbau la Împărăteasă. Alții se uitau la Hedrock, apoi la Împărăteasă și din nou la Hedrock. Pe fețele tuturor citeai limpede nedumerirea. Păreau să nu știe sigur dacă e vorba de o glumă proastă sau de una dintre acele blestimate melodrame realiste pe care le scornea din când în când Împărăteasa, scopul declarat fiind doar acela de a strica digestia tuturor. „Lucrul important”, se gândi Hedrock, „este că situația a atras atenția tuturor oamenilor de la care mă aștept să-mi salveze viața.”

Împărăteasa rupse tăcerea, spunând cu glas domol dar înțepător:

— Ce n-aș da să-ți cunosc ultimele gânduri, căpitane.

O exprimare cum nu se poate mai izbutită. Hedrock își stăpâni un zâmbet răutăcios și răspunse:

— Declarația mea anterioară rămâne în vigoare. Semeni foarte bine cu frumoasa Ganela, cu temperamentul ei exploziv. Diferența principală este că ea n-a dormit niciodată cu un șarpe viu la vârsta de șaisprezece ani.

— Ce mai e și asta? Întrebă unul din curteni. Innelda să doarmă cu șerpi? Vorbești metaforic sau literal? Uitați-vă că roșește.

Așa și era. Privirea rece și calmă a lui Hedrock studie cu uimire și curiozitate expresia de zăpăceală de pe fața acum stacojie a Împărătesei. Hedrock nu se așteptase să obțină o reacție atât de violentă. Peste o clipă, evident, avea să se stârneasă un adevărat șuvoi de insulte. Dar asta n-avea să-l tulbure pe cei mai mulți dintre tinerii îndrăzneți care, fiecare în felul său, găsisse calea de mijloc între postura de curtean slugarnic și de om cu personalitate, calea cerută de tânăra Împărăteasă de la întreaga ei suită.

— Haide, haide, Hedrock, îi spuse mustăciosul Prinț del Curtin. Doar n-ai de gând să ții numai pentru tine această bucată splendidă de bîrfă. Presupun că și asta provine tot din dosarele ilustrate ale Arsenalului.

Hedrock tăcu. Zâmbetul de încuviințare păru să fie îndreptat către acest verișor al Împărătesei, dar de fapt aproape că nu-l vedea. Privirea și atenția i se concentraseră asupra singurei persoane din încăperea care conta. Împărăteasa Isher ședea la locul ei, îmbujorarea feții cedând treptat locul furiei. Se ridică în picioare, cu o scăpărare primejdioasă în ochi, dar glasul ei nu transmitea decât o frântură din furia pe care mizase el.

Împărăteasa spuse cu încrâncenare:

— Ai fost foarte abil, căpitane Hedrock, să abați conversația în direcția în care ai vrut. Dar vreau să te asigur că asta nu te va ajuta cu nimic. Reacția ta rapidă nu face decât să confirme că știai dinainte de intențiile mele. Ești spion, așa că nu mai riscăm nici o clipă cu tine.

— Ei haide, haide, Innelda, spuse unul dintre barbați. Doar n-ai de gând să dai un asemenea spectacol ieftin.

— Bagă de seamă ce spui, băiete, se înfurie Împărăteasa, căci altfel ai să-l împărțești soarta pe eșafod.

Bărbații de la masă schimbară între ei priviri cu subînțeles. Unii dintre ei dădură dezaprobator din cap, dar apoi cu toții începură să vorbească între ei, ignorând-o pe Împărăteasă.

Hedrock așteptă. Iată țelul pentru care se străduise, dar acum că-l atinsese, părea insuficient. În trecut, ostracizarea ei de către bărbații a căror tovarășie o prețuia, avusese un mare efect asupra conducătoarei, din punct de vedere afectiv. De vreo două ori de la sosirea lui, Hedrock văzuse cum acest factor exercită o influență decisivă asupra ei. Nu la fel se întâmplă și de data asta. Hedrock se convinse din ce în ce mai mult de acest adevăr în timp ce o privea pe femeie recăzând pe jilțul ei și șezând acolo, cu fața prelungă și frumoasă strâmbată într-un rânjet satanic. Zâmbetul îi dispăruse. Spuse cu gravitate:

— Îmi pare rău, domnilor, că aveți acest sentiment. Regret orice izbucnire care ar putea sugera că hotărârea mea împotriva căpitanului Hedrock are un caracter personal. Dar am fost profund tulburată de descoperirea faptului că e spion.

Era un lucru impresionant. Sună convingător și conversațiile particulare dintre bărbați, care se întrerupseră când vorbi ea, nu fură reluate. Hedrock se lăsă pe speteaza scaunului, sentimentul înfrângerii crescând în el cu fiecare clipă ce trecea. Mai mult decât limpede, orice se va fi ascuns îndărătul acestei execuții, era un lucru de proporții prea mari, prea importante, pentru a fi răsturnat prin simplă istețime.

Se pregătea o acțiune drastică, primejdioasă, mortală.

O vreme se concentra numai asupra propriilor sale gânduri. Masa cea lungă cu pânza de în alb, lucios ca satinul, care o acoperea, veselă de aur, cei peste douăzeci de tineri chipeși, deveneau un simplu fundal pentru țelul său mult mai crâncen. Avea nevoie de cuvinte care să modifice întregul tipar al

situației și de o acțiune care s-o rezolve. Își dădu seama că Prințul del Curtin vorbește de câteva momente:

— Dar nu poți să declari pur și simplu că omul e spion și să te aștepti ca noi să te credem. Știm că ești cea mai mare și cea mai grozavă mincinoasă de pe lume când îți convine. Dacă aș fi bănuțit că se apropie un asemenea eveniment, aș fi participat azi dimineață la întrunirea cabinetului. Ce ar fi să ne oferi și oarecari dovezi?

Hedrock își cam pierdea răbdarea. Oamenii începuseră deja să accepte sentința cu toate că nu păreau să-și dea seama de asta. Cu cât mai repede îi elimină din conversație, cu atât mai bine. Dar acum trebuia să fie foarte prudent. Trebuia să aștepte până când Împărăteasa se dădea în vileag, indiferent cât de bine o făcea. O vedea șezând țeapănă, cu o expresie gravă pe față, fără urmă de zâmbet. Și rosti calm următoarele vorbe:

— Mă tem că va trebui să vă cer tuturor să aveți încredere în mine. S-a ivit o situație foarte gravă. A fost unica temă a ședinței noastre de consiliu de astăzi și vă asigur că decizia de a-l executa pe căpitanul Hedrock a fost unanimă, iar pe mine personal această necesitate mă necăjește foarte mult.

Hedrock spuse:

— Vai, Innelda, zău că aveam o părere mai bună despre inteligența ta. Adică pregătești iarăși unul din atacurile acelea inutile, zadarnice împotriva Arsenalelor și crezi că aș putea afla ceva în această privință ca să raportez consiliului Arsenalelor?

Ochii ei verzi îl inundară cu văpaia lor. Când vorbi din nou, cuvintele îi răsunau ca niște schije de oțel:

— N-am să spun nimic care să-ți ofere o scăpare. Nu știu cam ce sistem de comunicații folosești cu superiorii tăi, dar sunt convinsă că unul există. Fizicienii mei au înregistrat adeseori pe instrumentele lor unde foarte puternice, pe lungimi necunoscute, dar de o putere foarte mare.

— Pornind din camera mea? Întrebă blând Hedrock. Împărăteasa se uită lung la el și buzele i se schimonosiră de furie. Aproape fără voia ei spuse:

— N-ai fi îndrăznit să vii încoace dacă ai fi fost silit să te dai atât de tare în vileag. Dar te voi informa, domnule, că nu mă interesează să continui această conversație.

— Cu toate că nu-ți dai seama, îi răspunse Hedrock cu un calm desăvârșit, am spus tot ce era necesar pentru a-mi dovedi inocența când ți-am dezvăluit faptul că știu că la vârsta de șaisprezece ani ai dormit într-o noapte cu un șarpe viu.

— Ah! Spuse Împărăteasa și tot trupul i se zgudui de un fior de triumf. Acum începe mărturisirea. Așadar te așteptai mai demult să trebuiască să pledezi în apărarea ta și ți-ai pregătit acest mic discurs.

Hedrock dădu din umeri:

— Știam că se plănuieste ceva împotriva mea. De o săptămână mi se percheziționează zilnic apartamentul. Am fost supus celor mai plictisitoare monoloage de către capetele pătrate de la Serviciul Armatei. N-aș fi dat dovadă de prostie dacă n-aș fi trecut în revistă toate posibilitățile?

— Ceea ce nu înțeleg, se amestecă un tânăr, este povestea cu șarpele. De ce crezi că știind acest lucru îți dovedești nevinovăția? Asta mă depășește pur și simplu.

— Nu fii atât de prost, Maddern, spuse Prințul del Curtin. Înseamnă pur și simplu că Arsenalele cunoșteau detalii intime despre viața din palatul Inneldei cu mult înainte de a veni aici căpitanul Hedrock. Asta arată existența unui sistem de spionaj mai primejdios decât orice lucru pe care l-am bănuț noi și adevărata acuzație împotriva căpitanului Hedrock este că a neglijat să ne informeze de existența unui asemenea sistem.

Hedrock se gândea: „Încă nu, încă nu. Cam pe aici o să se declanșeze brusc criza și atunci acțiunea mea trebuie să fie rapidă, perfect determinată în timp și decisivă.” Spuse glacial:

— De ce ar trebui să te îngrijorezi? Trei mii de ani au dovedit că Arsenalele n-au cătuși de puțin intenția de a răsturna guvernul imperial. Știu absolut sigur că raza-spion e folosită cu multă discreție și niciodată noaptea, cu excepția acelei ocazii când Majestatea Sa și-a pus oamenii să-l aducă pe furiș la palat un șarpe de la Grădina Zoologică. Curiozitatea le-a făcut pe cele două savante care operau atunci la mașina-spion să-și continue supravegherea. Firește că povestea era prea frumoasa pentru a rămâne îngropată într-un dosar. De asemenea, Majestate, poate vă interesează să știți că s-au scris în privința asta două articole de psihologie, dintre care unul este semnat de cel mai mare dintre Negatiștii noștri în viață, Edward Gonish.

Cu coada ochiului, Hedrock văzu că trupul subțirel și mlădios al femeii se aplecă înainte, că ținea buzele întredeschise, ochii larg deschiși cu profund interes. Întreaga ei ființă părea să reacționeze la fiecare din cuvintele lui.

— Ce a spus Gonish despre mine? Întrebă ea aproape în șoaptă.

Hedrock sesiză momentul de intervenție, cu un oarecare șoc. „Acum, se gândi el, acum!”

Tremura pur și simplu. Dar nu-și putea stăpâni starea fizică și la urma urmei nici nu-l păsa de ea. La ce te puteai aștepta de la un om amenințat cu moartea? Dacă nu părea agitat ar fi fost considerat inuman, de gheațăși nu s-ar fi bucurat de compătimirea nimănu. Glasul i se ridică deasupra tiparului flecăreliei de la mesele mai îndepărtate, puțin nefiresc și pătimaș. Dar nici asta nu era așa de rău, căci la el se holba cu ochii larg deschiși o femeie, o femeie care era pe jumătate copil, pe jumătate geniu și care simțea o poftă intensă, plină de emoții față de lucrurile stranie și exotice. Ședea cu ochii mari strălucitori și—l ascultă pe Hedrock care spunea:

— Probabil sunteți nebuni cu toții, pentru că altfel n-ați subaprecia mereu Arsenalele și știința lor dezvoltată continuu. Ce idee meschină e asta că aș fi venit aici ca spion și că mă interesează un mărunț secret guvernamental. Am venit aici doar pentru un singur scop și Majestatea Sa îl cunoaște perfect. Dacă mă ucide, își distruge în mod deliberat ființa superioară. Și dacă știu bine ceva în privința membrilor dinastiei Ișher, e faptul că în ultimă instanță se dau înapoi de la sinucidere.

Împărăteasa își îndreptă spinarea, încruntându-se:

— Îndrăzneala ta e egalată doar de istețimea ta, zise ea mușcător.

Hedrock nu băgă în seamă întreruperea. Refuza să renunțe la inițiativă. Îi dădu drumul repede înainte:

— Se vede bine că v-ați uitat cu toții istoria sau că vă astupați ochii ca să nu vedeți realitatea. Arsenalele au fost întemeiate cu mai multe mii de ani în urmă de un om care a stabilit că neîncetatele lupte pentru putere între grupări diferite sunt de-a dreptul nebunești și că războaiele civile sau de altă natură trebuie să înceteze de-a pururi. A fost o vreme când lumea abia ieșise dintr-un război ce adusese moartea a peste un miliard de oameni și acest inventator a găsit mii de indivizi care au fost de acord să-l urmeze până la moarte. Ideea lui era că indiferent ce guvern s-ar afla la putere, n-ar trebui răsturnat. Iar pe de altă parte că ar trebui întemeiată o organizație care să aibă un singur țel principal: Să se asigure că nici un guvern nu mai dobândește vreodată puteri depline asupra propriului său popor. De asemenea, că un om care se simte nedreptățit trebuie să poată merge undeva să-și cumpere o armă de foc cu care să se apere. Ceea ce a făcut posibil acest lucru a fost inventarea unui sistem electronic și atomic de control care a facilitat construirea unor Arsenale indestructibile și fabricarea unor arme ce nu pot fi folosite decât în scopuri defensive. Această din urmă invenție a eliminat orice posibilitate de folosire a pistoalelor și puștilor din Arsenale de către gangsteri și criminali, justificând deci pe plan moral punerea acestor instrumente periculoase în mâinile oricăror persoane care aveau nevoie de ocrotăre.

La început oamenii s-au gândit că Arsenalele ar fi un soi de organizație antiguvernamentală clandestină care prin simpla ei prezență i-ar ocroti de orice rău. Însă treptat și-au dat seama că Arsenalele nu se amestecă în viața dinastiei Isherienilor. Era la îndemâna fiecărui individ ori grup de indivizi să-și salveze propria viață. Ideea era că individul va învăța să se apere singur și că în cele din urmă forțele care în mod normal ar încerca să-l înrobească ar fi ținute în frâu de cunoașterea faptului că un om, ori un grup, nu ar putea fi împins mai departe de această limită. Așadar s-a stabilit un echilibru între guvernanți și guvernați. S-a dovedit că mai e nevoie și de un alt pas înainte, ca protecție nu împotriva guvernului, ci mai degrabă împotriva răpăcității inițiativei particulare. Civilizația a devenit atât de complicată încât omul de rând nu se putea apăra împotriva născocirilor viclene ale celor ce rivalizau între ei pentru banul lui. Drept care s-a întemeiat un sistem de tribunale ale Arsenalelor, cărora li se puteau adresa oamenii când se simțeau loviți în felul acesta.

Cu coada ochiului, Hedrock observă că Împărăteasa începe să-și piardă răbdarea. Nu prea era ea o mare admiratoare a Arsenalelor și întrucât scopul lui era să demonstreze convingător absurditatea suspiciunilor ei și nu să-l schimbe atitudinea, ajunsese la acest punct crucial:

— Ceea ce nu înțeleg în mod limpede forțele guvernamentale este că, prin realizările lor științifice, Arsenalele sunt mai puternice decât guvernul în sine. Ele înțeleg că, bineînțeles, dacă ar fi atât de stupide încât s-o răstoarne pe Împărăteasă, nu s-ar bucura în mod necesar de sprijinul populației și că de fapt ar dezzechilibra stabilitatea devenită posibilă datorită prezenței lor. Și totuși superioritatea este o realitate. Dacă ar fi să luăm doar acest motiv și încă

acuzățiile pe care mi le-a adus Împărăteasa ar fi lipsite de noimă și ar trebui să se bizuie pe alte motive decât cele afirmate de ea.

Hedrock cunoștea mult prea bine arta retoricii pentru a face tocmai aici o pauză. Spusese esențialul din ceea ce voia să spună, dar realitatea era atât de aspră încât avu imediat nevoie de o diversiune, ceva pe un plan total diferit și care totuși trebuia să pară a face parte integrantă din acest complex. Se grăbi să continue:

— Ca să vă dau măcar o idee de marile realizări științifice ale Arsenalelor, vă pot spune că au un instrument care prezice momentul morții oricărei persoane. Înainte de a ajunge eu la palat acum șase luni, pentru propria mea distracție, mi-am asigurat datele privitoare la momentul morții mai tuturor celor aici de față și ale membrilor Consiliului Imperial.

Acum îi avea în palmă. Vedea limpede asta pe fețele încordate care-l priveau cu o fascinație febrilă. Dar tot nu-și putea permite să piardă controlul asupra conversației. Cu un efort, se hotărî să se incline adânc în fața conducătoarei care pălise. Pe urmă se grăbi să spună:

— Maiestate, am fericirea să vă pot anunța că aveți înaintea o viață lungă și din ce în ce mai onorabilă. Din nefericire... Glasul lui căpătă o undă mai întunecată în timp ce se grăbi să continue: Din nefericire, e aici prezent un domn care e sortit să moară... În câteva minute.

Nu mai așteptă să vadă efectul vorbelor lui, ci se răsuci pe scaun, cu o mișcare rapidă că saltul unui tigru. Căci nu era timp de pierdut. Cacealmaua lui putea fi dezvăluită în orice clipă și atunci tot spectacolul se sfârșea într-un eșec ridicol. Glasul lui tună străbătând spațiul care-l separă de o masă unde ședeau vreo zece, douăzeci de bărbați în uniformă:

— Domnule General Grall!

— Ce e?

Apăru imediat ofițerul care trebuia să ducă la îndeplinire ordinul de execuție prin spânzurătoare. Păru uimit când văzu cine e.

Hedrock se minună observând că urlatul lui redusese întreaga sufragerie la tăcere. La toate mesele oamenii încetaseră să mai mănânce, își întrerupseseră conversațiile particulare și-și ațintiseră privirile asupra mesei imperiale și asupra lui. Conștient de faptul că și-a sporit auditoriul, Hedrock își întări glasul, își încordă diafragma și rosti bubuitor întrebarea:

— Domnule General Grall, dacă ar fi să mori în clipa asta, care ar fi cauza?

Bărbatul cu trăsături greoaie de la masă mai îndepărtată se ridică încet:

— Dar sunt perfect sănătos, mormăi el. Ce naiba tot spui?

— Nu te supără inima? Insistă Hedrock.

— Cătuși de puțin.

Hedrock își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare. Nu-și putea îngădui greșeli datorate unor poziții stângace. Cu o mișcare abruptă ridică brațul și-l arată cu degetul, mitocănește, pe general.

— Dumneata ești generalul Lister Grall, nu?

— Așa este. Și acum, căpitane Hedrock, trebuie să spun că resping vehement această...

Dar Hedrock i-o reteză:

— Domnule General, te anunț cu regret că după registrele de la Arsenale, ești sortit să mori de un atac de cord chiar azi la ora unu și cincisprezece precis. În acest minut... În această secundă.

Acum nici nu mai putea fi vorba de a da înapoi. Cu o singură mișcare, bine sincronizată, Hedrock își îndoi degetul și-și schimbă poziția mâinii pentru a primi raza materializată pe un plan invizibil de inelul-pistol de pe deget.

Nu era un revolver de duzină, acest produs nevăzut, vrăjitoresc, ci unul dintr-o serie specială, care nu se vindea în magazine, nu era expus în vitrine și nici nu era folosit decât în cazuri extreme. Trăgea instantaneu pe o frecvență dincolo de limitele vederii oamenilor; și întrucât mușchii inimii generalului fură prinși de această forță paralizantă, Hedrock își desfăcu palma strânsă. Pistolul invizibil se dematerializă.

În iadul care se stârni imediat, Hedrock se duse până la jilțul-tron din capul mesei imperiale și se aplecă asupra Împărătesei. Nu-și putu alunga un fior de admirație, căci femeia se dovedi absolut calmă, de o liniște pur și simplu anormală. Se prea poate să fi fost emotivă și senzuală, dar în momentele de adevărată tulburare, în ceasurile cu adevărat hotărâtoare, își dădea la iveală echilibrul fundamentalmoștenit de la dinastia Isher. Tocmai la această calitate a ei de înțelepciune totală făcuse el apel; și iat-o acum, cu un giuvaer prețios strălucindu-l prin ochii verzi și calmi. În cele din urmă ea spuse:

— Presupun că-ți dai seama că, indirect și implicit, ai mărturisit totul când l-ai omorât pe generalul Grall.

Era prea înțelept ca să nege ceva în fața ființei supranaturale în care se prefăcuse ea în momentul acela, așa că răspunse:

— Am fost informat în privința condamnării la moarte precum și asupra persoanei care urma s-o execute.

— Va să zică recunoști?

— Recunosc orice dorești atâta vreme cât vrei să înțelegi că țin foarte mult la interesele dumitale.

Ea îl privi cu neîncredere:

— Un om al Arsenalelor, a cărui organizație mă combate la tot pasul, îmi vorbește de interesele mele?

— Nu sunt, n-am fost niciodată și nici nu voi fi vreodată omul Arsenalelor, spuse cu hotărâre Hedrock.

Pe fața ei apăru o expresie de surprindere, după care spuse:

— Aproape că te cred. E ceva straniu, de pe altă lume în dumneata, ceva ce-mi rămâne să descopăr...

— Într-o bună zi am să-ți spun chiar eu, și-o făgăduiesc.

— Pari mult prea sigur că n-am să pun pe altcineva să te spânzure.

— După cum am mai spus și înainte, Isherii nu se sinucid.

— Văd că bați mereu monedă pe aceeași temăambitiile dumitale imposibile. Dar n-are importanță. Am să te las să trăiești, însă deocamdată trebuie să părăsești palatul. Nu mă poți convinge că există o rază-spion multifuncțională.

— Chiar așa?

— Se prea poate să fi avut voi un asemenea aparat care să spioneze palatul când aveam eu șaisprezece ani, dar de atunci am instalat pretutindeni ecrane protectoare. Acestea nu pot fi. Străbătute ori pătrunse decât de un aparat de comunicare bilateral. Cu alte cuvinte, ar trebui să existe și înăuntru un aparat corespunzător, nu numai afară.

— Ești foarte isteată.

— Cât despre pretenția că Arsenalele pot prevedea viitorul continuă Împărăteasa dă-mi voie să te informez că și noi știm la fel de mult ca și Arsenalele despre călătoriile cosmice și despre limitele lor de netrecut. Principiului scrânciobului implicat în această chestiune este cunoscut foarte limpede, cu toate rezultatele sale mereu fatale. Dar încă odată, te rog nu ține seama de asta. Aș vrea să pleci pe două luni. S-ar putea să te rechem mai înainte, dar nimic nu e sigur. Între timp, poți transmite consiliului Arsenalului următorul mesaj: „Ceea ce am de gând să fac nu lezează câtuși de puțin Arsenalele. Jur pe onoarea mea.”

Hedrock nu răspunse imediat, ci rămase cu privirea ațintită asupra ei. În cele din urmă spuse cu blândețe:

— Voi face o declarație de mare importanță. Nu am nici cea mai mică idee de ceea ce faci sau ai de gând să faci, dar de când nu mai ești copilă am observat un lucru. În toate acțiunile politice și economice majore te lași condusă de impulsuri conservatoare. N-o mai face. Vin schimbări mari. Lasă-le să vină! Nu te lupta împotriva lor, ci devansează-le! Adu-gă noi lauri prestigiului și faimei numelui Isher.

— Ți mulțumesc pentru sfat, răspunse ea cu răceală. Hedrock se înclină și zise:

— Aștept vești de la dumneata până-n două luni. La revedere.

Zumzetul conversațiilor reluate acum creștea în urma lui în timp ce se îndrepta spre suita de uși bogat omate din capătul celălalt al încăperii. Ieși, iar apoi, când nu-l mai vedea nimeni, grăbi pasul. Ajunse la lifturi, păși grăbit în unul din ele și apăsa butonul expres pentru acoperiș. I se păru lung urcușul cu atât mai mult cu cât nervii lui erau la pământ. Din minut în minut, din clipă în clipă, dispoziția ultimă a Împărătesei putea să se schimbe.

Liftul se opri, ușa se deschise. Păși afară înainte de a observa plutonul de bărbați care-l așteptau. Îi ieșiră în întâmpinare în pas vioi și imediat îl înconjurară. Erau în civil, dar nu încăpea îndoială că sunt polițiști.

În clipa următoare unul dintre ei spuse:

— Căpitane Hedrock, ești arestat.

Trei.

Stând acolo pe acoperișul palatului și înfruntând barbății aceiacam vreo douăzeci la număr mintea lui, deprinsă mai ales cu victoriile, nu putu accepta înfrângerea care plutea în aer. Erau destui oameni ca să reducă la zero orice rezistență pe care ar fi încercat s-o opună. Dar asta nu-l abătu de la țelul propus. Nu se poate că Împărăteasa să nu fi știut, când a dat ordine să fie interceptat, că ar fi putut trage numai concluzii negative și deci s-ar fi putut

lupta din răsuputeri. Trecuse deci vremea subtilităților, a nevinovăției și a istețimii. Vocea lui joasă de bariton rupse tăcerea.

— Ce doriți?

Au existat momente mari din istoria lumii când un asemenea strigăt puternic rostit de glasul lui avusese drept efect scăderea bruscă a voinței de acțiune chiar și a unor bărbați mai vrednici decât cei aflați acum dinaintea lui. Dar de data asta nu avu un asemenea efect.

Hedrock rămase uimit. Mușchii lui, pregătiți din punct de vedere dinamic pentru fuga care ar fi trebuit să-l ducă printre rândurile de adversari în timp ce ei rămâneau paralizați, i se încordară. Autoavionul ce i se păruse atât de aproape cu o clipă înainte, la mai puțin de zece metri, acum i se păru că se îndepărtează. Țelul lui de a ajunge acolo se prăbuși într-o înțelegere conștientă a situației lui desperate. Ce putea face un singur bărbat cu un singur pistol în fața a douăzeci de arme? E drept că pistolul lui făcea parte din clasa Nelimitat și ca toate armele Arsenalului proiecta un semicerc defensiv în jurul celui ce-l mânua, suficient pentru a contracara focul a opt arme obișnuite dar pe de altă parte el nu subestimase niciodată capacitatea unei arme cu explozie radială.

Evaluarea mintală rece și înțeleaptă a situației sale luă sfârșit când tânărul bine clădit care-l declarase arestat păși înainte din pluton și-i spuse sec:

— Nu faceți vreun gest necugetat, domnule Jones Arsenal. Ar fi mai bine să veniți calm cu noi.

— Jones, spuse Hedrock.

Șocul făcu acest cuvânt să răsune liniștit, aproape blând. Șoc și ușurare. O clipă, prăpastia dintre presupunerea sa inițială și realitatea dovedită acum i se păru prea mare pentru a o sări fără vreun efort de voință supraomenesc. În secunda următoare își recăpătase stăpânirea de sine și eliminase deja încordarea. Privirea lui se îndreptă fulgerător către gărzile în uniforma palătului care stăteau la marginea grupului de oameni în civil și el îi aprecie drept spectatori interesați, mai degrabă decât participanți. Oftă, văzând că fețele lor nu trădează nici un fel de suspiciune. Răspunse:

— Am să vin fără împotrivire.

Bărbații în civil se strânseră în jurul lui și-l duseră spre autoavion. Aparatul decolă răsucindu-se brusc pe o parte, datorită unei manevre pripite. Pierzându-și răsuflarea, Hedrock căzu pe scaunul de lângă omul care-l dăduse parola Arsenalului pentru ziua respectivă. După vreun minut își recăpătă glasul și spuse cu multă căldură:

— O faptă foarte bravă, îndrăzneată și eficace aș putea spune, cu toate că mi-ați dat un șoc.

Răse amintindu-și mai bine scena și era pe punctul de a continua, când îl izbi faptul că ascultătorul său nu zâmbise, ca o reacție de simpatie. Nervii lui Hedrock, deprinși cu o sensibilitate nefirească, analizară această mică discordanță. Spuse încet:

— Nu te superi dacă te-ntreb cum te numești.

— Peldy, răspunse sec necunoscutul.

— Și cine a avut ideea de a vă trimite încoace?

— Consilierul Peter Cadron.

Hedrock încuviință din cap:

— Aha, înțeleg. S-a gândit că dacă va trebui să lupt pentru a putea ajunge pe acoperiș, când ajung acolo o să am nevoie de ajutor.

— N-am nici o îndoială, spuse Peldy, că asta explici parțial lucrurile.

Era destul de rece acest tânăr, ceea ce-l neliniștea pe Hedrock. Privea cu un aer sumbru prin podeaua transparentă la scenele care se desfășurau dedesubt. Conformându-se regulilor referitoare la viteză, avionul se afunda tot mai adânc în oraș. Zgârie-norii de două sute de etaje păreau să atingă partea inferioară a aparatului, în timp ce Hedrock se gândi cu tristețe: „Te pomenești că mă suspectează. Nu e exclus. De fapt (și Hedrock zâmbi cu o siguranță lipsită de orice umor) niciodată n-a fost nevoie de altceva decât ca unii dintre vrăjitorii mintali de la Arsenal să-și îndrepte toată atenția asupra cazului meu.”

Deodată aceste gânduri îl deprimară, căci în pofida experienței lui îndelungate, de ani și ani de zile, acești supraoameni de la Arsenale, cu pregătirea lor specializată, i-o luaseră neiertător înainte în zece-douăsprezece domenii. Nu mai putea nici măcar să-și plănuiască propria lui protecție, deoarece tehnicile educative care le modelaseră creierele încă din copilărie erau inutile când le aplică minții lui, încărcată la culme de rămășițele confuze și dezordonate ale unor veacuri de integrare, înainte de inventarea tehnologiilor atât de primejdioase acum pentru el. Spiritul îi era împovărat de oboseala plictisitoare a nenumăraților săi ani de activitate. Tensiunea apăsătoare a scopului său transcendental, care-l cerea să ascundă tuturor oamenilor faptul că e nemuritor, deveni brusc insuportabilă. Într-un târziu, Hedrock se trezi cu un efort și întrebă:

— Unde mă duceți?

— La hotel.

Hedrock chibzui: Hotelul Royal Ganela era comandamentul Făuritorilor de Arme. Dacă era dus acolo, însemna că s-a întâmplat ceva grav. Se uită cum avionul se îndreptă ușurel către vasta terasă-grădină a hotelului și mintea îi era supusă unor tensiuni deoarece își dădea seama că Arsenalele nu vor să riște. Și nici nu puteau să riște! Însăși existența lor depindea de păstrarea cu grijă a secretelor. Dacă suspectau vreodată pe cineva care deținea anumite elemente fundamentale referitoare la organizația lor, cum era cazul lui, viața unui simplu om nu mai conta în fața siguranței tuturor, într-o lume necruțătoare.

Bineînțeles nu trebuia să uite de hotelul în sine. Hotelul Royal Ganela era vechi de aproape două sute de ani. Costase, dacă ținea el bine minte, șapte sute cincizeci de miliarde de bonuri de credit. Baza sa masivă se întindea pe un întreg cartier. De la această parte inferioară se înălța în secțiuni din ce în ce mai mici, în formă de piramidă, finisate aerodinamic, după principiile arhitecturii în cașcadă din epoca respectivă, țesându-se la înălțimea de patru sute de metri într-un acoperiș-grădină lung de două sute patruzeci de metri și tot atât de lat, forma sa pătrată fiind atenuată în mod abil prin efecte de iluzie și proiectare. Îl construise în amintirea unei femei remarcabile care fușese și ea Împărăteasă Isher și în fiecare cameră instalase un dispozitiv care, acționat în mod corespunzător, oferea un mijloc vibrator de scăpare.

Din nefericire, instrumentul de acționare, prin care ar fi pornit acest dispozitiv, era unul dintre cele trei inele pe care le lăsase în palat. Hedrock se strâmbă de supărare în timp ce mergea împreună cu ceilalți bărbați de la avion către liftul cel mai apropiat. Și doar chibzuise cu multă grijă atunci, până se hotărâse să nu poarte la el decât inelul-pistol că nu cumva să cadă vreo bănuială asupra acelor remarcabile mașini secrete ale Arșenalelor. Existau și alte inele prin panouri tainice răspândite în tot hotelul, dar erau prea puține șanse ca un bărbat escortat de douăzeci de paznici spre secțiunea principală a clădirii ocupate de Comandamentul imperial al Făuritorilor de Arme să mai aibă posibilitatea de a se abate din drum.

Reveria lui luă sfârșit când se opri liftul. Bărbații care-l însoțeau îl purtară spre un coridor lat și—l opriră în fața unei uși pe care scria cu litere strălucitoare:

SOCIETATEA METEORIT.

SEDIUL PRINCIPAL.

Hedrock știa că această firmă este falsă doar pe jumătate. Giganticul trust minier era o firmă adevărată, care făcea afaceri cu metale și produse manufacturiere. De asemenea era o filială mai presus de orice bănuieli a Arsenalelor, colaterală Țelurilor principale afară doar de cazuri ca acestea, în care diferitele sale birouri slujeau drept fațadă pentru mascarea activităților neîntrerupte și nestânjenite ale lumii Arsenalelor.

Când Hedrock intră în marile birouri din față, un bărbat înalt și elegant, între două vârste, ieșea pe o ușă opacă la o distanță de vreo cincisprezece metri. Se recunoscuse simultan. Bărbatul avu o clipă de șovăială, apoi înaintă spre el cu un zâmbet amical:

— Ei, domnule Hedrock, ce mai face Împărăteasa?

Hedrock îi zâmbi și el, dar destul de rece. Nu-l scăpase clipa de ezitare a marelui Negatist. Răspunse:

— Domnule Gonish, am bucuria să vă spun că e sănătoasă tun.

Edward Gonish râse în cascadă:

— Mă tem că sunt mii de oameni care se întristează ori de câte ori aud așa ceva. De exemplu, în momentul de față, Consiliul se străduiește să-mi folosească pregătirea intuitivă pentru a urmări și a descoperi taina Împărătesei. Eu studiez diagramele Pp ale personalităților potențiale, precum și a celor cunoscute. Datele de pornire sunt mizerabile, infinit mai puțin decât cele zece procente de care am nevoie. Deocamdată abia am ajuns la litera M și la niște concluzii cu totul provizorii. Dacă e vorba de o invenție, aș vorbi de călătoriile interstelare. Dar aceasta nu este o chestiune pe deplin intuitivă.

Hedrock se încruntă:

— Călătorie interstelară. La asta ea s-ar opune... Făcu o pauză apoi reveni apăsând cuvintele: Bravo! Dar cine-l inventatorul?

Gonish râse din nou:

— Stai, stai, nu te grăbi. Mai trebuie să revizuiesc toate datele. Mi-am fixat atenția asupra unui savant numit Derd Kershaw, dacă te interesează.

Ochii zâmbitori deveniră brusc gravi. Negatistul se încruntă la Hedrock. Într-un târziu spuse cu îngrijorare: Ce naiba se întâmplă, Hedrock? Ce-ai făcut?

Ofițerul de poliție secretă, Peldy, păși repede înainte și interveni:

— Zău, domnule Gonish, deținutul nu poate...

Fața mândră a Negatistului se întoarse cu răceală către tânăr:

— De-ajuns, mulțumesc. Dați-vă înapoi ca să nu auziți... Vreau să-l vorbesc între patru ochi domnului Hedrock.

Peldy se înclină servil:

— Vă rog să mă iertați, domnule Gonish. Mi-am depășit atribuțiile.

Se dădu înapoi și le făcu semn oamenilor lui să se îndepărteze. Aceștia se înghesuiră ca într-un vârtej și puseră în șoaptă întrebări. Dar peste mai puțin de un minut Hedrock rămase singur cu Negatistul, șocul inițial atenuându-se într-o serie de vălurele mintale, dureroase. Deținut. Într-un fel, firește, știuse acest lucru, dar, încercase să se considere doar un suspect și sperase că dacă se preface a nu recunoaște acest lucru, conducătorii Arsenalelor nu ar face neapărat publică chestiunea.

De fapt, acest stadiu rămăsese mult în urmă, dacă existase cumva cu adevărat. Suspiciunea depășea deja cercul central al Consiliului. E limpede că nisipul din clepsidră lui era pe sfârșite.

Dar iată, Gonish vorbi din nou, cu iuțea:

— Partea cea mai rea este că au refuzat să mă așculte când le-am propus să mă lase să cercetez eu toată chestiunea în calitatea mea de Negatist. Asta e foarte prost. Îmi poți oferi vreo idee?

Hedrock clătină din cap:

— Tot ce știu este că acum două ore se temeau să nu mă ucidă Împărăteasa. De fapt au trimis un comando de salvare, dar până la urmă s-a dovedit că eramși chiar sunt și acum sub arest.

Capul lui Gonish, aflat mult mai sus decât al lui Hedrock, trăda o meditație intensă:

— Dacă ai reuși să-l mai amâni, măcar, într-un fel sau altul. Nu cunosc îndeajuns psihologiile individuale ale consilierilor și nici amănunte asupra cazului în sine pentru a-ți oferi una din opiniile mele intuitive. Dar dacă ai izbuti să abați toată povestea pe linia unui proces cu mărturii și contra-mărturii, asta ar fi o victorie parțială. Sunt o echipă destul de infatuată, așa că să nu îngenunchez în fața hotărârii lor, de parcă ar veni de la Dumnezeu.

Tot cu aerul acela încruntat, se îndepărtă, către o ușă aflată ceva mai încolo și Hedrock își dădu seama că Peldy a pășit înainte.

— Pofțiți pe aici, îi spuse tânărul. Consiliul vă va primi imediat.

— Cum? Întrebă Hedrock. Senzația de căldură pe care i-o stărniseră planurile prietenoase ale Negatistului se stinse. Adică vrei să spui că se întrunește Consiliul în camera locală?

Polițistul nu-l dădu nici un răspuns de fapt nici nu se aștepta la vreun răspuns. Întrebarea aspră fusese pur retorică. Auzi, cică, să-l mai amâni! Ținându-se cât putea de țeapăn, îl urmă pe ofițerul din poliția secretă până la ușa camerei Consiliului.

Bărbații așezați în jurul mesei în formă de V ridicară ochii și-l priviră lung, scrutător, din clipa în care trecu pragul. Ușa se închise îndărătul lui, cu un pocnet slab, în timp ce el înainta spre masă. I se păru ciudată amintirea că doar cu doi ani mai înainte refuzase să candideze la un fotoliu din Consiliu. Consilierii erau oameni de toate vârstele, de la președintele executiv Ancil Nare, un strălucit tânăr de treizeci de ani, până la Bayd Roberts, cu părul alb, coliliu. Nu cunoștea toate figurile. Numără nasurile, gândindu-se la ce-l spusese Negatistul: „Caută să abați povestea pe linia unui proces!” Asta însemna să-l silească să iasă de pe făgașul lor obișnuit și comod. Când termină numărătoarea se sperie pur și simplu. Treizeci! Întregul consiliu al Făuritorilor de Arme. Ce-ar fi putut ei să descopere în privința lui, ca să-l facă să vină cu toții aici? Și-l închipui pe acești conducători la comandamentele lor mai îndepărtate sau mai apropiate, pe Marte, Venus ori pe acele Luni care aveau un reprezentant atât de înaltpretutindeni consilieri care pășeau pe transportoarele lor vibratoare și soseau instantaneu aici.

Și toate astea numai pentru el. Brusc îl copleși iarăși uimirea. Dar se stăpâni. Trăgându-și umerii înapoi, pe deplin conștient de valoarea impresionantă a capului său leonin și a înfățișării sale remarcabile, conștient și de generațiile de oameni ca aceștia care trăiseră și muriseră și trăiseră și muriseră și muriseră și muriseră de la nașterea lui și până acum, Hedrock rupse tăcerea:

— Care-l acuzația? Întrebă el cât mai răsunător. Și în acele cuvinte puse puterea subtilă și magnifică a glasului său bine exersat, vasta lui experiență în tratarea tuturor tipurilor și grupurilor de ființe umane.

Cele două cuvinte rostite vibrant însemnau mult mai mult decât o simplă întrebare. Ele reprezentau expresia voinței și a hotărârii, esența mândriei și superiorității. Și erau la fel de primejdioase ca moartea. Ele acceptau pe deplin implicația că prezența lui în fața Consiliului era echivalentă cu o execuție. Ele erau menite să profite de o mare realitate fundamentală, împotrivirea firească, tradițională, a oamenilor foarte inteligenți la îndemnul de a distruge un alt om pe care-l recunoșteau ușor drept egalul lor. Aici, în fața lui se aflau inteligențele supreme.

Și cine altcineva din întregul univers ar fi putut să se simtă, să se creadă și să se arate superior, dacă nu singurul nemuritor născut din întregul neam mândru ce locuia pământul.

Se produse un freamăt de-alungul strălucitoarei mese în V. Pe podeaua destul de lucioasă tălpile se frecară trădând neliniștea. Fețele se întoarseră întrebătoare una către alta. În cele din urmă se ridică în picioare Peter Cadron:

— Mi s-a cerut, spuse el calm, să vorbesc în numele consiliului. Eu sunt cel de la care a pornit acuzația împotriva dumatăle. (Nu așteptă un răspuns, ci se întoarse încet cu fața către consilierii din jurul mesei. Continuă grav:) Sunt sigur că toți cei de față au devenit conștienți în mod acut de personalitatea domnului Hedrock. E interesant de observat exact cum această manifestare fățișă a unei puteri până acum ascunse, verifică ceea ce am descoperit noi. Trebuie să-mi mărturisesc propria uimire față de vioiciunea acestei forțe.

— Asta mi se aplică și mie, întrerupse Deam Lealy, bărbatul cu fața greoaie. Până acum un minut l-am crezut pe Hedrock un tip rezervat și cu vorba blândă. Dar acum deodată se vede strâns cu ușa și scoate vâpăi.

— Nu încapе îndoială, spuse juvenilul Ancil Nare, că noi am descoperit ceva remarcabil. Ne vom strădui să obținem explicații complete.

Situația era deconcertantă. Toate acțiunile lui erau acum amplificate dincolo de intențiile lui inițiale, deformate de bănuiala că el nu ar fi ceea ce părea.

De fapt el nu le era superior acestor oameni într-o măsură mai mare decât erau ei unul mai bun decât altul. Conștiința faptului că e nemuritor conferise întotdeauna dinamism încrederii lui în sine. Și firește mai era acea dezvoltare cu adevărat supranormală, multiseculară a personalității lui, o manifestare electrică, anormală a nimbului, pe care nu-l putea suprima, dar întotdeauna sau aproape ținuse în frâu printr-o înfățișare modestă. Dezvăluindu-l întreaga forță, atunci când oamenii o căutau, nu izbutise decât să-l facă să-l simtă străin de ei. Iată o reacție primejdioasă, care necesită o modificare imediată. Spuse:

— Bine, dar e ridicol. Acum un ceas mă aflam în cea mai gravă primejdie din toți anii îndelungați de când slujesc organizația noastră. Situația era atât de gravă încât cred că aș putea spune cu mâna pe conștiință că nimeni altul n-ar fi scăpat cu viață. Și la câteva minute după ce trec prin această încordare chinuitoare pentru nervi, mă trezesc arestat de prietenii mei sub o acuzație încă nedezvăluită. Dacă sunt supărat? Bineînțeles că sunt, dar ceea ce mă uimește în mod deosebit e prostia asta ciudată legată de personalitatea mea inumană. Adică vreți să spuneți că mă aflu aici în fața consiliului superior al Făuritorilor de Arme sau lângă un foc primitiv al băștinașilor unde vrăjitorii tribului răscoală demonii prin exorcisme? Cer să fiu tratat ca un om nu ca un monstru. Și acum repet: Care e acuzația?

Se lăsă tăcerea. Apoi Peter Cadron spuse:

— Vei afla asta la timpul potrivit. Dar mai întâi... Domnule Hedrock, unde te-ai născut?

Așadar ajunseseră până acolo.

Nu simțea nici un pic de frică. Stătea acolo în picioare puțin trist, conștient de hazul faptului că cel mai bătrân și mai stafidit dintre camarazii lui se întorsese în sfârșit acasă cu gândul de a rămâne în cuibul lui. Un răstimp îndelungat toate numele pe care le purtase alcătuiră în fața ochilor minții o imagine caleidoscopică. Cu câtă grijă le alesese în vremurile de demult, dând o atenție meticuloasă asonantei, ritmului și înfățișării grafice pe care o aveau când erau tipărite. Și pe urmă enervarea pe care i-o stârneau denumirile răsunătoare îi stârniseră o serie de reacții satirice: Petrofft, Dubrinch, Glinzer. Și faza aceasta fusese depășită până acum, de veacuri întregi, simple nume neîmpodobite de nici un fel de attribute cu adevărat încântătoare îi distinseseră forma neschimbătoare. Era bineînțeles vorba și de faptul că fiecare nume purtat de el necesitase întotdeauna un loc de naștere și o grămadă de date relevante, treabă foarte obositoare. De asemenea era posibil să fi devenit mai neglijent.

Spuse:

— Doar aveți dosarul meu. M-am născut în Centralia, statele lacustre din inima țării.

— Dar văd că ți-a trebuit multă vreme până să răspunzi la întrebarea asta, lătră un consilier.

— Încercam să ghicesc ce se ascunde îndărătul acestei întrebări, zise cu răceală Hedrock.

Cadron spuse:

— Pe mama cum o chema?

Hedrock studie fața cu trăsături regulate a omului, începând să se întrebe nedumerit ce vrea. Era greu de crezut că speră să-l încurce cu o întrebare atât de simplă. Răspunse:

— Delmyra Marlter.

— A mai avut încă trei copii?

Hedrock încuvință din cap:

— Cei doi frați ai mei și cu sora mea au murit înainte de a ajunge la majorat.

— Și când ți-au murit părinții?

— Tata acum opt ani, mama acum șase ani.

Oricât de ciudat ar fi părut, răspunsul lui constitui o surpriză. O clipă îi veni greu să folosească acești termeni intimi pentru doi oameni agreabili între două vârste pe care nu-l cunoscuse niciodată, clar despre care se silise să afle atâtea. Văzu că Peter Cadron zâmbește cu o satisfacție întunecată celorlalți consilieri.

Cadron spuse:

— Vedeți, domnilor, cu ce situație ne confruntăm: un om ale cărui rude au murit, nu mai are pe nimeni pe lume, iar cu mai puțin de zece ani în urmă, când toată familia lui era moartă, a intrat în organizația Arsenalelor pe căile obișnuiteși cu ajutorul unor talente considerate extraordinare chiar și atunci când noi nu știam cât de multe lucruri ne ascunde, s-a ridicat repede până la o poziție de mare încredere. Ulterior ne-a convins să-l sprijinim din toate punctele de vedere actuală lui aventură. Am fost de acord s-o facem, întrucât ne alarma ideea că Împărăteasa ar putea să ne facă rău dacă nu este supravegheată mai îndeaproape decât înainte. Acum unul din factorii importanți ce trebuie luați în considerație în momentul de față este că e destul de îndoielnic dacă, în toată vasta noastră organizație, cu zeci de mii de oameni capabili, s-ar mai fi putut găsi măcar o altă persoană capabilă să susțină șase luni interesele Împărătesei Innelda.

— Și chiar și acum, întrerupse Hedrock, tocmai a fost izgonită temporar din cercul ei. (Și încheie sarcastic:) Nu v-a interesat, dar acesta este rezultatul agitației de azi de la palat. Perioada de care este vorba, dacă îmi îngăduiți să adaug această informație, este de două luni.

Peter Cadron îi făcu o plecăciune politicoasă, apoi se întoarse din nou către bărbații tăcuți din jurul mesei:

— Vă rog să rețineți acest element, în timp ce eu îl interoghez pe domnul Hedrock în privința studiilor sale. (Ochii lui cenușii îl fixau necruțător pe Hedrock.) Ei? Întrebă el.

— Mama, spuse Hedrock, fusese profesoară universitară. Mi-a dat educație în particular. După cum știți, aceasta este de secole întregi practică obișnuită printre oamenii înstăriți, factorul de control constând în faptul că trebuie trecute periodic examene. Veți constata că odată cu cererea mea de angajare mi-am prezentat și certificatele de examene.

Pe fața lui Cadron reveni zâmbetul întunecat:

— O familie pe hârtie, studiile pe hârtie; o întreagă istorie a vieții verificabilă numai prin documente.

Suna prost. Hedrock n-avea nevoie să se uite la fețele consilierilor ca să-și dea seama cât de prost stăteau lucrurile. Bineînțeles că de fapt erau inevitabile. Nu existase niciodată o alternativă. Ca să ai încredere într-o persoană în viață pentru a-ți dovedi că martor identitatea, ar fi însemnat o adevărată sinucidere într-un moment de criză. Oamenii, indiferent cât de prietenoși și se arătau, indiferent cât de bine i-ai fi plătit, tot puteau fi siliți să mărturisească adevărul. Dar nimeni nu putea să pună la îndoială în mod foarte serios un certificat emis legal. Refuza să creadă că sfetnicii așezați în jurul mesei ar fi încercat măcar să ghicească adevărul adevărat.

— Ia ascultați! Strigă el. Ce încercați să dovediți? Dacă nu sunt Robert Hedrock, atunci cine sunt?

Stoarse o clipă de satisfacție din expresia perplexă de pe fața lui Cadron.

— Tocmai asta încercăm să descoperim, se răsti într-un târziu acesta. Dar mai avem o întrebare: După ce s-au căsătorit părinții, mama dumitale n-a mai păstrat legăturile cu prietenele de la universitate sau cu alți foști colegi?

Hedrock ezită, privind drept în ochii ca de oțel al consilierului:

— Deci asta nu se potrivește, domnule Cadron? Zise el într-un târziu cu o voce aspră, încordată. Dar ai dreptate. Am locuit prin apartamente de bloc. Serviciul tatei ne silea să ne mutăm cam la șase luni odată. Mă îndoiesc că veți găsi pe cineva care să-și mai amintească dacă i-a cunoscut pe ei sau pe mine. De fapt duceam o viață de umbră.

Exista o subtilă victorie psihologică în faptul că-și rostise singur acuzația, dar Hedrock zâmbi fără veselie dacă auzise vreodată o aluzie mai incriminantă, nu putea fi mai gravă decât aceasta. Își dădu seama că Peter Cadron vorbește.

— Recunoaște, domnule Hedrock, că nu avem dovezi și nici nu le căutăm. Arsenalele nu fac procese în sensul strict al cuvântului. Ele dau doar sentințe. Și singurul criteriu este întotdeauna nu atât dovada vinovăției cât îndoiala în privința nevinovăției. Dacă nu te-ai fi ridicat la o poziție atât de înaltă în cadrul Arsenalelor, pedeapsa ar fi foarte simplă. Ai fi fost condamnat la amnezie și eliberat din funcție. Dar așa cum stau lucrurile, știi prea multe despre noi și deci pedeapsa trebuie să fie foarte severă. Știi bine că, în situația noastră, nu putem proceda altminteri. Din fericire, pentru liniștea noastră sufletească, avem și altceva în afară de îndoieli. E oare posibil să mai ai de adăugat ceva la ceea ce s-a întâmplat deja?

— Nimic, spuse Hedrock.

Rămase foarte liniștit, lăsându-și mintea să evalueze situația. Acest gen de adaptare era aproape instinctiv, dar îndărătul ei se afla acea putere de sintetizare a experienței care recunoștea importanța posibilă a fiecărei faze din circumstanțele lui imediate. Într-un fel, trebuia să ia el inițiativa. Vedea dușumeaua, pereții, panoul din dreapta luiși se opri cu o ironie amară. Inițial, prin manevre secrete, convinsese Societatea Meteor să-și instaleze birourile aproape de acoperișul Hotelului Royal Ganela pentru că i se păruse că sediul secret al orașului imperial ar fi mai în siguranță într-o clădire de a lui, decât în oricare alt loc. Dar pentru propria lui protecție pusese să se îndepărteze din partea de clădire ocupată de Societate, toate acele inele activatoare și dispozitive vibratoare de care avea acum o nevoie atât de disperată. Dacă n-ar fi luat această precauție, acum ar fi existat un inel chiar îndărătul panoului aceluia.

Peter Cadron vorbea. În sfârșit dădea glas acuzației. La început i-a fost greu lui Hedrock să acorde atenție cuvintelor individului. I se părea că se agită prin aer fără să-l pătrundă în urechi. Sau poate era el prea agitat, prea conștient de propriile sale nevoi. Era ceva în legătură cu trimiterea forței de salvare și totodată de sarcină încredințată psihologilor de a fixa momentul exact al debărcării pe baza declarației lui Hedrock că problema nu va fi dată în vileag de către Împărăteasă în cursul prânzului. Firește că ajungând la o concluzie, psihologii făcuseră un examen rapid, dar atent, al fișei lui psihologice. Tocmai această cercetare scosese la iveală un lucru extraordinar.

Peter Cadron făcu o pauză. Rămase cu ochii țintă la fața lui Hedrock și o clipă făcu impresia că cercetează adânc trăsăturile lui pentru a obține unele informații secrete. Termină cu fraze greoaie, apăsând fiecare cuvânt:

— A existat o diferență între curajul tău în acțiune și coeficientul Pp al curajului tău potențial. După acest coeficient ar rezulta că nici prin cap nu ți-ar fi trecut să rămâi la dejunul acela primejdios de la palat.

Cadron se opri și Hedrock îl așteptă să termine. Secundele treceau și deodată îl surprinse vederea zecilor de oameni care ședeau aplecați înainte, încordați la maximum, cu ochii ațintiți asupra lui. Îi așteptau reacția. Deci totul se sfârșise. Aceasta era acuzația. Apoi, o clipă, se simți mântuit. Păi, dar era ridicol! Visul ceda însă în fața realității prezenței celor treizeci de consilieri. N-ar fi fost ei acolo, îmbrăcați în ținuta oficială de judecători, dacă n-ar fi fost amenințată vreo latură fundamentală a apărării Arsenalelor.

Tehnica de înregistrare a coeficientului Pp! Hedrock încercă să se concentreze pentru a-și aminti ce auzise despre această mașină. Era una dintre invențiile originale de acum câteva mii de ani. La început fusese asemănătoare cu Instituția Imperială Lambeth pentru Controlul Mintal. Din când în când i se mai aduseseră îmbunătățiri, i se lărgise sfera de atribuții, capacitatea de evaluare a inteligenței, stabilitatea emoțională și alte lucruri dintr-astea. Dar lucrul nu-l îngrijorase niciodată, dată fiind capacitatea lui parțială de a-și controla propria minte. În momentul supunerii la examen încercase pur și simplu să-și sincronizeze atributele intelectuale cu caracterul ce și-l stabilise că cel mai potrivit pentru scopurile urmărite de el în rândurile Făuritorilor de Arme.

Hedrock se scutură ca un cerb încolțit. Nici în ruptul capului nu voia să creadă că au vreo acuzație serioasă împotriva lui.

— Decizise el și glasul îi sună aspru chiar luideci sunt cu cinci la sută mai viteză decât ar trebui să fiu. Nu cred. Bravura e chestie de împrejurări. Și un laș devine leu dacă e stimulat corespunzător.

În ciuda voinței lui, glasul îi deveni tot mai puternic. O parte din înflăcărarea convingerilor lui, precum și temerile lui sumbre, i-l făcură mai profund:

— Voi, aceștia, îi repezi el, nu păreți să fiți conștienți de ceea ce se întâmplă. Nu e vorba de capriciul aiurit al vreunui conducător plictisit. Împărăteasa este o personalitate matură în toate înțelesurile acestor cuvinte, cu excepția celor minore și nu trebuie să uităm niciodată că intrăm în cea de a cincea perioadă de domnie a casei Isher. Din oră în oră s-ar putea să erupă evenimente majore din substraturile neliniștei omenești. Douăzeci de miliarde de minți sunt active, agitate, rebele. Dincolo de orizontul apropiat se află noi frontiere ale științei și ale relațiilor dintre oameni. De undeva din această masă haotică va ieși cea de a cincea criză de proporții cosmice din istoria civilizației Isher. Numai un nou eveniment de nivel înalt o va putea aduce pe Împărăteasă la întreprinderea unei acțiuni atât de susținute și de imperioase în acest stadiu al carierei ei. A spus că în două luni o să mă recheme și a sugerat că aceasta s-ar putea întâmpla chiar și mai devreme. Și va fi mai devreme! Impresia mea, pe care n-o pot sublinia îndeajuns, este că vom avea noroc dacă vom dispune de două zile, iar limita maximă este de două săptămâni.

Între timp se stârnise. Văzu că Peter Cadron dă să vorbească, dar continuă cu și mai mult elan, fără să-l bage în seamă. Glasul lui umplu încăperea:

— Toate trupele disponibile ale Arsenalelor trebuie concentrate în orașul imperial. Fiecare stradă trebuie să fie păzită de un observator. Flota ar trebui mobilizată la o distanță convenabilă pentru a ține orașul sub tirul ei. Toate acestea trebuie să fie în stare operativă permanentă. Și când colo, eu ce gălesc? (Făcu o pauză și apoi încheie cu o severitate usturătoare:) Puternicul consiliu al Arsenalelor își irosește timpul cu niște discuții neclare întrebându-se dacă un om ar fi trebuit sau nu să fie atât de brav cât s-a dovedit.

Încheie, vag conștient că nu a izbutit să-l influențeze. Membrii consiliului, ședeau fără un zâmbet, cu fețele împietrite. Cadron întrerupse calm tăcerea:

— Diferența este de șaptezeci și cinci la sută, nu de cinci. E vorba de multă bravură și o vom discuta acum pe scurt.

Hedrock oftă, recunoscându-se înfrânt. Și se simți mai bine. Indirect, își dădu seama de ce. Contrar oricărei rațiuni, avusese în el speranță. Acum nu mai avea. Înfrunța criza, produsul unei forțe științifice pe care crezuse că o poate stăpâni. Dar nu era așa. Devenise încă un element al unui tipar întreg de tehnici de o exactitate superbă care căscaseră o prăpastie tot mai mare între amenințarea lor clară față de persoana lui și căpăcitatea sa de contracarare. Încercările lui de a-l convinge fură înfrante. Viața lui depindea acum de unele

evenimente care aveau să se producă de la un moment la altul. Ascultă cu atenție când Cadron luă din nou cuvântul:

— Te asigur, domnule Hedrock spuse el cu sinceritate potolitacă toți suntem stânjeniți de datoria care ne incumbă. Dai dovezile sunt necruțătoare. Iată ce s-a întâmplat: Când au descoperit psihologii această variație, s-au implementat pe mașina Pp două configurații cerebro-geometrice. Una a folosit drept bază vechea înregistrare a minții dumatiale, cealaltă a ținut seamă de un spor de 75 la sută înregistrat de toate funcțiunile minții dumatiale, TOATE FUNCȚIUNILE, repet, nu numai curajul. Printre altele, aceasta ți-a ridicat Coeficientul de inteligență la cifra uluitoare de 287

Hedrock răspunse:

— Dumneata spui toate funcțiunile. Inclusiv idealismul și altruismul, presupun?

Văzu că oamenii îl privesc stânjeniți. Cadron îi spuse:

— Domnule Hedrock, un om cu atâta altruism ar privi Arsenalele pur și simplu ca un singur factor dintr-un joc mai amplu. Arsenalele nu-și pot permite să fie atât de mărinimoase. Dar permite-mi să merg mai departe. În ambele configurații cerebro-geometrice de care am pomenit, aceea complicată a Împărătesei s-a întreținut mecanic în matrice și întrucât viteza era un element esențial, influența posibilă a altor minți asupra situației s-a redus la o constantă de înalt nivel, modificată de o variabilă simplă, oscilantă...

Împotriva voinței lui, Hedrock a constatat că e din ce în ce mai absorbit. Convingerea lui că ar trebui să-l întrerupă ori de câte ori era prudent din punct de vedere psihologic, ceda în fața fascinației crescânde a detaliilor unei ființe care în atât de mare măsură îi depășiseră până și capacitatea de a o înțelege. Graficele unităților cerebrale și afective, construcții matematice ciudate ale căror rădăcini se înfingeau adânc în impulsurile obscure ale minții și trupului. Ascultă și urmărea cu atenție, în timp ce Cadron continua cu discursul său de condamnare:

— După cum am mai spus, problema era să ne asigurăm că echipa de salvare nu ajunge la palat nici prea devreme, nici prea târziu. S-a constatat că diagrama bazată pe vechiul dumatiale Pp dovedea că nu vei părăsi viu palatul, dacă nu intervine în favoarea dumatiale o Necunoscută de gradul trei. Această configurație a fost abandonată imediat. Știința nu poate ține seamă de eventualele miracole. Cea de a doua proiecție s-a concentrat asupra orei 1:40 PM, cu o posibilitate de eroare concentrică de 4 minute. Așadar aterizarea s-a efectuat la 1:35 acreditivile imperiale false au fost acceptate în două minute. La 1:39 ai ieșit din lift. Vei fi, bănuiesc, de acord că dovezile sunt concludente.

Era un adevărat coșmar. Toți anii aceștia cât trăise și plănuise lucrurile, făurind cu grijă structura speranțelor lui, de fapt își încredințase soarta mașinii Pp, poate cea mai mare invenție făcută vreodată în domeniul minții omenești. Absent, Hedrock simți totuși că unul dintre consilierii Cadron ci un omuleț căruntpunea:

— Dat fiind faptul că nu era un caz penal în sensul obișnuit al termenului și în special datorită serviciilor aduse de Hedrock în trecut, cred că are dreptul la asigurările noastre că luăm foarte în serios acțiunile Împărătesei.

Pentru informarea dumatăle, tinere, personalul nostru de aici a fost mărit de cinci ori. Poate că fiind dumneata însuși îngrijorat în momentul respectiv, n-ai observat că liftul de la aeroport a coborât mult mai jos decât de obicei pentru a ajunge aici. Am mai preluat încă șapte etaje ale hotelului și organizația noastră funcționează neîncetat. Din nefericire, trebuie să fiu de acord cu domnul Cadron. Arsenalele, fiind ceea ce sunt, trebuie să trateze cazuri ca al dumatăle cu o grabă necruțătoare. Mă văd silit să cad de acord că moartea este singura sentința posibilă.

De jur împrejurul mesei se văzură capete aplecându-se aprobator și se auziră glasuri care murmurau:

— Da, moartea... Moartea... Moartea imediată.

— O clipă vă rog! Răsună glasul lui Hedrock mult mai clar definit decât aglomerația aceea de vorbe potolite. Ați spus că această sală de consiliu se află acum într-o parte a hotelului care nu era ocupată anterior de corporația Meteor?

Se uitară cu toții la el fără să înțeleagă, în timp ce, nemaiașteptând răspunsul lor, se repezi drept la panoul ornamental de la dreapta lui, pe peretele cu o strălucire întunecată. Era mai simplu chiar decât se așteptase în nădejdiile lui cele mai iraționale. Nimeni nu-l opri, nimeni nu scoase măcar un pistol. Ajungând la panou, își îndreptă degetele, potrivindu-le exact în locurile speciale din panou, le răsuci și inelul alunecă din lăcașul său ascuns pe degetul lui arătător. Cu o singură mișcare continuă, sincronizată, îi dirija focul verde pal asupra mecanismului vibrator și pași pe transportor.

Nu mai pierdu vreme să cerceteze încăperea în care se trezi, căci îi era binecunoscută. Se afla într-o pivniță la 4000 de kilometri depărtare de orașul imperial, plină de mașini care pulsau încet și de instrumente strălucitoare. Mâna i se strânse pe un întrerupător din perete. Se auzi un șuier de energie în timp ce-l împinse până la capăt. Și apoi în minte i se formă fulgerător imaginea tuturor inelelor și mecanismelor din hotelul Royal Ganela, în curs de descompunere. Își, îndepliniseră misiunea. Tot ce putuse spera până atunci să facă fusese o fugă de la Arsenale. Se întoarse și ieși pe o ușă; apoi, în ultima clipă văzu pericolul de moarte și încercă să sară înapoi.

Prea târziu însă. Monstrul de șase metri înălțime se năpusti asupra lui. Labele lui ca niște baroase îl aruncară învărtindu-se de-a lungul unui perete, amețit, conștient doar pe jumătate și cu un gol în stomac. Încercă să se miște, să se ridiceși văzu giganticul șobolan alb repezindu-se către el, cu dinții mari rânjiți, gata pentru atac.

Patru.

Hedrock așteptă cu încordare crâncenă până în ultimul moment când mai putea interveni. Apoi vocea lui bubuitoare umplu camera cu ecourile ei amenințătoare. Se auzi un chițait puternic când șobolanul se trase într-o parte spre celălalt capăt al încăperii. Se ghemui acolo și Hedrock văzu că mișcările violente ale animalului trădează deja accelerarea proceselor vitale. Încet, începu să se răsucescă pe o parte. Ochii sticloși îl străpungeau parcă pe Hedrock în timp ce acesta se trăgea clătinându-se afară din țarcul șobolanului,

îndreptându-se spre suita de întrerupătoare ale curentului electric. Animalul nu se strădui să-l urmărească; peste o clipă Hedrock izbutise deja să tragă pârghia ce furniza energia corespunzătoare proporției dușmanului.

Mai încet de data aceasta, se întoarse în încăperea principală. Observase deja unde fusese spart zidul, dar nu se opri să cerceteze spărtura. Îi trebui o jumătate de minut ca să găsească jivina, acum când nu mai era amplificată artificial. Dar în cele din urmă găsi cei cincisprezece centimetri strălucitori de alb murdar, ascunși sub un scaun zdrobit. Mai trăia încă, un șobolan bătrân de tot. Se răsuci cu o mișcare moale în timp ce-l ridică și-l duse în cușca șobolanilor aflată în laboratorul de dincolo. Sentimentul care-l copleși avea prea puțin de-a face cu jivina nenorocită pe care o introducea în mașina lui de colectare a datelor. Era vorba de milă, dar pe scară mare, nu pentru vreun individ. Avea compasiune pentru toate vietățile. Deodată se simți singur într-o lume în care oamenii și lucrurile trăiau și mureau cu o rapiditate sfâșietoare, umbre efemere care clipeau în lumina puternică a soarelui și apoi se estompau și dispăreau definitiv.

Cu un efort, își alungă dispoziția aceea neagră și, îndepărtându-se de mașina de culegere a datelor, se duse să cerceteze cușca șobolanilor. Cele patru familii de rozătoare o duceau minunat. Fiecare avea acum o nouă liotă de pui și judecând după mărimea lor deduse că s-au născut după ce fusese întrerupt procesul mecanic de către șobolanul care scăpase afară.

I-ar fi luat prea mult timp să repare spărtura din marele țarc metalic, dar procesul fu reluat cu precizie automată, din clipa în care readuse întrerupătoarele în poziția lor inițială. Era un proces cum nu se poate mai simplu. Începuse cu un mileniu înainte, prin introducerea unei duzini de șobolani (șase masculi și șase femele) în fiecare dintre cele patru cuști special construite. Hrană le era adusă la intervale regulate. Cuștile erau ținute curate printr-un mecanism ingenios. Natura avea și ea metodele ei automate și tot la intervale regulate apăreau și creșteau tineri, sporind greutatea balanțelor care comandau astfel cantități suplimentare de mâncare. De îndată ce greutatea șobolanilor de pe podeaua cuștii ajungea la o anumită gradație, se deschidea o ușiță și mai devreme sau mai târziu intra un șobolan pe coridorul îngust de dincolo. Ușa se închidea îndărătul lui și nu se mai deschidea nici o altă ușiță de la vreuna din cele patru cuști până când nu se termină prima porție. La capătul celălalt al coridorului era momeală, înăuntrul căreia se afla un minuscul amplificator al Arsenalelor. Odată înghițit, acest amplificator se încălzea de la temperatura corpului șobolanului și declanșa un releu care deschidea ușița spre un țarc lung, lat și înalt de doisprezece metri. De asemenea punea în mișcare podeaua micului coridor. Fie că-l plăcea, fie că nu, șobolanul era izgonit de îndată în libertate. Și ușița aceea se închidea, blocându-l întoarcerea.

Altă hrană din centrul încăperii activa energia care declanșa amplificatorul. Șobolanul amplificat printr-un proces de mărire devenea un monstru de șase metri, ale cărui funcții vitale se accelerau aproape direct proporțional cu diferența de mărime. În această lume a vieții accelerate, moartea venea foarte repede și în timp ce cadavrul se răcea până la o anumită temperatură, energia de amplificare era tăiată, pardoseala se înclina și trupul

alb aluneca pe o bandă transportoare către mașina de colectat date, de unde era aruncat într-o baie de raze care-l dezintegra.

Apoi procesul se repeta. Se repeta, se repeta, se repeta la infinit. Se repeta de un mileniu; iar scopul lui era uluitor. Undeva pe parcurs, razele măritoare ale vibratorului îi făceau intenționat unui șobolan ceea ce-l făcuseră accidental lui Hedrock cu cincizeci și cinci de secole în urmă. Un șobolan devenea nemuritor și-l oferea un subiect neprețuit pentru experiențe. Într-o bună zi, dacă cercetarile lui erau încununete de succes, toți oamenii aveau să fie nemuritori.

Fișa cu datele șobolanului care fusese gata să-l ucidă ieși din rastelul „special”. Mai erau încă trei fișe împreună cu ea, iar calitatea lor specială consta în funcționarea unui organ și după moarte. Cu multă vreme în urmă exploatase până la epuizare întâmplări similare. Cea de-a patra fișă îl tulbură pe Hedrock. Șobolanul care-l atacase trăise echivalentul a95 de ani. Nici nu e de mirare că avusese timp să facă spărtura. Probabil trăise câteva ceasuri ca uriaș.

Se liniști pentru că... Pentru că nu putea cerceta acum în amănunt chestiunea. Șobolanul ar fi fost aruncat nu în dizolvant, ci în conservantul în care mai erau și alte elemente speciale, ca să fie examinat la o dată ulterioară. În momentul acesta erau alte lucruri de făcut, de o importanță vitală, afectând existența rasei umane; iar el care lucra atât de intens pentru viitor nu lăsase niciodată ca în momente decisive probabilitatea să interfereze cu actualitatea.

Avea multe lucruri de făcut înainte de a putea Consiliul Arsenalelor să-l anuleze complet poziția și puterea pe care le deținea el în Arsenale. Repede de tot, Hedrock își îmbracă hainele „de lucru” și păși într-un transportor.

Acesta îl duse într-una din încăperile secrete ale Orașului Imperial. Uitându-se la ceas, văzu că trecuseră zece minute de la evadarea lui din Hotelul Royal Ganela. Putea fără teamă să presupună că zecile de mii de membri ai Arsenalelor n-au putut încă să fie anunțați că el e socotit trădător. Se așeză în fața ecranului din apartament și chemă centrul de informații al Arsenalelor.

— Aici Hedrock, spuse el când îi răspunse o operatoare. Dă-mi te rog adresa lui Derd Kershaw.

— Da, domnule Hedrock.

Reacția a fost rapidă și politicoasă, fără nici un semn că numele său este supus acum anatemei în cadrul Arsenalelor. Urmă o pauză și apoi auzi la celălalt capăt al firului declicul obișnuit.

Un alt glas de femeie:

— Am aici dosarul domnului Kershaw, domnule. Vreți să vi-l trimit sau să vi-l citesc?

— Ține-l în fața aparatului și voi copia informațiile care-mi trebuie, zise Hedrock.

Pe ecran îi apăru imaginea unui dosar. Notă adresa cea mai recentă a lui Kershaw: „Clădirea Mică Trellis 1874”. Restul paginii întâi era consacrat adreselor anterioare ale lui Kershaw și informațiilor referitoare la locul și data nașterii, ascendență și educația din copilărie.

Pe colțul din dreapta jos al paginii era stanțată o stea de aur. Acesta era semnul Arsenalelor pentru persoanele încununată cu o distincție și arăta că savanții de acolo îl consideră pe Derd Kershaw unul dintre cei mai mari specialiști din domeniul său, al fizicii.

— E în regulă, zise Hedrock. Pagina următoare vă rog. Dosarul mai bine zis foia metalică, de câteva ori mai subțire decât o hârtie de aceeași greutate dispăru și apoi reapăru pagină a doua care prelua povestea vieții lui Kershaw de unde o lăsase prima. Activitatea ca elev, ca student la colegiu, aprecieri asupra caracterului și inteligenței, primele realizări și în sfârșit listele de descoperiri și invenții științifice.

Hedrock nu se opri să citească lista descoperirilor lui Kershaw. Putea verifica ulterior detaliile. Îi obținuse numele de la negatistul Edward Gonish și acesta era un noroc pe care nu trebuia să-l piardă acum acționând prea lent. Datorită acelei întâlniri întâmplătoare deținea informații în privința cărora nimeni altcineva nu făcea nimic, bănuia el (și avea temeuri s-o facă). Era adevărat că Gonish nu-și considera completă intuiția în privința lui Kershaw și a călătoriilor interstelare. Dar cuvintele lui ofereau o bază de lucru. Ca atare, încă o oră sau chiar mai mult Robert Hedrock putea urmări firul respectiv fără amestecul Arsenalelor.

— Treceți, vă rog, la ultima pagină, zise el repede.

Pagina apăru pe ecran. Hedrock parcurse în grabă lista numelor de pe dreapta adică ale persoanelor care folosiseră mai de curând dosarul. Erau doar două: Edward Gonish și, dedesubt, Dan Neelan. Se uită lung la cel de al doilea nume și observă un amănunt, care ar fi scăpat multora mai puțin informați sau mai puțin atenți: un simbol minuscul indicând folosirea dosarului de către negatist și returnarea lui ulterioară în fișier. După numele Neelan nu exista un asemenea simbol. Imediat întrebă:

— Cine e Neelan și când a folosit acest dosar.

Fata îi răspunse calm:

— Cererea domnului Neelan n-a fost îndeplinită, domnule. Când ați cerut dumneavoastră dosarul noi l-am retras din secțiunea respectivă și l-am transferat aici. Numai o clipă, vă rog. Vă dau legătura cu operatoarea de acolo.

Fata vorbi cu o persoană invizibilă lui Hedrock, care nu auzi nici conversația. Urmă o pauză și apoi pe ecran apăru chipul altei fete, noua operatoare care încuviință din cap când înțelese solicitarea lui:

— Domnul Neelan, spuse ea, așteaptă în clipa aceasta la Arsenalul de pe bulevardul Linwood. S-a interesat mai întâi de fratele său Gil Neelan care s-ar părea că a dispărut acum vreun an. Când i-am spus că ultima adresă cunoscută a fratelui său este aceeași ca a lui Derd Kershaw, mi-a cerut informații despre acesta. Tocmai le căutam când mi-a parvenit solicitarea Dv, care avea prioritate superioară.

Hedrock spuse:

— Deci Neelan mai așteaptă la Arsenalul Linwood?

— Da.

— Rețineți-l până ajung și eu acolo. Nu am posibilitatea să folosesc un transportor, așa că-mi va lua vreo cincisprezece minute.

— O să-l dăm mai încet informațiile cerute, răspunse fata.

— Vă mulțumesc, zise Hedrock și întrerupse legătura.

Cu mult regret, dar în mare grabă, Hedrock își scoase costumul „de lucru”. Ținându-l în mână trecu înapoi prin transportor în laborator și reveni în apartament. Se îmbracă într-un costum obișnuit de stofă și se îndreptă spre acoperișul blocului, deschizând hangarul unde avea un mic autoavion particular.

Era un model pe care nu-l mai folosisese de mulți ani, așa că trecură minute prețioase până verifică motorul și manșele. În aer avu timp să treacă în revistă ceea ce făcuse. Ce-l tulbura cel mai mult era abandonarea costumului „de lucru”. Și totuși n-avusese altă posibilitate. Costumul, care funcționa pe aceleași principii energetice ca și „materialul” din care era făcut un Arsenal, era destul de mare pentru a stârni o tulburare energetică în orice parte a Arsenalului și la rândul lui era ușor afectat de către Arsenal. Nici asta n-ar fi contat prea mult în sine. Dar tulburarea era periculoasă când se producea în preajma pielii. Era posibil să-l poarte fără efecte negative într-un atelier de pistoale cu energie și dispozitive inelare de la Arsenal, dar un costum „de lucru” era nepractic prin mărimea lui. Și ar mai fi fost și alt aspect nefericit legat de purtarea unui asemenea costum într-un Arsenal. Introdusesese în el aspecte și invenții necunoscute Făuritorilor de Arme. Posibilitatea ca unele dintre aceste descoperiri secrete să fie analizate de către instrumentele detectoare constituia în sine un motiv suficient pentru a depune costumul într-un loc sigur.

Când se apropie de Arsenalul Linwood nu văzu nici un semn al vreunei activități neobișnuite. Autoavionul lui era echipat cu detectori extrem de sensibili și dacă ar fi existat vreo navă de război a Arsenalului plutind nevăzută prin negurile albastrui, pe undeva pe deasupra orașului, detectoarele ar fi descoperit-o. Ca atare, socoti că ar avea un răgaz de circa cinci minute, ținând seama de accelerarea și decelerarea unei nave cosmice în atmosferă, aproape de suprafața pământului.

Hedrock își coborî aparatul lângă arsenal și se uită la ceas. Trecuseră 23 de minute de când întrerupsese comunicarea prin ecranul electric cu centrul de informație al Arsenalului. Și asta însemna că acum se împliniseră trei sferturi de oră de la fuga lui din sala de consiliu a Făuritorilor de Arme. Avertismentele împotriva lui se răspândeau probabil până departe prin această vastă organizație. Avea să sosească timpul când până și funcționarii din atelierul unde se afla acum aveau să fie la curent. Deci trebuia să acționeze în oarecare grabă. Și totuși, în ciuda necesității unei acțiuni rapide, Hedrock coborî fără grabă din autoavion și mai zăbovi pentru o cercetare mai atentă a atelierului. Deasupra lui strălucea afișul obișnuit:

ARME DE CALITATE.

DREPTUL DE A CUMPĂRA ARME ESTE DREPTUL LA LIBERTATE.

Ca și toate celelalte firme și afișe licăritoare era făcut în așa fel încât să te urmărească în timp ce mergeai, pentru a fi citit din toate unghiurile. Era o iluzie obișnuită pentru arterele mari de circulație și totuși câteva sute de asemenea firme și afișe puteau alcătui un spectacol atât de uluitor încât se știa că oamenii se intoxicașera de lumină din cauza unor asemenea spectacole care-

ți luau ochii, așa că, după cum se știa, mulți oameni făcuseră o adevărată intoxicație la lumină. Era o experiență agreabilă, cu culori și senzația de plutire în aer și fără efecte ulterioare periculoase. De fapt, existau și pilule pe care le puteai lua pentru a-ți readuce repede la normal centrul vederii.

Atelierul se afla într-o poiană cu vegetație verde. Alcătuia un tablou idilic și odihnitor în decorul său ca o grădină. Totul părea perfect normal, ca și pe vremuri. Apropiindu-se văzu că afișul din vitrină era același din totdeauna. Literele erau mai mici decât cele de pe afișul exterior, dar cuvintele erau la fel de pozitive:

CELE MAI EFICACE ARME ENERGETICE DIN ÎNTREGUL UNIVERS CUNOSCUT.

Hedrock știa că așa este. Se uită la întregul Arsenal strălucitor de revolvere și carabine și îl șocă o clipă faptul că trecuseră mai bine de o sută de ani de când nu mai vizitase un arsenal. Atelierul în sine devenea mai interesant decât ar fi fost altfel. Își dădu brusc seama ce organizație minunată o constituie Făuritorii de arme, cu arsenalele lor din zeci de mii de orașe de pe tot cuprinsul vastului Imperiu Isher, o opoziție la tiranie independentă, indestructibilă, altruistă, dar scoasă în afara legii. Uneori aproape că-ți venea greu să crezi că fiecare atelier este un fort de necucerit și că guvernele trecute ale Imperiului Isher făcuseră încercări serioase și chiar sângeroase de a distruge această organizație.

Hedrock merse repede către ușă. N-o putu deschide, deși trase tare de ea. O lăsă în pace și se uită mirat la ea. Pe urmă își dădu seama ce s-a întâmplat: ușa, având o aparatură sensibilă, îl condamna ca pe un intrus pentru că suprafața creierului său era agitată de nenumărate gân-duri stârnite de acțiunea întreprinsă împotriva lui de Consiliul Arsenalelor. Ușa se deschidea automat cu ajutorul gândurilor bune, dar nici un dușman al Arsenalelor, nici un slujitor al Împărătesei nu fusese primit vreodată, gândurile rele respingându-l de la sine.

Închise ochii și-și îngădui să se destindă, să lase creierul să i se golească de toate gândurile și toată încordarea din ultimul ceas. Apoi încercă din nou ușa.

Se deschise ușor, ca o floare care-și desface petalele, dar mai repede. Parcă nici nu avea greutate, așa o simțeau degetele lui, ca o structură delicată și lipsită de substanță, într-un mod aproape supranatural și când păși prin deschizătură simți această structură în jurul călcâielor saledar fără a i le atingeși o închise în urma lui în tăcere. Domnea în jur aceeași liniște ca și cum s-ar fi aflat noaptea în spațiul cosmic.

Încetșor și cu grijă, Hedrock se strecură printr-o nișă, într-o încăpere mai mare.

Cinci.

Înăuntru era liniște. Nu pătrundea nici un sunet din lumea agitată și luminată de soare din care venise. Ochii i se deprinseră repede cu iluminatul blând care venea ca un fel de reflexie din pereți și tavan. Se uită iute, dar atent, de jur-împrejur și la început avu impresia că nu e nimeni în cameră. Asta îi

produse o încordare, căci părea să-l sugereze că cei de acolo nu izbutiseră să-l rețină pe Neelan.

Se prea putea chiar că avertismentul așteptat să fi parvenit acolo și asta să fie o cursă întinsă lui.

Hedrock oftă și apoi se destinse. Căci dacă era o cursă, atunci șansele lui de scăpare depindeau de numărul de oameni pe care erau gata să-l sacrifice. Pe de altă parte, dacă nu era vorba de o capcană, n-avea de ce să se teamă.

Se decise să nu-și facă griji și să nu aibă temeri, cel puțin o vreme.

Privi, plin de curiozitate, la vitrinele înșirate de-a lungul pereților sau aranjate în ordine pe pardoseală. Erau niște construcții strălucitoare, cam vreo douăsprezece în total. Hedrock se apropie de una din ele, cea de lângă ușa și se uită la cele patru carabine montate înăuntrul vitrinei. Vederea lor îi dădu fiori de plăcere. Fusesse profund implicat în crearea și dezvoltarea acestor complicate arme energetice, dar în sinea lui familiarizarea cu mașinile nu generase niciodată dispreț.

Multe dintre aceste arme mai purtau încă vechile lor nume: li se spunea „pistoale” sau „revolvere” sau „carabine”, dar aici asemănările încetau. Aceste „arme de foc” nu împușcau cu gloanțe ci descărcau energie în multe forme și cantități. Unele din ele erau capabile să ucidă ori să distrugă în caz de nevoie la distanțe de mii de kilometri și totuși erau comandate de aceleași elemente sensibile ca și ușa de la intrare. După cum ușa refuza să se deschidă pentru ofițerii de poliție, soldații imperiali sau oamenii dușmănoși Arsenalelor, tot așa aceste arme fuseseră programate să deschidă focul numai în autoapărare sau împotriva anumitor animale în timpul sezonului de vânatoare.

De asemenea mai aveau și alte calități speciale, mai ales în privința apărării și a vitezei de funcționare.

Hedrock se plimbă în jurul vitrinei și găsi acolo un bărbat înalt șezând pe un scaun, aproape ascuns de o altă vitrină. Presupuse că e Neelan, dar înainte de a se putea apropia și prezenta se produse o întrerupere. Se deschise ușa din fund și își făcu apariția un bărbat mai vârstnic, de statură impunătoare. Înaintă cu un zâmbet pe buze, cu aerul că-și cere scuze.

— Vă rog să mă iertați, domnule Hedrock, spuse acesta. Am simțit că s-a deschis ușa exterioară și am presupus că dumneavoastră sunteți. Dar declanșasem deja o operație mecanică pe care n-o puteam abandona.

Hedrock își dădu seama că este tratat ca un personaj important de la Arsenale. Îi acordă o privire rapidă funcționarului și ajunse la concluzia că omul n-a fost încă înștiințat că Robert Hedrock nu se mai bucură de privilegiile Arsenalelor. Funcționarul ridică glasul:

— A, domnule Neelan, iată pe gentleman-ul de care ți-am vorbit.

Necunoscutul de pe scaun se ridică în timp ce se apropiau Hedrock și funcționarul. Funcționarul îi spuse lui Hedrock:

— Acum câteva minute mi-am îngăduit să-l informez pe domnul Neelan de sosirea Dv. Se întrerupse și apoi reluă: Domnule Neelan, aș dori să faci cunoștință cu Robert Hedrock, funcționar superiorfactor de decizie în cadrul Arsenalelor.

În timp ce dădea mâna cu necunoscutul, Hedrock simți că și el este scrutat cercetător de o pereche de ochi negri cu privire aspră. Neelan avea fața foarte tăbăcită și Hedrock ghici că a fost de curând pe planete care nu aveau nici un fel de protecție împotriva razelor directe ale soarelui.

Începu să regrete că nu și-a rezervat timp să cerceteze mai mult situația lui Dan Neelan și a fratelui său dispărut. Întrucât n-o făcuse, acum lucrul important era să-l ducă pe Neelan către un loc unde puteau vorbi în siguranță. Dar înainte de a deschide el gura, funcționarul spuse:

— Vă informez, domnule Hedrock, că tocmai îi aduceam domnului Neelan poșta de la adresa lui de pe Marte. Așadar aveți destul timp să-l vorbiți.

Hedrock nu protestă și nu comentă în nici un fel. Cuvintele sunau aproape amenințător. Dar ceea ce se întâmplase era destul de firesc. Femeile de la Centrul de informații căutaseră o soluție simplă pentru a-l reține pe Neelan la Atelier, așa cum rugase el, Hedrock. Drept care se oferiseră să-l aducă din Marte corespondența printr-un transportor al Arsenalelor.

Își propuseseră un obiectiv limitat și-l realizaseră. Era posibil ca Neelan să fie atras pentru scurtă vreme afară din atelier. Dar buzele individului aveau o expresie de încăpățănare și ochii i se făcuseră puțin mai mici de parcă ar fi fost deprinși să se concentreze pentru a detecta orice încercare de înșelăciune ori păcăleală. Hedrock cunoștea rasa aceasta de oameni și consideră că nu e recomandabil să încerce să-l supună presiunilor. Trebuia să mai aștepte până sugera părăsirea atelierelor, menționând totuși necesitatea grabei. Se întoarse către funcționar:

— Sunt în joc probleme mari, așa că sper să nu-mi luați în nume de rău dacă încep să discut imediat cu comnul Neelan.

Funcționarul vârstnic zâmbi:

— Vă las singuri, spuse el și se întoarse în camera din spate.

Mai era un scaun într-un colț din apropiere. Hedrock îl trase alături de al lui Neelan pe care-l pofti să se așeze pe scaunul lui și se instala și el confortabil, după care începu imediat să-l vorbească:

— Voi fi cât mai franc cu dumneavoastră, domnule Neelan. Arsenalele au motive să creadă că Derd Kershaw și fratele dumneavoastră au inventat un sistem de propulsie interstelară. Există dovezi că Împărăteasa din Isher s-ar opune cu îndârjire dării în vileag a unei asemenea invenții. Ca atare, Kershaw și fratele dumneavoastră se află în mare primejdie de a fi întemnițați și uciși. E de o importanță vitală să descoperim unde-și construiau dispozitivul și ce li s-a întâmplat. Încheie pe o notă mai calmă: Sper că veți putea să-mi spuneți tot ce știți în această chestiune.

Neelan clătină din cap. Zâmbetul de pe buzele lui era ironic, aproape sinistru:

— Fratele meu nu e în pericol de a fi ucis.

— Deci știți unde se află? Întrebă ușurat Hedrock.

Neelan șovăi. Când vorbi într-un târziu, Hedrock avu senzația că nu rostește cuvintele pe care avusese inițial de gând să le spună.

— Dar ce doriți de la mine?

— Păi, în primul rând, cine sunteți?

Expresia de hotărâre de pe fața necunoscutului se îndulci puțin:

— Mă numesc Daniel Neelan. Sunt fratele geamăn al lui Gilbert Neelan. Ne-am născut la Lakeside... Asta vroiați să știți?

Hedrock zâmbi cât mai prietenos putu:

— Și alte câteva lucruri ce decurg din aceasta. Dungile de pe fața dumneavoastră arată că de atunci încoace s-au întâmplat o mulțime de lucruri.

Așa este, confirmă Neelan. Aș putea fi trecut în categoria exploratorilor de meteori. Lipsesc de pe Pământ de zece ani. Am petrecut mai tot acest timp jucând jocuri de noroc pe Marte, dar acum doi ani am câștigat un meteorit de la un bețivan numit Carew. De milă, i-am înapoiat jumătate din el și ne-am făcut tovarăși la parte. Meteoritul are un diametru de aproape cinci kilometri și de fapt e o bucată masivă de beriliu „greu”. Pe hârtie valorăm miliarde sub formă de acțiuni, dar mai e nevoie de vreo doi ani de progrese până când începem să încăsam dividendele. Acum vreun an am avut un motiv cu totul deosebit de a socoti că fratelui meu i s-a întâmplat ceva.

Făcu o pauză. Pe fața lui se putea citi o expresie ciudată. Într-un târziu spuse:

— Ați auzit de experiențele întreprinse de Institutul de Eugenie?

— A, da, spuse Hedrock începând să înțeleagă. S-au făcut lucruri remarcabile în acest domeniu, mai ales cu gemeni identici.

Neelan încuviință din cap:

— Deci vă va veni mai ușor să înțelegeți ce s-a întâmplat.

Mai făcu o pauză și apoi își începu încet relatarea. La vârsta de cinci ani, Daniel și Gilbert Neelan, gemeni identici și deja reciproc sensibili, au fost preluați de oamenii de știință care le-au amplificat sensibilitatea aceasta până când a devenit o caldă osmoză de forță vitală, o lume a senzațiilor duble. Interrelația a devenit atât de acută încât când se aflau nu prea departe unul de altul, gândurile treceau de la unul la altul cu toată claritatea fluxului electronic dintr-un aparat de comunicare locală cu teleecran.

Acei ani timpurii constituiră o bucurie pură a unei relații foarte strânse.

Iar apoi, când aveau doisprezece ani, a început încercarea de a-l diferenția fără a întrerupe legătura nervoasă dintre ei. Ca un ied aruncat într-un bazin adânc ca să se vadă dacă înoată ori se îneacă, a fost supus impactului total al civilizației Isher, pe când Gil a fost izolat și obligat să se limiteze la studii și cercetări. În toți acești ani, asocierea lor pe plan intelectual a scăzut. Gândurile, deși încă transmisibile, puteau fi ascunse. Neelan a dezvoltat o atitudine ciudată, aproape arogantă, de frate mai mare față de Gil, pe când Gil...

Individul cu fața încordată și severă făcu o pauză în relatarea sa, îi aruncă o privire lui Hedrock și apoi continuă:

— Presupun că am observat neîncrederea cu care aborda Gil calitatea de om adult, după felul în care reacționa la experiența mea în materie de femei. Îl șoca faptul că umblăm când cu una când cu alta și am început să-mi dau seama că aveam o problemă. Neelan dădu din umeri și continuă: Nici nu s-a pus problema care din noi va părăsi Pământul. Chiar în ziua în care a expirat contractul cu Institutul de Eugenie, mi-am cumpărat un bilet pentru Marte. M-

am dus acolo cu speranța că astfel Gil va căpăta mai multe șanse în viață. Dar (încheie el cu un glas aproape stins) când colo a fost vorba de moarte.

— Moarte? Întrebă Hedrock.

— Moarte.

— Dar când a murit?

— Acum un an. Tocmai asta m-a adus înapoi pe Pământ. Mă aflu pe meteorit când l-am simțit că moare.

Hedrock spuse:

— Probabil v-a luat mult timp până să ajungeți aici. Observația păru prea aspră, așa că se grăbi s-o completeze: Vă rog să mă înțelegeți că nu încerc decât să-mi clarific tabloul celor întâmplate.

Neelan spuse plictisit:

— Eram prinși de partea cealaltă a soarelui, întrucât meteoritul se deplasa cu o viteză aproape egală cu cea a Pământului. Abia de curând a atins o poziție în care puteam să stabilim o orbită acceptabilă pentru nava noastră simplă de transport. Acum o săptămână Carew m-a depus la unul dintre cosmodromurile ieftine din Nord. A plecat imediat, dar urmează să vină să mă ia peste vreo șase luni.

Hedrock încuviință din cap. Relatarea era satisfăcătoare:

— Și cam ce-ați simțit când a murit fratele dumneavoastră? Întrebă el.

Neelan se mișcă stânjenit pe scaun. Explică la fel de stânjenit că a fost vorba de o durere. Gil murise brusc în chinuri, fără nici un fel de presimțire. Agonia scurtase distanța de milioane de kilometri dintre Pământ și meteor și-l răsucise nervii într-o comunicare simpatetică înspăimântătoare. Imediat simțise sfârșitul acelei presiuni neurale care, chiar și la distanța aceea, constituise legătura dintre el și fratele lui.

Și își încheie astfel relatarea:

— De atunci n-am mai simțit nici măcar o furnicătură.

În tăcerea ce urmă, Hedrock își dădu seama că nu mai are prea mult timp la dispoziție.

Câteva minute, nevoia de a se concentra asupra cuvintelor lui Neelan îi mai alungase din minte presiunea necesităților urgente. Dar acum, odată îndepărtată această barieră, tensiunea revenise. Momentul plecării! Pleacă imediat! Țelul era clar și intens. Și datorită acutei sale conștiințe în privința lucrurilor pe care le știau Arsenalele, nu avu curajul să ignore avertismentul primit. Se lăsă totuși pe spate pe speteaza scaunului și-l privi calm și sobru pe interlocutor. Când plecă ar fi vrut să-l ia cu el pe Neelan și asta însemna un proces bine pus la punct. Își făcu niște calcule mintale și dădu încet din cap.

Deodată ochii negri ai lui Neelan căpătară un luciu metalic:

— Am observat că rareori moartea unui om produce vreo criză, spuse el cu un glas slab și trist. Regret că trebuie să spun acest lucru în privința propriului meu frate, dar acesta este adevărul.

— Și totuși, spuse Hedrock, ceva s-a întâmplat, căci lipsește și Kershaw.

Nu mai așteptă un răspuns, ci se ridică în picioare și se duse până la tabloul de comandă de pe peretele din stânga. În ultimele minute devenise în mod acut conștient că s-ar putea ca soldații Arsenalelor să roiască prin

transportorul aflat acolo. Nu putea risca să lase acest lucru să se întâmple în timp ce-și organiza el retragerea.

Se apropie de tabloul de comandă, pe care se aprindea când o lumină, când altă. Ar fi vrut să se asigure că Neelan nu vede ce face el. Repede își activă unul dintre inele și făcu în delicatul circuit de cabluri al transportorului o gaură mică de tot, cât un vârf de ac. Imediat se stinse o luminiță din spatele panoului.

Hedrock se întoarse de la tabloul de comandă, ușurat dar la fel de concentrat ca întotdeauna. Își protejase flancul, doar atât. Mai era un alt transportor în fundul atelierului și după câte își dădea el seama, pe acolo veneau chiar acum niște bărbați. Iar alții, cu nave blindate puteau să-l atace de sus, pentru a-l împiedica să se urce în autoavion.

Riscurile pe care și le lua puteau fi măsurate cu etaloanele disperării. Se întoarse la Neelan și-l spuse:

— Am o adresă a fratelui dumneavoastră pe care aș dori s-o verific imediat. Și aș mai dori să veniți cu mine. Vorbi cum nu se poate mai serios: Vă asigur că rapiditatea este un factor important. Puteți să-mi spuneți pe drum restul poveștii dumneavoastră și apoi să vă readuc aici să vă ridicați corespondența.

Neelan se ridică și zise:

— De fapt nu mai sunt multe de spus. Când am sosit în Orașul Imperial, am descoperit vechea adresă a fratelui meu și am aflat câte ceva în sensul că...

— Numai o clipă, spuse Hedrock. Se duse la ușa care clădea în fund, bătut în ea și strigă: îl iau cu mine pe Neelan, care va reveni să-și preia corespondența. Vă mulțumesc pentru ajutorul acordat.

Nu așteptă un răspuns și se întoarse către Neelan:

— Să mergem, zise el imperios.

Neelan se îndreptă spre intrarea principală vorbind pe drum:

— Am descoperit că fratele meu își păstrase o reședință falsă numai pentru înregistrare.

În timp ce ieșeau pe ușă Hedrock întrebă:

— Adică vreți să spuneți că nu locuia la adresa oficială?

— Proprietărea sa mi-a spus nu numai că nu locuia acolo, dar și că i-a îngăduit să închirieze camera altcuiva. Își făcea apariția o dată pe lună, așa cum cereau regulamentele și deci ea avea conștiința împăcată.

Ieșiră din autoavion... Hedrock știa că Neelan vorbește și curând sensul vorbelor lui avea să-l pătrundă în minte. Dar deocamdată atenția lui era concentrată în sus. Pe cer fulgerau avioane, dar nici o umbră întunecată, nici o torpilă săgetând aerul pe aripile energiei atomice... Îi deschise lui Neelan portiera micului aparat și apoi se urcă și el. Peste o clipă se concentră asupra comenzilor și se asigură că în jurul atelierelor nu se produce nici o mișcare. Clădirea stătea liniștită, cu firma ei magică aruncând văpăi în soare, simbol al unei libertăți care acum dăinuia de mii de ani, o libertate stranie și ciudată care rezistase celor mai periculoase dintre atacurile ce puteau fi îndreptate împotriva ei de ambiția nemărginită a celor ce mânuiau sceptrele puterii.

Pe măsură ce autoavionul se înălța în aer condus de el, atelierul rămânea tot mai mic și mai neînsemnat în urmă, înconjurat de grădina ce alcătua un decor plăcut. Curând îl pierdu din vedere în mijlocul unei adevărate jungle de clădiri comerciale care se ridicau ca ciupercile în toate părțile. Hedrock văzu că Neelan cercetează cu atenție comenzile. Din privirea lui scrutătoare reieșea mai elocvent decât dacă ar fi rostit cineva în cuvinte noțiunea de „specialist”. Simți la rândul lui privirea lui Hedrock și-l spuse:

— Văd vreo două noutăți pe-aici. Drăcia asta ce e?

Și arată către sistemul de detecție.

Acest dispozitiv constituia un secret al Arsenalelor, dar nu avea prea mare importanță, așa că Hedrock râscase să-l instaleze pe un avion care în cine știe ce împrejurări ar fi putut eventual să cadă în mâna unor dușmani ai Arsenalelor. Guvernul imperial avea dispozitive similare, dar de o construcție ușor diferită.

Hedrock contră:

— Dar văd că vă pricepeți la mecanisme.

— Păi mi-am luat licența în inginerie atomică, îi răspunse Neelan și adăugă cu un ușor zâmbet: Institutul de Eugenie are grijă de protejării săi.

În cazul de față chiar așa era. Până în clipa aceea Hedrock îl socotise pe Neelan o persoană neînsemnată prin informațiile pe care le-ar fi putut deține. Îl impresionă însă evidenta tărie de caracter a acestuia, numai că în decursul îndelungii lui cariere întâlnise atâția oameni tari și capabili încât această calitate luată în sine nu i se păruse de un interes deosebit. Mai degrabă diploma pe care o posedă. Asta îi schimbă atitudinea. Un om care cunoștea energia atomică în modul acela atotcuprinzător în care se predă la marile universități putea obține orice salariu cerea dacă-și găsea un serviciu în industrie. Iar dacă patronii aflau cumva de propulsia interstelară, devenea un om de neprețuit. Deci Neelan merita să fie cultivat și Hedrock începu imediat această acțiune. Scoase din buzunar hârtiuța pe care era însemnată ultimă adresă cunoscută a lui Kershaw. I-o dădu lui Neelan spunându-l:

— Într-acolo ne îndreptăm.

Neelan luă hârtiuța și o citi cu glas tare:

— Clădirea Mică Trellis, camera 1874” Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost acolo de trei ori, spuse Neelan. Am găsit adresa într-o valiză pe care o ținea fratele meu la pensiune.

Hedrock aproape că simți cum privirea cercetătoare a lui Neelan se oprește brusc. Dar prin comentariul lui merse drept la țintă, căutând rădăcina vorbelor lui Neelan.

— De trei ori?

E o cameră, zise Neelan. De câte ori am fost acolo ușa era încuiată. Administratorul clădirii mi-a spus că s-a plătit chiria pe zece ani înainte, dar de la semnarea contractului, adică de acum trei ani, n-a mai trecut nimeni pe-acolo.

— Și n-ai intrat?

— Nu, n-a vrut să mă lase și n-aveam chef să mă bage cumva la pușcărie fiindcă am violat apartamentul. Și pe urmă nici nu cred că aș fi izbutit să pătrund. Avea o încuietoare cu sistem de alarmă.

Hedrock dădu gânditor din cap. N-avea intenția de a se lăsa oprit de nici un fel de încuietoare. Însă putea foarte ușor să aprecieze la justa lor valoare obstacolele pe care le prezentau asemenea dispozitive chiar și pentru oamenii cei mai hotărâți, dacă nu aveau instrumentele necesare. Îi trecu prin minte alt gând: Pe undeva pe aici va trebui să se oprească la unul din apartamentele lui pentru a-și pune ținuta „de lucru”. Era vital să se apere cât mai bine și totuși atâta vreme cât Arsenalurile îi puteau urmări prin radar mișcările, nu îndrăznea să-și încetinească ritmul. În ultimă instanță, jumătatea de oră necesară putea deveni de o importanță esențială. Până și un avantaj în timp de zece minute putea fi decisiv.

Dar trebuia să-și asume riscurile.

Ajunseră într-un loc unde o clădire de o sută de etaje se anunța printr-o firmă luminoasă vizibilă de la distanță: CLĂDIREA MARE TRELIS. Diferența de nume nu-l frapă imediat pe Hedrock. Se afla doar la o sută de metri de acea construcție uluitoare când zări monstrul mai mic de numai cincizeci de etaje cu o turlă ascuțită ca de biserică Clădirea Mică Trellis. Vederea îi zgârie memoria. Își aminti pentru prima dată că Trellis Major și Trellis Minor erau doi meteori care se învârteau unul în jurul celuilalt pe undeva pe lângă planeta Marte. Erau exploatate asiduu de aceiași societate, iar cele două clădiri masive nu constituiau decât produsele secundare ale comorii încă neputzate ce curgea într-un șuvoi continuu din acea îndepărtată zonă a spațiului solar.

Hedrock își conduse autoavionul spre o platformă de aterizare de pe clădirea mică și apoi împreună cu Neelan luă liftul și coborî la etajul 18. Avu nevoie doar de o singură privire fugară pentru a-și da seama că într-adevăr camera 1874 este protejată printr-un sistem de alarmă foarte bun. Ușa și cadrul ei erau dintr-un aliaj de aluminiu cu duritatea oțelului. Încuietoarea era un tub electronic și există o inscripție cu următorul text: „Dacă se umblă la această încuietoare mecanismul declanșează alarma în biroul administratorului clădirii, la sediul poliției, precum și la toate avioanele de patrulare”.

Arsenalurile creaseră vreo douăsprezece mecanisme de evitare a unor asemenea circuite electronice. Cel mai bun era și cel mai puțin complicat. Necesită încredere absolută într-o caracteristică ciudată a materiei și energiei. Dacă un circuit se întrerupea sau se închidea destul de repede (vitezele respective erau superioare celei a luminii) în primul caz curentul continua să se scurgă de parcă nu s-ar fi produs nici o întrerupere, iar în cel de-al doilea se stabila un flux între două puncte îndepărtate din spațiu ca și cum n-ar fi existat nici o distanță. Fenomenul nu era un incident minor al științei. Pe el se baza complicatul transportor de materie care stătea la originea Arsenalurilor.

Hedrock îi făcu semn lui Neelan să stea mai la o parte și se apropie de ușă. De data aceasta folosi alt inel energetic și o flacără portocalie se reflectă preț de vreun metru de la punctul de contact. Lumina se topi în neant și el împinse ușa. Se deschise cu un ușor scârțâit al balamalelor de mult nefolosite. Hedrock trecu pragul într-un birou lung de vreo șase metri și lat de vreo trei. La

capătul acestuia era o masă de lucru cu mai multe scaune și un mic fișier. În colțul de lângă birou era un ecran alb și mort.

Camera era atât de goală, atât de evident pustie, nelocuită și nefolosită încât Hedrock înaintă puțin iar apoi se opri. Fără să vrea se întoarse să se uite la Neelan. Acesta se aplecase asupra încuietorii și o studia dus pe gânduri. Ridică ochii spre Hedrock și clătină din cap întrebător:

— Cum ați izbutit s-o faceți?

Îi trebui lui Hedrock un efort mental pentru a-și da seama că celălalt se referă la felul cum deschisese ușa. Zâmbi și apoi spuse pe un ton grav:

— Îmi pare rău, dar asta este o taină. Apoi se grăbi să adauge: Mai bine ai intra. N-avem nevoie să stârnim suspiciunile nimănui.

Neelan își îndreptă repede spinarea, pași înăuntru și închise ușa. Hedrock îi comandă:

— Ia dumneata în primire biroul, iar eu am să cercetez fișierele. Cu cât facem mai repede treaba, cu atât mai bine.

Porția lui și-o termină în mai puțin de un minut, căci sertarele fișierului erau goale. După ce-l închise la loc și pe ultimul, se apropie de birou. Neelan cerceta sertarul de jos, dar Hedrock văzu imediat că și acesta e gol. Neelan îl închise și se ridică.

— Asta este. Acum ce facem?

Hedrock nu-l răspunse imediat. Mai erau și alte soluții. Probabil se puteau găsi alte piste de cercetat în privința contractului pe baza căruia fusese închiriată camera. Se putea face o verificare cu societatea teleecranelor. Ce apeluri se făcuseră din acest birou sau către el? Dacă ar fi avut timp, probabil ar fi izbutit să stabilească o pistă destul de sigură.

Dar exact asta era necazul. Tocmai timp nu avea. Stând acolo se miră încă o dată că Arsenalele nu i-au dat încă de urmă. În zilele când fusese șef al Departamentului de coordonare, ar fi putut afla adevărurile despre Kershaw în doar câteva minute de la anunțul trimis de consiliu. I se părea incredibil că succesul său, capabilul și strălucitul discipol negatist John Hale, nu izbutea și el la fel de bine. Oricare ar fi fost motivul întârzierii, ea nu mai putea dura mult. Cu cât pleca mai repede cu atât scâpa mai ușor.

Se întoarse și porni către ușă. Dar se opri. Se opri întrucât dacă pleca acum unde se putea duce? Așa că, încet își îndreptă spinarea și privi din nou camera. Poate că n-o cercetase destul de amănunțit. Poate că în graba lui nerăbdătoare trecuse cu vederea tocmai ce era mai evident.

Așadar, avea de gând să rămână și să descopere.

La început nu era nimic. Plimbându-și privirea de la fereastra din spatele biroului și până la ușă respinse pe rând fiecare obiect: biroul cu sertarele goale; fișierul, de asemenea gol; scaunele, camera în sine goală, cu excepția unui minim indispensabil de mobilier și nici o aparatură afară de teleecran. Se opri în dreptul acestuia.

— Teleecran, zise el cu glas tare. A, firește.

Porni către acesta și apoi iar rămase locului, când simți privirea lui Neelan care-l urmărea cu multă curiozitate:

— Repede, lipește-te de peretele acela! Și-l arată zona din spatele teleecranului. Cred că n-ar fi bine să te vadă.

— Cine? Întrebă Neelan.

Dar probabil că de fapt era convins, căci se îndreptă spre locul indicat.

Hedrock dădu drumul la teleecran. Era furios pe sine însuși că n-a făcut verificarea încă de când a intrat în cameră. Ani și ani de zile trăise în lumea Arsenalelor, cu ecrane pentru mai multe canale, cu ecrane legate în serie, ecrane care n-aveau sisteme de apel. Și trăise în propria lui lume secretă de ecrane particulare, stabilând comunicarea între o clădire și alta. Drept care faptul că atât de greu înțelesese posibilitățile acestui ecran reprezenta aproape o sinucidere.

Trecu un minut și placa rămase goală. Două minuteoare asta era sunetul caracteristic? N-avea de unde să fie sigur, dar părea să vină de la difuzor, sunete estompate de mișcări cum ar fi fostda, da, asta erapași. Se opriră brusc și se făcu tăcere. Hedrock încercă să vizualizeze un om care privește nesigur la ecranul lui, fără să poată lua hotărârea dacă să răspundă sau nu la apel. Trecu și cel de-al treilea minut. Începu să-l apese un simțământ al înfrângerii, căci treceau minute mai mult decât prețioase.

După circa cinci minute răsună o voce aspră de bărbat:

— Da, ce este?

Un fior îl străbătu pe Hedrock din creștet până-n tălpi. Își pregătise el bine povestea, dar înainte de a putea răspunde, glasul vorbi din nou, încă și mai aspru:

— Răspundeți la anunțul-reclamă? Dar mi s-a spus că nu se difuzează decât mâine. De ce nu m-au sunat ca să-mi spună că au izbutit să-l transmită astăzi?

Părea furios și din nou nu așteptă răspunsul, ci reveni cu o întrebare:

— Sunteți inginer atomist?

— Da, spuse Hedrock.

Era ușor de spus. Rapiditatea cu care interlocutorul trăsesese o concluzie falsă îi dădea acum posibilitatea de a modifica povestea pe care și-o compusese. Intenția lui fusese să se dea drept Dan Neelan și să explice că a găsit adresa biroului acestuia printre efectele personale ale fratelui său. Avusese de gând să vorbească rece și împietrit despre moartea fratelui său și să adopte atitudinea că pe el îl interesează domeniul. I se păruse un lucru rezonabil și încă mai părea să fie astfelca reacția la o relatare atât de francă să fie deosebit de semnificativă. Avea să manifeste fie afecțiune față de fratele lui Gil Neelan în care caz avea să-și îndulcească împietrirea fie o conștientă lipsă de prietenie. Și dacă n-ar fi fost vorba de nici o recunoaștere și asta avea să capete un sens.

Așteptă, dar de data asta nu prea mult. Glasul din teleecran răsună:

— Foarte probabil te întreb de ce a trebuit folosită această metodă ciudată de angajare.

Îl compătimi vag pe omul respectiv. Celălalt era atât de acut conștient de ciudățenia propriilor sale acțiuni încât o lua drept bună din capul locului că toată lumea e conștientă și ea de ele. Cea mai bună metodă de a trata o asemenea situație era să te lași în voia ei.

— M-am întrebat eu la început, dar n-am dat nici o importanță, zise el.
Omul râseși nu prea agreabil:

— Mă bucur. Am aici o treabă care o să-mi ia cam vreo două luni. Am să-ți plătesc opt șute de unități monetare pe săptămână, dar să nu punem nici un fel de întrebări. Ce părere ai de asta?

Devenind tot mai curios, Hedrock căzu pe gânduri. Era un moment care cerca multă prudență. Spuse încet:

— Ce-ai vrea să fac?

— Tocmai ceea ce spunea anunțul. Reparație la motoare atomice. Ei, ce zici?

Hedrock puse întrebarea cheie:

— Unde trebuie să mă prezint?

Urmă un răstimp lung de tăcere.

— Stai nițel, ce te grăbești așa? Veni într-un târziu răspunsul. Doar nu-ți închipui că am să ofer prea multe informații ca pe urmă să mă trezesc că nu vrei să preiei slujba. Ți dai seama că-ți ofer un salariu de două ori mai mare decât se obișnuiește? Te interesează sau nu?

— E tocmai genul de slujbă pe care o caut, zise Hedrock.

Se simți destul de îndepărtat de ilegalitatea care părea să se ascundă îndărătul prudenței celuilalt. Până și problema lui Neelan era doar incidentală. Aveau să fie de investigat amănunte în privința omorului, dar el unul, care văzuse murind generații după generații de ființe omenești, nu se putea preocupa prea mult de încă vreo câțiva morți în plus. Altele erau țelurile lui.

Glasul spunea:

— Pe strada 131 spre nord, al cincilea colț. Apoi încă cinci colțuri spre răsărit, pe bulevardul 232 spre centru, numărul 1997 E o clădire înaltă, cenușie un zgârie-nori în formă de lamă. Nu se poate să nu-l nimerești. Sună și așteaptă să ți se răspundă. Ai reținut?

Hedrock notă repede adresa prețioasă:

— Da, am reținut, spuse el în cele din urmă. Când să mă prezint?

— Chiar acum. Vocea deveni amenințătoare. Te rog să mă înțelegi, n-am chef să te duci nicăieri în altă parte. Dacă vrei slujba asta, vino cu autoavionul public și eu știu cât durează drumul, așa că să nu încerci să mă păcălești. Te aștept aici peste vreo zece minute.

Hedrock se gândi: „Dumnezeule mare! Nu mai ajung niciodată în apartamentul meu?”

Dar cu glas tare rosti:

— Vin îndată.

Așteptă. Teleecranul deveni iar o placă albă. În mod evident pe celălalt nu-l interesa cum arată solicitantul. Brusc se auzi un declic și știu că s-a întrerupt legătura.

Convorbirea se terminase.

Imediat își folosi unul dintre inele pentru a se asigura că nu va folosi nimeni teleecranul și se întoarse pentru a-l privi pe Neelan care ieșea dindărătul aparatului. Era un bărbat suplu, aproape la fel de înalt și de bine clădit ca și Hedrock. Zâmbea:

— Bună treabă, zise el. A mers strașnic. Care era adresa? Nouăzeci și șapte, pe ce stradă?

Hedrock însă îl grăbi:

— Hai să ieșim repede de aici.

Mintea începu să-l umble foarte iute în timp ce se îndreptau în grabă spre lift. Se întreba ce-o să facă în privința lui Neelan. Omul era pretențios și s-ar fi putut dovedi un aliat strașnic pentru un om ca el deprins să acționeze de unul singur. Dar era prea devreme ca să-l facă vreo confidență. Și pe urmă nici nu avea timp să alcătuiască în tot amănuntul povestea necesară pentru a-și asigura sprijinul lui Neelan.

În timp ce liftul țâșnea spre acoperiș, Hedrock îi spuse:

— Ideea mea este să te întorci în Atelierul de la Linwood și să-ți iei corespondența, în timp ce eu mă duc să-l înfrunt pe individul antipatic cu care am vorbit: Pe urmă închiriază o cameră la hotelul Isherși am să te caut acolo. În felul ăsta facem două treburi în timpul cel mai scurt cu putință.

Altceva nu mai era de spus. Cu cât se întorcea Neelan mai repede la Arsenal, cu atât mai probabil era să ajungă acolo înaintea echipei de cercetare de la Arsenale. Și dacă aștepta la un hotel și nu în camera lui, le-ar fi trebuit mai mult timp oricăror investigatori să-l dea de urmă. Faptul că nu-și amintea adresa rostită de vocea aceea în teleecran dovedea că era mai puțin primejdios să-l trimită acolo.

Neelan vorbi:

— Mă poți lăsa la prima platformă pentru autoavioane publice. Dar cum rămâne cu adresa aceea?

— Ți-o scriu de cum ne urcăm în nava mea, îi zise Hedrock.

Acum se aflau pe acoperiș și avu un moment de măximă încordare când văzu mai multe aparate coborând și aterizând în mare grabă. Însă bărbații și femeile care se dădură jos din ele nu acordară nici cea mai mică atenție celor doi bărbați care se îndreptau spre autoavionul de pe pista de nord.

De îndată ce se aflară în aer, Hedrock văzu firma cu lumină intermitentă a unei platforme pentru avioane taxi. Coborî spre ea și totodată scoase o hârtiuță și scrise „Strada 131 numărul 97”. Peste o clipă se aflau pe terenul de aterizare. Împături hârtiuță și i-o înmână lui Neelan în timp ce acesta se dădea jos din avion. Își strânseseră mâinile.

Succes! Îi spuse Neelan.

— Să nu te întorci în camera fratelui dumitale, îl sfătui Hedrock.

Se grăbi să se așeze pe scaunul de pilotaj, închise ușa și câteva secunde mai târziu își dirijă aparatul deasupra traficului intens. Prin oglinda retrovizoare de pe panoul de comandă îl urmări pe Neelan cum se urcă într-un vehicul de transport public. Era imposibil să-ți dai seama dacă știe că i s-a dat o adresă greșită.

Bineînțeles că experții Arsenalelor puteau recurge la tehnicile asociative pentru a smulge de la el adresa exactă. Desigur că el și-o amintea la un anumit nivel de conștiință. Dar era nevoie de ceva timp pentru a stabili aceste asociații. De fapt Hedrock nu avea nici o obiecție împotriva obținerii informației de către Arsenale. În timp ce-și dirija încet aparatul către adresa pe care i-o dăduse

glasul de pe teleecran, își făcu o însemnare cu adresa reală și o puse într-un plic, pe care-l adresă lui Peter Cadron, Societatea Meteor, Hotelul Ganela, Orașul Imperiala se preda cu poșta de prânz în ziua de șase Rădică a doua zi.

În împrejurări normale ar fi lucrat împreună cu Arșenalele. Țelurile acestora erau în principiu și ale lui și era mare păcat că un întreg consiliu se lăsase înspăimântat de un singur om, adică el. Dar așa se întâmplase și era foarte posibil ca emoția să le reducă din eficiență. Până și încetineala în urmărirea pistei legate de Kershaw părea a dovedi că acțiunea lor le-a periclitat deja cauza. Hedrock nu avea îndoieli de nici un fel în privința aventurii în care se lansase. În momente de criză se încredea întotdeauna în puterile lui. Alți oameni erau iscușiți și bravi, dar le lipsea vasta lui experiență și disponibilitatea lui de a-și asuma de bună voie riscuri prelungite.

Poate că deocamdată era singura persoană care credea cu adevărat că se aflau în toiul uneia din marile crize ale domniei frământate a Inneldei Isher. În ultimă instanță un interval de numai câteva minute putea perfect să reprezinte pragul dintre succes și eșec. Nimeni nu era mai competent decât el pentru a stoarce maximum din aceste minute.

Avionul lui traversă bulevardul 232 secțiunea centrală și imediat ateriză pe un parcaj de pe bulevardul 233 Merse repede până la colțul cel mai apropiat, puse scrisoarea la cutie iar apoi, perfect mulțumit, se îndreptă spre destinație. Uitându-se la ceas constată că au trecut exact unsprezece minute de la conversația cu patronul la care avea eventual să se angajeze. Nu durase prea mult.

Deci aceasta era clădirea! Hedrock își continuă mersul, dar între timp o studie încruntat. Era o construcție urâtă întrucât era disproporționată: mult prea lungă pentru lățimea ei. Se ridica sub forma unei lame înalte și cenușii care înțepa cerul prea jos, la vreo sută douăzeci de metri, o clădire cu o înfățișare ciudat de șinistră. Afară nu era nici un semn care să arate ce se petrece înăuntru, doar o alee îngustă care ducea de la trotuar la o ușă simplă, deloc impresionantă, la nivelul străzii. În timp ce sună, încerca să și-l închipuie pe Gilbert Neelan îndreptându-se pe aceeași cale spre ziua morții, pășind în fața ușii și apoi dispărând definitiv. Imaginea mentală nu părea completă și el încă și-o mai rotunjea în minte când glasul aspru cu care se deprinsese între timp îi spuse printr-un difuzor ascuns deasupra ușii:

— Nu te-ai prea grăbit cu venitul.

Hedrock îi răspunse calm:

— Am venit direct înapoi.

Urmă un scurt răstimp de tăcere. Hedrock își închipuie că individul măsoară mintal distanța de la Clădirea Mică Trellis. Păru mulțumit de rezultat, căci vorbi din nou:

— O clipă.

Ușa începu să se deschidă. Hedrock văzu o nișă largă și înaltă de înaltă nu ar fi putut spune din locul unde se afla. Uită de nișă când se trezi în fața unei uși mari și groase de metal închis la culoare, dar bălțat. Ușa era întredeschisă. Întregul perete interior din jurul ei era lucrat din același metal, foarte frumos polisat. Hedrock păși prin ușa exterioară și se opri locului,

dându-și seama ce nefiresc este efectul de ansamblu. Zidul interior era din oțel frusching, aliajul structural folosit exclusiv pentru cochiliile de mare rezistență ale navelor spațiale.

Deci această clădire ciudată era un hangar pentru o navă cosmică. Și această navă se afla înăuntru.

Nava lui Kershaw! Se prea poate să fi fost doar o ipoteză, dar iuțea cu care trebuia să acționeze îi cerea să procedeze ca și cum toate ipotezele și deducțiile lui ar fi fost realități. Prin minte îi umblau și gânduri subsidiare. Gil Neelan, fratele lui Dan, nu murise pe Pământ ci într-o călătorie spațială. Ceea ce părea să însemne că propulsia interstelară fusese testată un an bun înainte de acel moment. Dar atunci de ce oamenii de la bord au acționat așa cum au făcut-o? Cu siguranță că inventatorul Kershaw n-ar fi putut să tremure de spaimă înăuntru pentru că a murit cineva în cadrul unei experiențesau poate se temea de Împărăteasă? Nu putea să nu știe că avea posibilitatea de a obține ajutorul Arșenalelor. Toți savanții de marcă aveau informații secrete în sensul că facilitățile „deschise” ale Arsenalelor le stau la dispoziție. În câteva ocazii rare li se dăduseră anumitor oameni de încredere chiar și informații „confidențiale”. Stând în cumpănă acolo, Hedrock emise ipoteza sumbră că și Kershaw a murit. Gândurile lui se iuțiră tot mai tare și acum se îndreptară către o acțiune decisivă. Să încerce oare să intre cât mai avea încă prilejul? Ori să se retragă pentru a-și aduce foarte prețiosul costum „de lucru”?

Întrebările aproape că-și primeau răspunsul de la sine. Dacă pleca acum, nu făcea decât să stârnească suspiciunea omului cu care vorbise. Dacă rămânea și punea mâna pe navă, se rezolva întreaga problemă a propulsiei.

— Ce s-a întâmplat? Îl trezi din meditație glasul acela aspru. Ce mai aștepți? Ușa e deschisă.

Deci omul era deja bănuitor. Dar și neliniștit, judecând după voce. Acest om, cine o fi fost, era fără doar și poate nerăbdător să aibă la bord un inginer atomist. Asta în mod subtil îl făcea să cadă în palma lui Hedrock. Acesta avu deci posibilitatea să spună sincer:

— Am descoperit că e vorba de o navă cosmică. Nu vreau să plec de pe Pământ.

— Ah! Urmă un răstimp de tăcere, apoi glasul spuse imperios: Așteaptă o clipă, că ies imediat. Am să-ți dovedesc că totul e în regulă. Nava nu poate zbura până când nu se verifică motoarele.

Hedrock așteptă. Îi trecu prin cap gândul că dovada va implica și prezența unei arme de foc. Întrebarea era cât de mare va fi această armă? Oricum, nu conta prea mult. Avea să intre, chiar dacă la început se va afla într-o poziție dezavantajoasă. Mai curând sau mai târziu armele sale în formă de inel aveau să-l ofere prilejul de care avea nevoie. În timp ce privea, ușa interioară care se deschisese parțial se dădu complet la o parte, lăsând să se vadă o a treia ușă, deschisă și ea, iar dincolo de aceasta, plutind în aer, era un tun energetic mobil, montat în condiții superioare pe plăci antigravitaționale. Cele trei țevi îl urmăreau mecanic dar necruțător pe Hedrock. Dintr-un alt difuzor se auzi aceeași voce aspră și încordată:

— Probabil ai la dumneata un pistol de la Arsenale. Sper că-ți dai seama de inutilitatea unei asemenea arme în fața unei baterii cu o putere de nouăzeci de mii de cicli. Aruncă revolverul prin ușă.

Hedrock, care nu purta arme obișnuite, spuse:

— Nu sunt înarmat.

— Arată-mi!

Hedrock se supuse. După un răstimp de tăcere, i se spuse:

— E-n regulă, pășește înăuntru.

Fără o vorbă, Hedrock trecu prin cele două uși interioare care se închiseră pe rând în urma lui cu zgomot puternic și apăsător, parcă definitiv.

Șase.

Pe măsură ce înainta Hedrock, țeava armei se trase lateral și în fața lui se desfășură într-o succesiune rapidă o panoramă de imagini caleidoscopice. Văzu că se află în cabina de comandă a navei spațiale și acest lucru îl lăsă fără respirație. Conform obiceiului, cabina de comandă se află instalată în centrul navei. Asta însemna că hangarul în care intrase se întindea circa 130 de metri sub pământ și cam tot atâta de-asupra. Era un vehicul cosmic de circa 50 de metri lungime, un adevărat monstru.

— Ei, se auzi vocea aspră răcâind și retezându-l gândurile, ce părere ai de ea?

Încet, Hedrock se întoarse către cel care-l luase prizonier. Văzu un individ de maximum 35 de ani, înalt și deșirat, cu fața palidă. El manevrase unitatea mobilă către plafon și acum se afla îndărătul unui izolator de energie transparent. Se uită la Hedrock cu ochi mari negri, foarte bănuitori. Hedrock îi răspunse:

— Văd eu că se-ntâmplă ceva al dracului de ciudat aici. Dar așa cum stau lucrurile, am nevoie de bani cât mai repede cât puțină, așa că primesc slujba. Mă înțelegeți?

Își dădu seama că nimerise nota potrivită. Individul se destinsese în mod vizibil, ba chiar schiță un vag zâmbet. În cele din urmă se strădui să vorbească entuziast, ceea ce nu-l izbuti pe deplin:

— Ei, acum mai vii de-acasă. Vezi cum a fost chestia. Am avut impresia că nu vrei să intri.

— M-a speriat nava spațială instalată chiar aici în inima orașului.

I se păru că ar fi un aspect care să atârne greu în balanță. Faptul că toate aceste lucruri erau noi și stranii pentru el avea să sublinieze ideea că n-a știut dinainte de existența unei nave cosmice. Continuă:

— Atâta vreme cât ne împăcăm cu idee, eu zic că o să ne înțelegem. Mai ține treaba cu alea 800 de unități fiduciare pe săptămână?

Individul dădu din cap:

— Și va fi respectată așa cum am vorbit, fiindcă nu vreau să risc să nu te mai întorc aici.

— Ce vreți să spuneți?

Necunoscutul zâmbi sarcastic. Părea mai încântat de noua situație. Vorbi calm și încrezător:

— Vei trăi la bord până când se încheie reparația. Hedrock nu se arată surprins, dar ca chestie de principiu protestă:

— Dom'le, stați puțin că n-am nimic împotriva să rămân la bord, dar parcă prea mă luați repede. Care-l chestia, în fond? Mă rog, nu e mare lucru să tot zic că nu e treaba mea, dar din două în două minute văd că mă împingeți către una și apoi către alta, până când. Adică vreau să zic că aș avea și eu dreptul la niște lămuriri, așa, în general.

— Pe dracu! Îl repezi necunoscutul.

Dar Hedrock insistă:

— Cum vă numiți? Sper că nu vă deranjează să-mi spuneți cine sunteți.

Urmă o pauză. Fața prelungă a individului se strâmbă și se încruntă.

Întru târziu dădu din umeri.

— Mă rog, poate că nu e mare lucru dacă-ți spun cum mă cheamă.

Zâmbi cu o bucurie sălbatică: în fond, ea știe deja. Mă numesc Rel Greer.

Lui Hedrock asta nu-l spuse nimic, afară doar de faptul că nu e Kershaw. Hedrock n-avea nevoie să-l spună Greer cine e „ea”. Înainte de a putea el să vorbească, Greer îi spuse destul de repezit:

— Hai cu mine! Trebuie să te schimbi. Uite acolo. Observând probabil șovăiala aproape imperceptibilă a lui Hedrock, rânji: sau poate ești prea rușinos că să te dezbraci fără un paravan, ceva.

— Nu sunt prea rușinos, zise Hedrock și făcând câțiva pași luă costumul de lucru cu care i se spusese să se îmbrace, dar între timp gândea: „Oare să risc să-mi păstrez inelele? Sau le scot?”

Ridicând ochii, spuse cu glas tare:

— Aș vrea să cercetez puțin costumul ăsta izolator înainte de a-l îmbrăca.

— Dă-l drumul! Te privește dacă ceva nu e în regulă cu el.

— Tocmai, zise Hedrock.

Schimbul acela de cuvinte, chiar așa scurt cum fusese, îi adusese deja o informație vitală. Aruncase o privire costumului și observase că e în stare bună. Aceste costume izolatoare pentru lucrătorii din domeniul atomic aveau o poveste lungă: dacă erau cât de cât deteriorate, își pierdeau luciul. Acesta strălucea pur și simplu. Iar faptul că Greer acceptase atât de ușor cererea lui de a-l cerceta, părea să însemne că individul habar n-are de asemenea lucruri. Implicațiile erau covârșitoare. În timp ce examina cu atenție materialul din care era făcut costumul, lui Hedrock îi lucra intens mintea. Greer spusese că nava nu este în stare de funcționare. Dacă era adevărat, asta nu putea să însemne decât că i-au fost demontate motoarele. De asemenea, că sala motoarelor este invadată de radiații mult prea intense. Datorită hotărârii pe care trebuia s-o ia, chestiunea trebuia verificată până-n ultimul amănunt. Ridică ochii și puse întrebarea cheie.

Greer încuviință din cap, dar în ochi i se citea o oarecare prudență:

— Da, le-am demontat și apoi mi-am dat seama, că e o treabă care mă depășește.

Răspunsul părea destul de rezonabil, totuși Hedrock se prefăcu a nu înțelege:

— Asta nu prea realizez ce înseamnă. Dar e o treabă destul de simplă.

Greer dădu din umeri:

— Adevărul e că n-am prea vrut eu să-mi bat capul.

— Păi încă n-am auzit de vreo școală de meserii autorizatăca să nu mai vorbim de un colegiucare să dea o diplomă unui depanator de motoare atomice încăpabil să monteze la loc un motor. Unde ați făcut școala?

Greer își pierdu răbdarea și i-o trânti în față:

— Lasă vorbă și bagă-te în costumul ăla.

Hedrock se dezbracă repede. Nu-l mulțumeau rezultatele sondajului său pentru a afla cât de bun mecanic este Greer. Dar scurtă conversație dintre ei canaliză decizia pe care o avea de luat. Dacă sala mașinilor era iradiată, însemna că nu-și poate lua cu el inelele. Un costum izolator își dovedea eficacitatea numai când înăuntrul lui nu există nici o piesă metalică; și deși se putea să aibă cândva posibilitatea de a-și folosi inelele împotriva lui Greer înainte de a se stârni vreo primejdie, riscul era prea mare. Primejdiile ar fi fost mai mici dacă-și strecura armele minuscule într-un buzunar al costumului, ca și cum ar fi fost niște simple podoabe. Urmau să se ivească alte privilejii de a le folosi.

N-avu nevoie decât de câteva clipe pentru a se schimba. Apoi o luă el înainte către măruntaiele astronavei.

Intrară într-o adevărată lume a motoarelor. Reactoare titanice de modelul știut, bazat pe sistemul cu expansiune, monștri strălucitori de formă ovală care umpleau în întregime o sală mare înghesuindu-se aproape burtă lângă burtă pe întreaga pardoseală. Hedrock le numără de la treapta cea mai de jos. Erau 17 și simțea că celălalt se așteaptă să-și manifeste surprinderea.

— Bine, dar aici sunt motoare care produc 30 de milioane de cicli, zise el și uimirea nu-l era întru totul contrafăcută. Dar de când are o navă de mai puțin de 300 de metri nevoie de două asemenea superreactoareca să nu mai vorbim de 17?

Văzu că Greer savurează uluirea lui:

— Nava este o invenție nouă, zise el încântat de sine. Sunt pe cale de a o vinde. Negociez de vreo câteva săptămânicu însăși Împărăteasa. Strânse din buze și apoi continuă: m-am hotărât să-ți spun asta în timp ce coborâm. Nu e treaba dumitale dar nu vreau să-ți bați capul prea tare cu ea, sau să te apuci să umbli de colo până colo și să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Acum știi măcar cum stai. Ideea e că toate lucrurile astea trebuie ținute secrete și nu pot decât să-l plâng de milă oricărui băgăreț care se întâlnează cu ea în vreo chestie sau alta. Pământul n-ar fi destul de mare pentru a-l ascunde pe un asemenea prostovanafară doar de cazul că ar fi omul Arsenalelor. Ei, ți-e totul limpede acum?

Era chiar mult mai limpede decât își dădea seama Greer. Marele savant Kershaw îl angajase pe Gil Neelan și pe Greer și pe alții ale căror nume nici nu fuseseră pomenite, pentru a-l ajuta să-și perfecționeze invenția. La un punct oarecare al acestui proces, Greer ucisese pe toți ceilalți de la bord și preluase controlul asupra navei.

Hedrock se cățăără din sala mașinilor până în atelierul de reparații de deasupra. Începu să cerceteze instrumentele, fiind conștient că Greer nu-l scapă

din ochi. La rândul lui, dar cu un aer mult mai degajat, îi supraveghea și el pe Greer. Din nou îl punea la încercare pentru a afla exact ce știe individul. Erau acolo macarale mobile, mașini de stanțat, aparate de sudură și de tăiere a metalelor, aparate de lustruit fintoate la o scară gigantică, așa cum se și cuvenea și toate gata de acțiuneașă cum își putu da seama dintr-o privire aruncată aparatelor de măsură care indicau că sunt puse sub tensiune. Întrebarea era dacă și Greer știe adevărul.

Nu dăduse deloc semne în acest sens. Asista cu un aer detașat în timp ce Hedrock demonta intenționat dar neprofesionist unul dintre aparate; nu făcea nici un comentariu, îi trebui cam o jumătate de oră ca să-l monteze la loc. Greer vorbi în cele din urmă:

— Mi-am ales un loc în sala goală de de-asupra acestui atelier. Acolo mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în ultimele două luni. Nu înseamnă că nu am încredere în dumneata sau că ai putea să mă tragi în piept. Dar în timp ce mă aflu acolo sus mă voi asigura că nu umbli brambura prin navă, vârandu-ți nasul în cine știe ce secrete.

Hedrock nu răspunse. Nu era prea sigur pe ce ar putea să spună, de teamă să nu vorbească prea mult unui om care între timp își dezvăluie pe deplin identitatea. Nu mai era nevoie de alte teste. Greer nu era om de știință. Peste câteva minute, de îndată ce se va urca în încăperea de de-asupra, problema capturării navei era ca și rezolvată.

Dar apoi lucrul supărător fu că Greer nu se duse imediat în încăperea aceea de la nivelul superior. Se mai învărti de colo până colo, ca un om însetat de tovărășia altora și totodată speriat de ea. În orice altă împrejurare, cu orice altă persoană, Hedrock s-ar fi simțit cât de cât înduioșat. Dintre toate emoțiile pe care le putea aprecia, cel mai mult era sensibil la singurătate.

Dar mai avea un motiv pentru a dori să se îndepărteze individul. Unul dintre aspectele uluitoare ale convenției cu Greer era că acesta nu-l întrebase până în clipa asta cum îl cheamă. Hedrock nu avea intenția de a spune că este Gilbert Neelan, dar vroia să susțină că întreaga situație e prea anormală ca să-și dezvăluie identitatea. Și totuși asta ar putea pricinui neplăceri și întârziere.

Greer întrerupse tăcerea:

— Cum se face că un om cu pregătirea dumitale a rămas șomer?

Întrebarea suna că începutul unui interogatoriu. Întrucât nu se pomenise numele lui, Hedrock răspunse repede:

— Mi-am irosit timpul de pomană pe diverse planete. Am fost un fraier!

Greer păru să analizeze aceste vorbe preț de câteva minute, după care întrebă:

— Și ce te-a făcut să te întorci?

La o asemenea întrebare nu puteai ezita mult să răspunzi. Dacă Greer se ducea „sus” și-l umbra prin buzunare, putea găsi notat într-un carnet numele Daniel Neelan. Posibilitatea nu trebuia neglijată.

— Moartea fratelui meu, zise Hedrock.

— Ah, ți-a murit fratele?

— Da. Era povestea pe care intenționase inițial s-o spună. Acum o putea relata fără să pomenească nume: Da, îmi trimitea o alocație. Când n-am mai

primit-o am făcut ceva cercetări și am aflat că lipsește de vreun an de zile, nefiind înregistrat nicăieri. O să-mi mai ia vreo șase luni lichidarea proprietății, după cum probabil știți, tribunalele recunosc absența înregistrării ca dovadă a morții în zilele noastre epocă a asasinatelor multiple.

— Știu, atâta răspunse Greer.

În tăcerea care urmă, Hedrock își spuse: „N-are decât să rumege pe îndelete chestia asta.” N-avea să-l facă nici un rău, în cazul în care descoperia însemnarea cu numele Neelan, căci n-avea decât să creadă Greer că între Gil și Dan Neelan nu existaseră sentimente prea calde. Cu glas tare Hedrock spuse:

— Sunt peste zece ani de când nu l-am mai văzut. Am constatat că n-am nici un fel de simțământ de rudenie. Nici nu mi-a părut dacă mai trăiește sau nu. Ciudat.

Greer zise:

— Și revii în spațiul cosmic?

Hedrock dădu din cap:

— Mțț! Pentru mine de-acum înainte numai Pământul e bun. Aici e mai multă agitație, distracție și veselie.

— Eu unul n-aș da ultimul meu an în spațiu pe toate bucuriile din Orașul Imperial, îl contrazise Greer după o pauză.

— Mă rog, fiecare cu gusturile lui, începu Hedrock, dar apoi se opri.

Voința luide a-l face pe individ să meargă în camera protejată de pereți izolatoritrecu pe planul al doilea, întrucât obținuse anumite informații. Uluiitor era că nu-l trecuse prin minte mai înainte și doar erau implicit transparente în toate fațetele acestei afaceri: „Ultimul meu an în spațiul cosmic...” Ah, evident, Kershaw, Gil Neelan, Greer și ceilalți luaseră această navă într-o călătorie interstelară de probă. Fuseseră până la una din stelele apropiate, probabil Alfa Centauri ori Șirius ori Protyonși în ciuda vârstei sale înaintate, Hedrock se înfioră de emoție trecând în revistă numele celor mai cunoscute sisteme stelare apropiate.

Încetul cu încetul, efectele emoționale ale cuvintelor lui Greer se stinseră în el. Tabloul celor întâmplate nu era deloc limpede, cu excepția unui singur lucru. Greer oferise din proprie inițiativă nouă informație. Avea chef de vorbă. Ar fi putut fi atras să spună mai mult. Hedrock îl luă cu vorba:

— Mde, genul meu de viață nu prea e călătoria prin cosmos în căutarea meteorilor. Am mai făcut-o și cam știu eu despre ce e vorba.

— Meteorii? Explodă Greer. Ce, ai înnebunit? Nu cumva îți închipui că pe Împărăteasa Ișherului ar interesa-o meteorii? E vorba de o afacere de o sută de miliarde. Ai auzit? Și ea o să-l și plătească.

Începu să pășească în sus și în jos în mod evident stimulat. Se întoarse brusc către Hedrock:

— Știi unde am fost? Am...

Dar se opri. Mușchii feței i se contractară convulsiv. În cele din urmă izbuti să afișeze un zâmbet sinistru:

— Ah nu, n-ai de unde să știi. Dar nici n-o să scoți nimic de la mine. Nu că ar conta de fapt, dar...

Rămase țeapăn locului și-l privi fix pe Hedrock. Brusc se răsuci pe călcâie, urcă scara și dispăru.

Hedrock se uită lung la scară, conștient că a sosit momentul acțiunii. Examină plafonul metalic cu o transparență modificată și într-un târziu încuviință satisfăcut din cap. Grosimea de 10 centimetri, aliajul obișnuit de plumb cu beriliu „greu”, prelucrat atomic. Transparența arăta locul exact unde se află Greer, o figură estompată aplecată asupra unei cărți. Citind-osau în orice caz ținând-o în mâini. Nu-ți puteai da seama dacă o și citește.

Hedrock se simți încrâncenat și rece. Singura lui emoție era un fel de plăcere vagă și mortală că Greer șade acolo, închipuindu-și cu autosatisfacția ce-l caracteriza că e stăpân pe situație. Ce idee, individul își adusese un fotoliu într-o încăpere goală, fără măcar să se gândească de ce e goală. „Golul” de izolare delimitând zonele în care se dezvoltă ori se folosea energia în cantități mari, era de dată veche atârnat prin lege cât și prin necesitate. Restricțiile legale fuseseră atât de eficace încât probabil că majoritatea oamenilor nici nu-și dădeau seama de primejdie sau de existența protecției. Dar totodată savanți ca Gil Neelan sau Kershaw trebuie să fi cunoscut atât de bine restricțiile și sensul lor, încât poate nici nu le-a dat prin gând că alții s-ar putea să le ignore.

Lucru ideal, i se păru lui Hedrock.

Împinse aparatul de polizat, în ciuda greutateii lui, drept sub locul unde ședea Greer și-l îndreptă în sus suprafața zimțată. Apoi își începu evaluările. După părerea lui Greer trebuie să fi fost un bărbat de vreo 80 de kilograme, două treimi din asta însemna aproximativ 53 de kilograme. Ca să nu riște, se gândi la o lovitură care putea ucide un om puțin mai greu. Greer nu părea un tip prea robust.

Firește însă trebuia să țină seama și de grosimea de 10 cm a pardoselii. Din fericire, formula ei de rezistență se baza pe tensiune. Făcu corecțiile necesare și apoi apăsă pe butonul de declanșare.

Greer se prăbuși. Hedrock se duse sus, unde zăcea acum întins individul, cu picioarele pe un scăunel. Cercetă trupul în nesimțire pentru a vedea toate amănuntele. Nu-și rupsesse nici un os, iar inima îi mai bătea încă. Bun. Un mort nu poate răspunde la întrebări. Or, erau multe întrebări de pus.

Era nevoie de o activitate matematică intensă și amplă pentru a născoci un sistem de linii de forță care să-l lege pe Greer într-o poziție destul de comodă, permițându-l să-și miște brațele și picioarele, precum și să-și răsucescă trupul. Dar fără a se mai putea desprinde vreodată de acolo. Îl putea ține cât dorea.

Șapte.

Hedrock petrecu următoarea jumătate de oră verificând nava. Erau multe uși încuiate și depozite aglomerate pe care le lăsă deocamdată în pace. Dorea să-și facă o idee generală despre interiorul navei și cât mai repede cu putință. Ceea ce descoperi în cursul acelei cercetări fugitive nu-l satisfăcu. Era o navă spațială care nu putea să-și părăsească hangarul; mai mult decât atât, era un vehicul pe care, acum că pusese stăpânire pe el, nu-l putea părăsi fără primejdie.

Poate că era păzit. Faptul că nu văzuse vreun soldat de-al Inneldei nu dovedea nimic. Se prea poate să fi fost acolo, dar să poarte costume care-l făceau invizibil. Probabil că Împărăteasa ținea morțiș să nu atragă atenția observatorilor de la Arsenale asupra concentrărilor de forțe guvernamentale. Așadar, Robert Hedrock venise pe o stradă aparent pustie și intrase în cea mai grozavă dintre nave până să se hotărăscă definitiv comandantul forțelor de protecție dacă să-l oprească sau nu.

Dacă acest tablou era cât de cât aproape de realitate, atunci i-ar fi fost practic imposibil să părăsească vehiculul fără să fie arestat pentru interogatoriu. Era un risc pe care nu îndrăznea să și-l asume. Și atunci unde ajunsese? Dus pe gânduri, coborî în sala izolată și-l găsi pe Greer conștient. Îl privea cu un amestec de ură și spaimă.

— Să nu-ți închipui c-ai să scapi așa ușor după ce-ai făcut ticăloșia asta, zise el cu tremur în glas. Când o să afle Împărăteasa o să te...

Hedrock i-o reteză:

— Unde sunt ceilalți? Unde e Kershaw și unde e (șovăi o clipă) fratele meu Gil?

Ochii negri care-l fulgeraseră cu privirea se holbară acum. Greer fu străbătut de un tremur vizibil și apoi spuse:

— Du-te dracului!

Numai că tonul lui era de om înspăimântat.

Hedrock continuă cu fermitate:

— Să fiu în locul dumitale aș începe să mă îngrijorez în privința sortii mele în cazul când cinevade pildă subsemnatul-ar hotărî să mă predea Împărătesei.

Greer se albi la față. Înghiți în sec, cu greu și apoi rosti cu glas răgușit:

— Nu te prosti! Avem aici tot ce ne trebuie pentru amândoi. Putem să încasăm împreună platadar trebuie să avem grijă, căci a înconjurat nava cu soldați. Mi-am închipuit că o să permită ei intrarea cuiva, dar de aceea te-am salutat cu tunul de 90000 de ciclitocmai pentru cazul că ar fi încercat și ei să intre.

— Dar cu teleecranul ce facem? Se poate chema de-aici în afară?

— Prin intermediul centralei din Clădirea Mică Trellis.

— Aha! Spuse Hedrock și-și mușcă buza de supărare. De data asta exagerase și rău făcuse. Părea logic să scoată din funcțiune acel teleecran, tăind astfel posibilitatea de înfățișare a oricărui alt candidat la slujba oferită. Dar nu se așteptase ca pistă respectivă să-l conducă direct la nava interstelară.

— Ce vezi pe alt teleecran?

— E un individ numit Zeydel, spuse încrâncenat Greer.

Îi trebuiră lui Hedrock câteva secunde bune până să-și amintească unde a mai auzit numele acela. La masa Împărătesei, cu câteva luni în urmă. Unul dintre comeseni își exprimase dezgustul față de idea ca Innelda să angajeze o asemenea ființă. Hedrock își aminti și răspunsul pe care-l dăduse ea:

„Dumnezeu a făcut și șobolanii și tot el l-a făcut și pe Zeydel. Savanții mei au descoperit mijlocul de a folosi șobolanii în laboratoarele lor și i-au găsit o întrebuințare și lui Zeydel. Cu asta v-am răspuns la întrebare, domnule?”

încheiase ea pe un ton semeț. Cel ce ridicase problema era vestit ca un om cu limba ascuțită. Îi răspunsese tăios:

— Înțeleg. Aveți în laboratoarele dumneavoastră fiinte omenești care fac experiențe pe șobolani, dar acum ați găsit un șobolan care să facă experiențe pe ființe omenești.

Remarca o făcuse pe Innelda să se îmbujoreze la față iar pe interlocutorul ei să fie izgonit două săptămâni de la masa Împărătesei. Dar se vedea bine că ea îl mai poate folosi pe Zeydel, lucru nefericit, pentru că părea să excludă corupția și darea de mită acest auxiliar important al recenteii civilizații Isher. Hedrock nu-și acceptă înfrângerea ca fiind definitivă. Îl încarcă pe Greer, cu liniile de forță și tot calabalâcul, pe o placă antigrațională și-l urcă sus într-un dormitor din jumătatea superioară a astronavei. Apoi porni în cea de-a doua explorare a acesteia. De data asta, cu toate că fiecare minut părea acum prețios și o criză era iminentă și făcu mai temeinic cercetarea.

Investigă minuțios fiecare încăpere, folosind un sfredel energetic pentru a desface încuietorile recalcitrante. Cel mai mult zăbovi prin locuințele de deasupra sălii de comandă. Dar înaintea lui trecuse pe acolo Greer. Nu mai rămăsese nimic care să ofere vreun fir conducător în privința identității adevăratului proprietar. Probabil că Greer dispusese de timp suficient ca să distrugă dovezile și-l folosisse din plin. Nu erau scrisori, nici obiecte personale, nici un element care să-l fi încurcat în vreun fel pe un ucigaș. Abia în vârful rachetei, într-un compartiment etanș, făcu descoperirea cea mai importantă: o „barcă de salvare” cu tot echipamentul, acționată de două copii ale motoarelor uriașe din principala sală a mașinilor, era depozitată bine într-un fel de receptacol de forma potrivită. „Bărcuța” (mică doar prin comparație cu astronavă, căci de fapt avea aproape treizeci de metri lungime) părea să fie în stare perfectă și gata de zbor.

Hedrock îi cercetă cu grijă comenzile și observă cu emoție că, pe lângă acceleratorul normal, mai era și o pârgie albă strălucitoare pe care scria cu litere mari IMPULS INFINIT. Prezența acesteia părea să arate că până și nava de salvare avea încorporat mecanismul de impulsie interstelară. Teoretic, s-ar fi putut așeza la pupitrul de comandă, ar fi putut-o lansa și fugi în cosmos cu o viteză imposibil de egalat de către navele pornite în urmărirea lui. Cercetă dispozitivele de lansare și descoperi că sunt automate. Nava spațială avea nevoie doar să se incline înainte din receptacolul său, în condițiile reactivității normale și mișcarea ei ar fi acționat încuietorea electrică. La viteza aceea uluitoare, s-ar fi deschis prin glisare ușa etanșă și ar fi trecut ca fulgerul prin ea. În același moment compartimentul etanș s-ar fi închis la loc.

Nu mai rămânea nici o îndoială. Acum putea fugi. Hedrock se dădu jos din „barca spațială” și coborî până în sala de comandă de la parter. Nu era prea hotărât ce să facă. La câteva ore de la evadarea din Palatul Imperial, capturase deja nava interstelară. Cu alte cuvinte, izbutise acolo unde forțele Împărătesei și ale Făuritorilor de Arme dăduseră greș. Nu-și subestima realizarea. Succesul acesta venise ca rezultat al vechii lui politici de a se îndrepta către un țel în cursul unei crize fără să țină seama de riscurile personale. Acum era momentul să fie mai prudent și asta ridică o serie întreagă de probleme strâns legate între

ele. Cum ar fi putut să predea nava aceea imensă Făuritorilor de Arme fără să-și pericliteze viața și fără să stârnească o bătălie între guvern și Făuritorii de Arme? Factorul decisiv îl constituia faptul că aceștia din urmă nu aveau să primească decât a doua zi la prânz biletul cu adresa lui.

În împrejurări obișnuite, intervalul ar fi trecut probabil fără incidente. Dar din nefericire fusese observat un necunoscut urcându-se la bord. Când Zeydel avea să-l raporteze acest element Inneldei, ea avea să devină suspicioasă. S-ar putea să-l acorde lui Greer un mic răgaz pentru a-l contacta pe agenții ei și a le explica ce s-a întâmplat. Dar n-avea să aștepte prea mult. Poate că făcuse deja mai multe încercări de a stabili legătura cu Greer. Hedrock se așeză la pupitrul de comandă și urmări activitățile reflectate pe teleecran. Și începu să cântărească situația.

După cinci minute și patruzeci de secunde se produse un declic, începu să clipească un semnal de apel și apoi se auzi un zumzet muzical scos de o sirenă. Activitatea continuă vreo două minute, iar apoi încetă. Hedrock așteptă. După treisprezece minute se auzi din nou declicul și procesul se repetă. Deci acesta era tiparul. Probabil Zeydel primise instrucțiuni „să-l cheme pe Greer din cincisprezece în cincisprezece minute”. Mai mult ca sigur, dacă nu răspundea, urma să se treacă la acțiune.

Hedrock coborî în sala mașinilor și se apucă să repună în funcțiune un motor. Părea puțin probabil să aibă timpul de a porni cele două motoare necesare pentru zborul uriașei cosmonave, dar merita să încerce. La început se duse din oră în oră în sala de comandă pentru a vedea dacă mai vine apelul. În cele din urmă declanșă un teleecran din sala mașinilor și-l conectă la cel din camera de comandă. De atunci încolo putea urmări apelurile fără a se opri din lucru.

Ce anume avea să facă Innelda când își pierdea răbdarea rămânea o chestiune de supoziție. Dar Hedrock își putea închipui că și-a mobilizat deja flotă, în speranța că, dacă nava interstelară încearcă să scape, tunurile ultraputernice ale navelor ei de război o puteau elimina de pe firmament înainte de a apuca să prindă viteză.

Tocmai această posibilitate reprezenta o primejdie pentru el dacă ar fi riscat să scape cu o „barcă de salvare”. Dacă era doborât s-ar fi pus capăt oricărei speranțe a oamenilor de a ajunge la stele. Deci planul lui trebuia să țină în șah forțele Împărătesei pînă când se creeau mai multe posibilități de izbândă. Iar apoi, dar nu mai devreme, trebuia făcut un efort total de a câștiga o victorie categorică pentru el și pentru Arsenale. Nu se putea aștepta la vreo posibilitate de acțiune pînă a doua zi la prânz.

La ora șase, cu optsprezece ore înainte de termenul limită, teleecranul își încetă apelurile. Și peste cincisprezece minute tot inactiv rămase. Hedrock se duse pînă în bucătăria de campanie, luă o îmbucătură-două și-l duse lui Greer sandvișuri și cafea. Îndepărtă una dintre liniile de forță pentru a-l acorda destulă libertate de mișcare să se poată hrăni cu o mână. La șase și douăzeci și nouă de minute Hedrock se instalează la pupitrul de comandă. Din nou teleecranul rămase inactiv. Fie că urma să se facă un pas mai departe, fie că Innelda renunțase să mai acționeze în cursul nopții. Dar Hedrock nu putea lăsa

lucrurile la voia întâmplării. Deschise terminalul său (doar conexiunea pentru voce, păstrând întunecat ecranul video) și formă numărul postului de poliție cel mai apropiat. Avea de gând să se prefacă a nu ști absolut nimic despre ce se întâmplă și deci era interesant că l-au lăsat să formeze numărul în întregime. Lucrul prezenta un aspect deosebit de important întrucât scenariul lui era să-l facă să creadă că este doar un necunoscut ignorant care anunță de bună voie poliția.

Declicul obișnuit constitui prima înștiințare că s-a stabilit legătura. Înainte ca persoana de la capătul firului să apuce să spună ceva, Hedrock rosti într-o șoaptă destul de audibilă:

— Poliția? Sunt prizonier pe ceea ce mi se pare a fi o navă spațială și vreau să fiu salvat.

Urmă o pauză lungă, apoi un bărbat spuse cu voce scăzută:

— La ce adresă vă aflați?

Hedrock dădu adresa și continuă să explice cât mai concis că a fost angajat să repare niște motoare atomice, dar acum este deținut cu forța de un individ numit Rel Greer. Relatarea lui fu întreruptă:

— Unde se află acum Greer?

— Se odihnește sus, în cabina lui.

— Numai o clipă, zise necunoscutul.

Urmă o pauză și apoi se auzi o voce care nu putea fi confundată cea a Împărătesei Innelda:

— Cum te numești?

— Daniel Neelan, zise Hedrock și adăugă imperios: Dar vă rog grăbiți-vă. Greer ar putea coborî dintr-un moment într-altul și nu vreau să fiu prins aici.

— De ce nu deschizi ușile, să ieși afară?

Hedrock avea răspunsul pregătit: explică interlocutorului că Greer a scos de pe tabloul de comandă dispozitivele de deschidere și închidere a ușilor.

— Le-a dus în camera lui, încheie el.

— Înțeleg.

Urmă un răstimp de tăcere. Parcă o vedea pe Împărăteasă cum vizualizează întreaga situație și posibilitățile ivite în mintea ei atât de iute. Probabil încerca să ia o hotărâre, căci aproape imediat spuse:

— Doamne Neelan, apelul dumitale la poliție a fost canalizat către birourile Serviciului secret guvernamental. Motivul este că fără voia ta te-ai băgat într-o situație care interesează Guvernul. Și apoi adăugă repede: Nu intra în panică.

Hedrock se hotărî să nu răspundă nimic.

Innelda reluă repede:

— Doamne Neelan, poți deschide placa video? E foarte important să vezi persoana cu care vorbești.

— Cred că aș putea să-l dau drumul, ca să vă pot vedea, dar porțiunea din aparat care să vă permită să mă vedeți pe ecran a fost scoasă.

Răspunsul Împărătesei sună foarte acid:

— Suntem noi deprinși cu obiceiul lui Greer de a-și ascunde înfățișarea. După o întrerupere, reluă: Acționează repede acum, căci vreau să mă privești.

Hedrock declanșă placa video și o privi în timp ce imaginea Împărătesei prindea contur și se amplifică. Șovăi câteva clipe, apoi spuse în șoaptă:

— Maiestate!

— Mă recunoști?

— Da, da, însă...

Împărăteasa îi reteză vorba:

— Domnule Neelan, deții o poziție unică în lumea mărilor afaceri.

Guvernul dumitale..., Împărăteasa dumitale... au nevoie de serviciile dumitale loiale și credincioase.

Hedrock o rugă:

— Iertați-mă, Maiestate, dar vă rog să vă grăbiți.

— Trebuie să mă înțelegi limpede, de aceea îți explic mai bine. Ascultă-mă, Dan Neelan: Azi după amiază am fost informată că un tânăr necunoscutadică dumneataa intrat în astronava lui Greer și imediat am dat ordine pentru execuția căpitanului Hedrock, un spion al Arsenalelor, pe care anterior l-am primit la palatul meu.

Lui Hedrock i se păru că Împărăteasa inversează puțin lucrurile și că amestecă adevărul cu minciuna. Dar nu era treaba lui s-o corecteze. Ceea ce-l interesa era faptul că refuză să se lase împinsă din urmă. Și bănuia că ea consideră întâmplarea un prilej neașteptat și că nu se îngrijora prea mult de soarta lui Daniel Neelan. Probabil socotea normal să poată relua oricând târguiala cu Greer și firește nu era prea departe de adevăr.

Împărăteasa continuă, cu chipul concentrat, cu glasul scăzut, dar ferm:

— Îți spun aceste lucruri pentru a ilustra cât mai grăitor caracterul amplu și complet al precauțiilor pe care sunt gata să le iau pentru a asigura împlinirea voinței mele. Consideră, te rog, soarta căpitanului Hedrock ca o imagine simbolică a destinului oricărei persoane care ar îndrăzni să mi se opună în această chestiune, sau care nu face cum trebuie ceea ce i se cere. Iată ceea ce ai de făcut dumneata: Din clipa asta ești soldat în serviciul Guvernului. Vei continua să te prefaci că repari motoarele de propulsie ale navei și chiar vei îndeplini o muncă suficientă pentru a-l convinge pe Greer că te achiți de obligațiile față de el. Dar vei folosi toate clipele libere pentru a demonta tocmai motoarele care sunt în funcțiune. Mi s-au dat asigurări că această operație se poate face cu atâta îndemânare încât numai un expert și-ar da seama că ceva nu e în regulă. Și acum te rog să ascuți cu atenție: De îndată ce paralizezi capacitatea motrice a cosmonavei, trebuie să prinzi cel dintâi prilej de a ne anunța. Va fi suficient un singur cuvânt. Poți să dai drumul la teleecran și să spui doar „Acum”, „Gata” sau ceva în genul ăsta și noi vom da buzna înăuntru. Avem instalate în poziție opt tunuri de o sută de milioane de cicli. Aceste arme sunt atât de puternice încât fiecare va trage o singură lovitură, cu efect de dizolvare. Opt tunuri care să lovească o porțiune îngustă a peretelui vor produce în trei minute o spărtură suficientă. Acesta este planul și așa se va aplica. La douăzeci și patru de ore de la izbândă, vei primi o răsplată uriașă pentru ajutorul acordat.

Glasul ei plin de intensitate se stinse. Trupul încordat i se relaxă. Din priviri îi dispăru flacăra. Deodată i se ivi un zâmbet cald și generos în ochi și pe buze. Adăugă cu glas liniștit:

— Dan Neelan, sper că ți-am vorbit destul de clar. În privința asta nu încăpea îndoială. Fără voia lui și în pofida felului cum o cunoscuse până atunci, Hedrock era fascinat. Nu greșise niciodată socotind că Împărăteasa Innelda avea să joace un rol de frunte în toate marile crize ale acestei epoci neliniștite. Tigroaica își scoase ghearele și erau gheare de oțel, calme în violența lor. Sufletul acestei femei trebuie să fi fost flacăra pură. Minte începu să treacă în revistă implicațiile celor spuse de Împărăteasă. Rămase pur și simplu șocat. Ea arătase că tunurile ultraputernice erau instalate pe poziții, gata să tragă. Era posibil că, făcând numărul de telefon al poliției cu câteva minute mai devreme, tocmai evitase atacul, în ultima clipă. Și, lucrul cel mai rău era că, dacă i se stârneau noi suspiciuni, Împărăteasa dădea ordinul de tragere și oamenii ei puteau năvăli oricând înăuntru. De fapt, nici nu aveau de ce să se teamă. Puterea motrice a navei era deja paralizată și numai falsele lor impresii îi dădeau lui posibilitatea de a-l reține până la termenul limităora criticăa doua zi la prânz: Glasul Împărătesei îi întrerupse gândurile:

— Zeydel, preia tu legătura!

Pe placa video imaginea ei fu înlocuită de capul, fața și ochii cenușii ca ardezia, nasul vulturesc și buzele atât de drepte încât alcătuiau o simplă linie orizontală pe față. Licărea totuși un zâmbet crâncen pe chipul acesta antipatic, dar glasul era plat în momentul în care spuse:

— Ai auzit poruncile glorioasei noastre conducătoare. Trebuie să te socoți un soldat chemat să-și facă datoria împotriva unui om pentru care nu putem avea compătimire, niciunul dintre noi. Acest ticălos, Greer, s-a erijat din proprie inițiativă în adversar al coroanei. Posedă o invenție care pune statul în primejdie și, care trebuie ascunsă cu desăvârșire cunoștinței publicului. Greer are îndrăzneala să se considere un negociator de rang egal cu Guvernul și, bucurându-se de o temporară imunitate, se tocmește cu aroganță, pune condiții imposibile și din toate punctele de vedere se poartă ca un trădător. S-ar părea de asemenea că te-a angajat să repari nava pe care o oferă spre vânzare, aparent în scopul de a o aduce în situația de a zbura cu ea după ce pune mâna pe banii pe care-l cere. Tocmai tipul de reparații de lungă durată pe care le solicită arată cu câtă grijă și-a pus la cale trădarea. Ca atarete rog să mă ascuți cu atenție dacă se va dovedi necesarsau dacă se ivește prilejulți se acordă începând de acum permisiunea de a-l ucide pe Greer ca dușman al statului, în numele Maiestății sale, Innelda, Împărăteasa Sistemului Solar, Marea Moștenitoare a Casei Isher. Întreaga putere a autorităților guvernamentale susține orice acțiune pe care o vei întreprinde în sprijinul instrucțiunilor pe care le-ai primit. Și acum, înainte de a întrerupe comunicarea, ai vreo întrebare?

Deci, ei socoteau din capul locului că se pot bizui pe colaborarea lui. Și, dacă în situația lui s-ar fi aflat un reparator de motoare, Hedrock avea toate motivele să creadă că un asemenea om ar fi fost înspăimântat și efectiv copleșit

de rangul și poziția oamenilor care-l vorbiseră. Din nefericire pentru Innelda însă, ea venea în sprijinul țelurilor lui și nu invers.

Își dădu seama că celălalt se aștepta la un răspuns din partea lui. Șopti:

— Nu mai puneți întrebări. Sunt supus loial al Măiestății Sale și am înțeles totul.

— Bine. Dacă nu am vești de la dumneata până mâine la unsprezece, vom ataca oricum. Îți urez să te dovedești demn de încrederea Împărătesei.

Iarăși se auzi declicul. Hedrock întrerupse legătura și coborî din nou în sala motoarelor. Era tulburat de limita în timp care i se impusese. Dar i se părea că ar avea posibilitatea să întârzie atacul cu încă o oră sau chiar mai mult.

Luă o pastilă care să-l amâne somnul și se apucă să lucreze la motoare. Curând după miezul nopții încheie ajustările de echilibru la unul dintre propulsoare, așa că acum dispunea de jumătate din forța necesară pentru a ridica în aer o aeronavă de proporții atât de mari. Se duse sus și-și făcu o friptură. După ce mâncă reveni în sala motoarelor.

În timp ce lucra la cel de-al doilea motor, își dădu seama că operează pe baza unor ipoteze asumate fără a fi dovedite. Într-un fel era o concluzie rezonabilă întrucât la urma urmei navă făcuse călătoria de întoarcere de la o stea apropiată și coborâse cu succes în acest hangar ca o teacă. Dar nu încăpea îndoială că se bizuie pe mașinării pe care nu putea spera să le testeze până într-un moment de criză.

Ceasurile treceau mult prea repede. Pe la nouă și zece Hedrock își dădu deodată seama cât de mult timp a trecut. Apoi aprecie că-l mai trebuie vreo două ore până să fie gata cu cel de-al doilea motor. Acest motiv era suficient pentru a cere o amânare. Îl hrăni pe Greer, își luă în grabă micul dejun și lucră la motor până la unsprezece fără douăzeci.

În momentul acela, transpirând de pe urma eforturilor și fără a fi terminat treaba, declanșa legătura prin teleecran și-l chemă pe Zeydel. Imaginea individului apăru aproape imediat pe placa video, era nerăbdător ca o vulpe în urmărirea prăzii. Ochii îi scânteiau și buzele îi tremurau.

— Da? Șopti el.

— Nu, spuse Hedrock. Adăugă repede: Chiar acum Greer a urcat în camera de comandă. A stat toată dimineața pe capul meu, așa că abia acum pot să încerc să defectez motoarele. S-ar putea să depășesc ora douăsprezece jumătate sau chiar unu. Să zicem unu ca să fiu absolut sigur. Eu...

Imaginea lui Zeydel dispăru de pe ecran, fiind înlocuită de cea a Împărătesei Innelda. Ochii verzi ai acesteia se micșorară puțin, dar glasul ei era calm când spuse:

— Acceptăm întârzierea, dar numai până la ora douăsprezece. Apucă-te de treabă și lasă teleecranul deschis; nu și placa video, bineînțeles, doar comunicarea acusticăși paralizază la timp motoarele acelea propulsoare!

— Voi încerca, Maiestate, șopti Hedrock.

Mai câștigase un răgaz de o oră.

Reveni la sarcina lui delicată de a adapta un motor atomic la condițiile de funcționare. În instrumentele strălucitoare de metal cu care lucra își vedea din

când în când fața transpirată. Se simți încordat și nu mai era sigur că munca pe care o face va servi vreunui scop util. Pe cerul de deasupra marelui oraș flota guvernamentală avea să fie desfășurată în forță. Iar șansele unei acțiuni de ultimă oră din partea Făuritorilor de Arme părea să se îndepărteze cu fiecare clipă. Își imaginează aducerea poștei la Corporația Meteor la ora prânzului. Scrisoarea către Peter Cadron, prin care-l indica adresa unde se afla acum, avea să-l fie înmănată repede acestuia dar Cadron ar fi putut să se afle într-o ședință; sau, putea să fi plecat cu un transportor de partea cealaltă a pământului; sau putea să fie la masă. Și pe urmă nu toată lumea își deschidea corespondența cu atâta nerăbdare, ca și cum ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. Ca atare, exista posibilitatea să se facă ora unu sau chiar două până ce consilierul Făuritorilor de Arme citea scrisoarea de la Robert Hedrock.

Era deja unsprezece și jumătate când, străduindu-se din răspuțeri, Hedrock își dădu totuși seama că nu va fi gata la timp cu cel de-al doilea motor. Lucră mai departe, întrucât sunetele pe care le producea aveau s-o convingă pe Împărăteasă că se supune instrucțiunilor ei. Dar era conștient că a sosit timpul să ia anumite hotărâri. Va trebui, firește, să se înalțe până la „barca de salvare”. Indiferent dacă lucrurile ieșeau bine sau rău, aceasta reprezenta nădejdea lui personală de scăpare. Și întrucât includea printre instalațiile ei și propulsia interstelară, era la fel de valabilă în sine ca și cosmonava. Dacă pornea cu ea, omul avea șanse să ajungă la stele. Dacă nu, dacă era doborâtă, atunci... Dar n-avea nici un rost să ia în considerație posibilitatea eșecului. Ori avea să fie ucis pe loc, ori îl capturau.

Dar cum putea urca în „barca de salvare” atâta vreme cât era deschis teleecranul? Fixând conexiunea în sala motoarelor izbutise să facă plauzibilă iluzia că nu poate comunica în exterior decât când nu e Greer în preajma lui. Așa întârziase cu o oră atacul. Din nefericire, insistența Inneldi asupra menținerii contactului constituia acum un obstacol. Dacă-și încetează activitatea zgomotoasă, Innelda și Zeydel intră imediat la bănuieli. Socotea că ar avea nevoie de vreo cinci minute pentru a urca până la vehicolul de salvare. Asta însemna foarte mult dacă ținea seama de toate elementele. Atât de mult încât justifica un nou efort de a o derută pe Innelda. Hedrock șovăi, iar apoi se apropie de aparatul de comunicare.

— Maiestate, spuse el într-o șoaptă destul de apăsată

— Da?

Răspunse atât de prompt încât Hedrock o și văzu brusc așezată în fața unui întreg pupitru cu monitoare, ținând legătura cu toate aspectele acestei întreprinderi. Cu soldații de pe navele de război, cu cei care așteptau alături de tunurile invizibile, cu Zeydel și cu el, Hedrock. Se grăbi să spună:

— Maiestate, îmi va fi imposibil să scot din funcție toate motoarele până la termenul pe care mi l-ați fixat. Sunt aici șaptesprezece propulsoare și n-am avut timp să mă ocup decât de nouă din ele. Vă supărați dacă vă fac o sugestie?

— Spune, răspunse ea, dar pe un ton care n-o angaja cu nimic.

— Gândul meu ar fi să mă duc sus și să încerc să-l imobilizez pe Greer. S-ar putea să-l iau prin surprindere.

— Da, spuse ea cu ceva ciudat în glas. Da, ai putea. Șovăi, apoi continuă pe un ton mai ferm: Neelan, poate n-ar fi rău să-ți spun că am început să te cam suspectăm.

— Nu prea vă înțeleg, Maiestate.

Ea nici nu-l auzi:

— Încă de ieri după amiază ne străduim să intrăm în contact cu Greer. În trecut totdeauna ne răspundea cam la o oră și ni se pare anormal, ca să nu spun mai mult, că nici măcar n-a catadixit să răspundă la încercările noastre de stabilire a comunicării. El nu știe altceva decât că suntem gata să-l acceptăm pretențiile exorbitante și toate condițiile absurde pe care ni le-a pus. Să mă exprim în felul următor, zise ea cu răceală. În acest ceas hotărâtor nu mai vrem să riscăm. Ai permisiunea noastră de a urca la etaj pentru a-l imobiliza pe Greer. De fapt, îți ordon să-ți faci datoria de soldat și să-l împiedici să lanseze nava scoțând-o din hangar. Dar, întrucât s-ar putea ca totuși vagile noastre suspiciuni împotriva dumatiale să fie întemeiate, eu ordon atacul chiar în clipa aceasta. Dacă ai vreun plan secret al dumatiale, abandonează-l și colaborează cu noi. Urcă-te în timp ce se desfășoară atacul și fă tot ce e necesar împotriva lui Greer. Numai că va trebui să te grăbești.

Glasul ei se întări și deveni evident că dă ordine prin celelalte microfoane întrucât strigă pe un ton profund și vibrant:

— Toate forțele în acțiune, pătrundeți!

Hedrock auzi ordinul în timp ce pornea către scară. Trebuie să facă o pauză pentru a deschide ușa de protecție împotriva radiațiilor, iar apoi alergă în sus pe scări, păstrându-și speranța, convins încă și acum că în pofida a tot ce s-a întâmplat se mai poate înălța de la sol înainte de a-l opri cineva.

Atunci se produse prima lovitură, care cutremură pur și simplu nava. Era mai violentă decât își putuse el închipui vreodată. Îl năuci îngrozitor o clipă și-l făcu să creadă că a suferit un șoc care-l întunecă rațiunea. Alergă în sus, tot mai sus și deja în inimă i se strecurase teamă de înfrângere. Cea de a doua lovitură de o forță tățanică îl făcu să se clatine pe picioare și, să cadă vreo câteva trepte. Dar își reveni și urcă mai departe, conștient de o senzație de oboseală. Își dădea vag seama cât de mult riscă Innelda folosind asemenea arme puternice. S-ar fi putut stârni un ciclu de reacții în lanț cu o durată de un milion de unități, ceea ce se apropia de limita primejdioasă a unei explozii atomice imposibil de controlat.

Apoi bubui cea de-a treia lovitură, făcând să-l țâșnească sângele pe nas și chiar și din urechi i se scurgea un lichid cald. Cea de-a patra lovitură mai știa doar că se află pe la jumătatea drumului spre sala de comandă dar căzu jos grămadă. Apoi se rostogoli pe scări. Cea de-a cincea lovitură îl prinse când se străduia să se pună din nou pe picioare.

Acum își vedea cu ochii înfrângerea, era o senzație maladivă, aproape mortală, dar își mișca mereu picioarele, aproape uluit că a putut ajunge la nivelul următor. Cea de-a șasea explozie, de o forță intolerabilă, îl prinse acolo, în capul acelor scări lungi și-l trimise învărtindu-se în jos ca o frunză prinsă de furtună. La fund era o ușă; o închise cu un gest automat. Se uită prostit când

văzu ușa cea mare săltată din balamale și căzând cu zgomot, gata-gata să-l omoare în prăbușirea ei. Asta era cea de-a șaptea lovitură.

Cu un gest de animal, se retrase din fața durerii până la palierul următor, încuind instinctiv ușa interioară. Stătea acolo, groaznic de obosit, sprijinindu-se de perete, când îi treziră din leșinul profund strigăte de oameni.

Deci glasuri înăuntrul cosmonavei. Clătină clin cap, fără să-l vină să creadă. Glasurile se apropiau tot mai mult; iar apoi i se dezvălui adevărul:

Erau înăuntru. Fuseseră suficiente șapte lovituri de tun.

Un bărbat strigă cu aroganță de pe partea exterioară a ușii lângă care se afla Hedrock:

— Repede, spargeți ușa! Capturați pe oricine găsit înăuntru. E ordin!

Opt.

Hedrock își începu retragerea. Îi luă multă vreme, întrucât mintea nu reușea să i se concentreze asupra unui singur gând, iar reflexele îi erau dezorganizate. Socoti, destul de incoerent, că această idee corespunde aproape în întregime adevărului științific. Cea mai mare concentrare de foc energetic fusese descărcată pentru prima oară asupra unei mașini în care se afla un om și ea îl redusese la un simplu organism nervos dezmembrat.

Îi tremurau genunchii în timp ce cobora scările. Mar jos, tot mai jos îl năpădi senzația că ar coborî în propriul său mormânt. Dar se gândi că nu mai are prea mult de coborât. Trecuse dincolo de spațiile de înmagazinare. Următorul etaj avea să fie camera cu protecție izolatoare, apoi atelierul de reparații, apoi sala mașinilor, apoi camera de propulsie și apoi...

Și apoi...

Îi reveni speranța. Pentru că există totuși o cale de scăpare. Aeronava era pierdută, bineînțeles. Și împreună cu ea și șansa miliardelor de ființe omenești care ar fi purtat torța civilizației către stelele cele mai îndepărtate ale universului, șansa, destinul lor, speranța lor într-o fericire superioară dispăruse. Dar pentru el exista din nou speranță. Ajunse în sala mașinilor și uită de toate în afara lucrului pe care-l avea de făcut. Îi trebuiră minute prețioase până să descopere care dintre comutatoarele electrice aprindeau sistemul de iluminare al navei și alte funcții energetice. În minutul acela etajele se cutremurară când o ușă încuiată de el se prăbuși cu un zgomot îndepărtat, în fața zumzetului șuierător al unui tun mobil. Și imediat auzi mai aproape strigătele unor oameni.

Hedrock începu să umble la comutatoare. Vroia să stingă toate luminile de la etajele superioare. Asta îi întârzia pe năvălitori cu câteva minute. Observase deja poziția sfredelului uriaș de care avea nevoie. Îl așeză pe suportul antigravitațional și-l coborî pe scări din atelier, acolo unde fusese, trecând de sala motoarelor până în uriașa cameră de propulsie care reprezenta ultima încăpere a imensei nave cosmice. Și acolo, împotriva voinței sale, în ciuda sentimentului de urgență imperioasă, Hedrock se opri și se uită la ceea ce trebuie să fi fost însuși sistemul de propulsie stelară.

Iată, deci, comoară pentru care se declanșase toată această luptă. Ieri (ah și cât de îndepărtat părea să fie acest ieri!) nu avusese timpul să coboare până

în această sală. Acum trebuia să stabilească bine programul în timp. Smulse capacul de protecție al sfredelului gigantic și-l îndreptă lumina penetrantă către acel puț de propulsie cu grosimea de zece metri. Văzu ceața întunecatăși-și dădu seama de noul său eșec. Metalul era prea gros și prea tare. Avea prea multe straturi intermediare și prea multe defletoare. Nici o undă cunoscută nu putea să se apropie vreodată de miezul acestui aparat de propulsie.

Înfrânt, dădu din colț în colț și începu să alerge împingând înaintea lui sfredelul, care chiar dacă nu avea greutate pe suportul antigravitațional, totuși opunea o „masă” de rezistență mușchilor săi. Trecu prin prima ușă a camerei etanșe inferioare, apoi prin a doua, prin a treia și rămase blocat într-o stare de nedumerire. Își adunase toate rezervele de forță și voință pentru realizarea unei găuri de doi metri diametru prin pământ într-o poziție oblică de ajungere la suprafață. Dar nu era nevoie. Gaură, coridorul exista. O suită de lumini slabe din tavan alcătuiau o cărare în pantă ieșind undeva în depărtare.

Nu era momentul să se mai gândească de ce se afla acolo acest tunel. Hedrock apucă bara transparentă, se strecură pe lângă perforatorul devenit acum inutil și alergă prin tunel. Era mult mai lung decât ar fi izbutit el să-l sape în timpul limitat de care dispunea. Unghiul de urcare nu era decât de vreo20 de grade. Dar faptul că tunelul era mai lung și deci se îndepărta la o distanță mai mare, îi convenea. Cu cât ajungea la o distanță mai mare de navă înainte de a ieși la suprafață, cu atât mai bine.

Brusc se trezi la capătul tunelului, închis de o ușă metalică; folosind bara pentru transparentă, a putut vedea că dincolo de ușă se afla un fel de pivniță goală. Ușa avea o închizătoare simplă pe care o deschise cu mâna, iar apoi ușă se închise la loc îndărătul lui ca un metal amorf care se topește într-un perete solid fără a lăsa nici-o urmă. Perfecțiunea artizanală îl trezi pe Hedrock la realitate. Se opri în interiorul pivniței și studie ușă. El luase drept bună ipotezaacum se dovedea că era o simplă ipotezăcă Greer s-a întors de mult din constelația Centaurului. Dar mai exista și o altă explicație. Nu Greer construiseră toate acestea, ci mai degrabă Kershaw împreună cu ceilalți. Dar și ei fuseseră prudenți în privința contactelor cu lumea exterioară. Se prea poate ca Greer nici să nu fi știut de acest tunel. De fapt (și deodată Hedrock căpătă certitudine în această privință) individul nu l-ar fi lăsat singur în sala mașinilor ieri dimineață, atât de aproape de o ieșire, dacă ar fi știut adevărul. Contactele prin teleecran cu lumea exterioară i se puseseră probabil în mână lui Greer, ca supraveghetor general, de către acești gogomani străluciți, Kershaw și Gil Neelan, care se gândiseră la toate precauțiile posibile împotriva unor intervenții din afară, dar n-avuseseră și prudența de a-și lua măsuri de protecție împotriva propriului lor angajat.

Date fiind cele întâmplate, era un amănunt interesant, dar mai mult din punct de vedere academic, științific. Deprimat, Hedrock se îndreptă spre niște scări aflate în stânga lui. La jumătatea scării, treptele se desfăceau în două. În stânga duceau spre o ușă destul de bogat împodobită dincolo de care dispozitivul lui de transparentă îi arăta o bucătărie goală. Cele din dreapta se dovediră a-l fi mai utile.

Hedrock lăsă bara de transparență pe scări. Nu-l mai trebuia. Își îndreptă spinarea, deschise cea de a doua ușă și păși afară la lumina soarelui. Se trezi în curtea din spate a unei case mari și pustii. Exista obișnuita peluză verde, grădina înflorită, garajul pentru autoavion și un gard înalt cu poartă. Poarta se deschise ușor din interior dând spre o fundătură a unui bulevard, cu trotuare mici, lipite de zidurile caselor. Ceva mai departe Hedrock văzu o arteră largă cu circulație intensă.

Se grăbi într-acolo, nerăbdător s-o identifice pentru a putea judeca la ce distanță se află de nava cosmică. Dacă știa unde se găsește putea să aibă o idee mai bună despre ce are de făcut care trebuie să-l fie pasul următor. Probabil să existe acolo un cordon de paznici. Dar până unde se întindea de la centrul operațiunilor și cât de atentă era paza lor, asta rămânea de stabilit. Hedrock presupunea că au înconjurat întreaga zonă.

Chiar așa și era. La colț se afla un paznic în uniformă și purta casca strălucitoare cu vizor. Îi făcu semn lui Hedrock de la distanță.

— Cum merg lucrurile?

— Am pătruns! Îi strigă Hedrock. Fii cu ochii în patru.

— N-ai grijă. Suntem un lanț de apărare redutabil.

Hedrock întoarse capul, gânditor și se grăbi să se întoarcă de unde venise. Deci se afla prins într-o cursă. Cu siguranță că străzile erau supravegheate pe o distanță foarte mare; iar peste câteva minute, ținând cât îi țineau gura, oamenii din echipa de asalt aveau să sfârșească ultima dintre ușile masive ce le barau calea de acces în nava cosmică, aveau să-și dea seama ce s-a întâmplat și să declanșeze acțiunea de cercetare care cu siguranță va duce la capturarea lui. Sau, poate chiar mai grav, poate se aflau deja în preajma ultimei bariere și peste câteva minute vor țâșni afară din casa unde se sfârșea tunelul și, dând cu ochii de el, se vor năpusti asupra lui și-l vor ucide.

Sări peste un gard înalt, într-o altă curte din dos. Descoperi un șir de paznici cu căști cu vizor de-a lungul fațadei casei. Dar acum că se îndrepta spre navă, cu speranța pe care i-o oferea brusc aceasta, senzația de înfrângere îi mai slăbi. Nimeni nu încercă să-l oprească. După un minut de mare încordare, se văzu silit să zâmbească în fața psihologiei care-l îngăduia unui om să se îndrepte spre centrul unei infecții, dar nu să se îndepărteze de el. Cu mult curaj, traversă spre colțul străzii, de unde văzu la colțul următor hangarul de forma unei lumânări. Peste câteva secunde ajunse la cosmonavă. Nimeni nu încercă să-l oprească atunci când se cațără ușurel prin gaura de formă neregulată făcută de obuzele penetrante și de acolo se duse la camera de comandă.

Luminile pe care el le stinsese erau acum aprinse. Acesta fu primul lucru pe care-l observă Hedrock. Cei ce făceau cercetările ajunseseră în sala mașinilor. Curând aveau să urce pentru a explora și restul navei. Între timp însă îi ofereau lui tocmai șansa de care avea nevoie. Își aruncă o privire prin camera de comandă. Erau câteva zeci de bărbați de jur împrejur și toți purtau costumul izolator prescris. În ochii lor nu citi nici un pic de suspiciune.

Pentru ei era doar alt membru al poliției secrete, îmbrăcat în haine de protecție pentru o zonă radioactivă. Oamenii ăștia nu mai avuseseră de mult

prilejul de a participa la vreo luptă. Existența Arsenalelor ținuse în viață armată, dar de ani și ani de zile rangul de ofițer ori soldat nu mai era decât o sinecură căutată de toți nepricopsiții care aveau influență sau bani pentru a da mită. Iată-l, stând în picioare sau pe jos, fără să gândească nimic, așteptând să termine o dată treaba asta stupidă pentru a se întoarce la amantele sau jocurile lor, la existența lor monotonă. Era un nefericit produs secundar al planului său de a pune capăt războaielor, dar oricum era mult mai bine decât să moară oamenii cu milioanele în luptă.

Bang! Sunetul care izbucni din adâncurile navei îl electriza pur și simplu pe Hedrock. Asta trebuie să fie ușa camerei de propulsie.

Tocmai acum se descoperea faptul că el se află în libertate. Peste câteva secunde avea să răsunе zgomotos alarma. Hedrock se îndreptă fără grabă, cu un aer degajat, spre scară, se frecă de mai mulți oameni care așteptau pe acolo și începu să urce. Era incredibil de simplu. La fiecare nivel se aflau alți paznici, dar n-aveau aerul că ar păzi ceva anume. Hedrock nu-și putu alunga impresia că au venit aici sus ca să evite orice luptă. Uită pur și simplu de ei când ajunse la „barca de salvare”. O cercetă iute și constată că nu e nimeni înăuntru. Oftând, se lăsă pe scaunul multifuncțional din fața tabloului de comandă, trase aer în piept și cu multă emoție apăsă de lansare.

Ca o minge care se rostogolește pe o pantă sticloasă, mica navă țâșni în văzduh.

Văzut de la înălțimea de un kilometru, vechiul și minunatul oraș scânteia în soare. Părea foarte aproape, unele din vârfurile clădirilor aproape că-l zgâriau nava în timp ce zbura. Lui Hedrock i se golise creierul de gânduri. Prima lui mirare aceea că navele de război nu l-au atacat cedase deja pasul credinței că ele pândesc o navă cosmică de peste 100 de metri lungime. În schimb acest minuscul aparat de zbor semăna din depărtare cu un autoavion taxi sau cu unul dintre numeroasele tipuri de aeronave de agrement. Urmărea două scopuri: primul să scape, dacă putea, spre o ascunzătoare de-a lui, iar dacă nu, să folosească propulsia specială a bărcii de salvare pentru a-l ajuta să se îndepărteze.

O pată întunecată din partea superioară a teleecranului retrovizor îl scoase din dispoziția lui optimistă. Pata apărui din senin, deveni o navă vizibilă un crucișător de proporții uriașe circa 600 de metri. În aceeași clipă se trezi la viață teleecranul său pentru apeluri generale (utilizabil acum când se afla pe cerul deschis). O voce severă îi spuse:

— Nu ai auzit ordinul universal de a rămâne la sol? Mergi drept înainte, rămâi la înălțimea la care ești până ajungi la radiofarul aeroportului militar din direcția est. Aterizează acolo, altfel vei fi făcut țandări.

Degetele lui Hedrock care se întinseseră după manșa albă a accelerației, se opriră în aer. Ordinul nu părea să cuprindă nici o undă de suspiciune cu privire la identitatea lui. Trecu repede în revistă toate plăcile video ale mijloacelor de comunicație și constată că cu excepția aceluia crucișător este singurul vehicul în aer în momentul acela. Deci întregul trafic fusese suspendat, toate aeronavele fiind la sol. Era oare posibil ca nimeni să nu se fi uitat încă la receptacolul bărcii de salvare și să-l fi observat dispariția? Hedrock

își menținu direcția și înălțimea navei și flirta cu gândul de a ateriza într-adevăr la aeroportul militar. Trebuie să fi fost acolo un roi întreg de avioane, printre care s-ar fi putut eventual pierde. Dar pe buze îi răsări un zâmbet trist când se convinse de nebunia unui asemenea plan. Era greu de crezut că toată poliția de pază să se dovedească atât de imbecilă, iar în clipa în care se comunica vestea dispariției navei de salvare, cineva din echipajul crucișătorului avea să-și amintească de nava singuratică dirijată cu de-a sila spre aeroport.

Hedrock aruncă o privire încruntată crucișătorului de pe placa video a teleecranului. Se vedea exact deasupra lui și îngrozitor de aproape, mult prea aproape. Făcu ochii mici. Crucișătorul bloca vederea unei părți ample a cerului de de-asupra. Își dădu seama de realitate când spre dreapta lui apăru un al doilea crucișător, un al treilea în stânga lui, iar înaintea și în urma lui se iviră un roi întreg de distrugătoare. Prima navă, care aproape-l îmbrățișa, îl împiedicase să le vadă pe celelalte apropiindu-se. Și nu încăpea nici o îndoială că, indiferent din ce armată făcea parte, flota aceasta era eficace. Din nou întinse involuntar mâna către acceleratorul alb, apucă bine manșa, dar apoi se opri când pe placa video pentru apelurile generale se ivi fața nobilă a Împărătesei:

— Neelan, spuse aceasta, nu te înțeleg. Sper că nu ești atât de nerod încât să te împotrivești guvernului tău.

Hedrock nu răspunse. Își înclină puțin aeronava. Rămase cu ochii ațintiți asupra unui spațiu deschis între distrugătoarele din fața lui, la o înălțime ceva mai mare. Pe urmă nu mai putea efectua aceste conversații în șoaptă. Asta ar fi însemnat să-și prefacă vocea, ceea ce-l ieșise de ani de zile din obicei. Nu era momentul să riște viitoarele sale relații cu Împărăteasa printr-un spectacol de proastă calitate.

— Dan Neelan (acum glasul Împărătesei era profund și apăsător) gândește-te bine înainte de a te angaja irevocabil pe drumul distrugerii. Oferta mea rămâne încă în picioare. Aterizează pur și simplu cu nava pe care te afli, conform instrucțiunilor și...

Împărăteasa continuă să vorbească, dar Hedrock se concentra asupra evadării. Întrerupându-l, ea îl dăduse timp să-și corecteze încă o dată ruta și acum micuța lui navă se înclina către emisfera sudică, în direcția Centaurului. Nu avea coordonatele precise, dar bănuia că accelerația de care ar fi avut nevoie pentru a scăpa de navele de război l-ar face să-și piardă o vreme cunoștința. Și s-ar fi putut să ajungă într-un loc cunoscut sau necunoscut.

— Îți ofer un miliard de unități de plată.

Degetele lui se strânsură pe manșa albă pe care erau gravate cuvintele Propulsie Infinită și, acum că sosise momentul, nu mai șovăi. Cu o mișcare bruscă trase pârghia până la capăt.

Simți o lovitură ca de baros.

Noua.

Ceasurile parcă se târau în dimineața aceea. Împărăteasa pășea printre oglinzile înșirate pe pereți. Era o tânără înaltă și bine făcută.

La un moment dat gândi: „Ce încordată par, ca o ajutoare de bucătăreasă trudită până la epuizare. Începe să-mi fie milă de mine însămi și parcă regret toate acțiunile aspre pe care sunt silită să le întreprind. Îmbătrânesc”.

Și chiar se simțea mai bătrână. Pentru a nu știu câta oară, aprinse unul din teleecrane și se uită lung la oamenii care lucrau în camera de propulsie a navei cosmice Greer. Avea o pornire nebunească să țipe la ei, să le strige „Mai repede! Mai repede!” Oareăștia nu-și dădeau seama că de la o oră la alta, din clipă în clipă Arsenalele puteau să descopere unde e ascunsă nava și s-o atace cu toată forța lor?

De nenumărate ori în cursul acelei dimineți nesfârșite, se gândi: „Nava trebuie distrusă acum, până nu e prea târziu”.

Dar de fiecare dată își înfruntă defetismul disperat cu o îndârjire manifestată prin buzele strânse. Casa Isher nu-și putea permite luxul de a distruge un asemenea secret. Într-o bună zi ar putea juca un rol vital în apărarea Casei Imperiale împotriva renașterii dușmanilor. Zâmbi văzând cât de nehotărâtă e. Și totuși în minte nu-l stăruia nici o îndoială că atâta vreme cât nava rămânea în funcțiune, ceasurile aveau să-l pară lungi, iar Coroana avea să se afle într-un pericol de moarte.

Cu un gest nervos aprinse teleecranul care transmitea știrile și ascultă cuvintele care parcă-l urlau în urechi: „Arsenalele o acuză pe Împărăteasă că ține ascuns secretul călătoriilor interstelare... Arsenalele cer că Împărăteasa să dezvăluie poporului secretul acestei...”

Reduse aparatul la tăcere și rămase puțin speriată de liniște. După o clipă se simți mai bine. Deci ăia nu știau. Asta era esența relatărilor. Arsenalele nu cunoșteau secretul. Era adevărat că într-un fel ghiciseră ce deține ea. Dar era prea târziu. Era prea târziu cu multe, multe minute. Iată realitatea care se ascundea îndărătul tuturor cererilor acestora, îndărătul furiei atacurilor lor verbale. De-ndată ce era distrusă nava (iar o apucă năbădăios nerăbdarea) singurul aspect nelămurit rămânea omul acela de neînțeles. Dan Neelan. Gândul îi apăru în minte ca un semnal. Sună buzzerul. Un glas de femeie o anunță:

— Fizicianul Chan Boiler dorește să fie primit de Maiestatea Voastră. Spuneți că...

— Da, da, trimite-l înăuntru.

Se întrebă dacă nu cumva și-a trădat în prea mare măsură nerăbdarea.

Boiler era un tânăr energic, activ, cu ochii sumbri și gesturi crispatе:

— Maiestate, am încheiat raportul pe care mi l-ați cerut cu privire la călătoriile interstelare.

Se opri și o privi cu o intensitate pătrunzătoare. Împărăteasa își dădu seama că știe totul despre relatările transmise (parcă cine nu știa?) și că se întreabă cât de adevărate sunt. Ochii ei verzi îl măsurară cu răceală din cap până-n picioare.

— Spune mai departe.

Și apoi îl ascultă atentă când el începu, dar căută să elimine din gândurile ei sunetul glasului acestui bărbat, să nesocotească vorbele în sine, percepând doar sensul lor.

Fizicianul îi explică pe-îndelete că Alpha Centauri se află la peste 4 ani lumină de Pământ. Este constituită dintr-un sistem de patru stele și se știe bine că are și planete care se rotesc în jurul lor. Cea mai rapidă navă construită până atunci putea străbate distanța în circa 130 de ani, cu o viteză medie de 800 kilometri pe secundă. Dar nimeni n-a încercat deocamdată un asemenea zbor. Pentru a realiza călătoria în 11 zile („cifra pe care a pomenit-o Maiestatea Voastră prea grațioasă”) ar trebui o viteză medie de 40 de milioane de kilometri pe secundă. Dată fiind actuala eficacitate imperfectă a sistemului antiacelație, efectul asupra sistemului nervos al omului, al unei asemenea accelerații totale, este imposibil de apreciat.

— Imposibil! Exclamă extrem de tulburată Împărăteasa.

Boiler explică:

— Diferența dintre sută la sută și 999 la sută este de 000000000 plus, ceea ce înseamnă ceva mai puțin decât infinitul, dar nu se poate calcula exact cât.

Explică mai departe că ar fi totuși un factor puțin sub marile accelerații reale, extrem de periculos încât până și oamenii cei mai rezistenți au murit de pe urma unor șocuri de 15 ori mai mici. Cât despre navigația interstelară, aceasta cerea drept bază un punct fix cunoscut. De-ndată ce se pierdea contactul cu acesta, se pierdea și nava.

După plecarea fizicianului, Împărăteasa rămase cu ochii pe jumătate închiși. Neelan era mort sau pierdut. În cele două secunde cât mica lui navă fusese în raza de acțiune a sistemelor radar de pe vasele de război, ofițerii tehnici îi apreciaseră accelerația la un nivel mult superior celui care l-ar fi putut suporta o ființă umană păstrându-și totodată cunoștința. Presiunea care produsese starea de inconștiență avea să continue o perioadă nedefinită. N-au decât să urle cât vor și să aiureze Arsenalele. Casa Isher supraviețuise și unor furtuni mai puternice decât aceasta. Se întoarse către telecranul care o lega de nava spațială Greer. Dar oamenii încă mai lucrau în stilul lor minuțios și laborios. Pericolul principal era încă prezent.

Începu să-l influențeze din nou mintea. Imaginea navei și dezastrul care avea să urmeze capturării ei de către Arsenale o mai obseda încă în timp ce urca spre etajul unde fixase pentru ora unsprezece ședința cabinetului. Teama aceea care-l stătea pe creier îi dădu o dispoziție glacială în timp ce asculta ultimele rapoarte privitoare la efectele propagandei.

Îi văzu pe consilieri prudenți și moderați în cuvântările lor. Se purtau de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda. Până atunci n-o frapase niciodată existența unei adevărate bariere a fricii între ea și ofițerii și funcționarii ei, chiar și cei cu rangurile cele mai înalte. Deodată rămase uluită de acest aspect. Se închipui singură pe lume, slujită de niște proști și lași care aveau să se întoarcă împotriva ei dacă vreodată acea forță intangibilă care crea o ierarhie era supusă unor lovituri destul de puternice. „Șobolani!” gândi ea într-o furie arzătoare. „Șobolani fricoși și afurisiți!”

Într-un târziu izbucni într-un adevărat strigăt:

— Dar ce măsuri se întreprind? Tot ce aud când dau drumul la televizor este doar o trâncăneală insuportabilă a unor comentatori care parcă se întrec

în a răspândi propaganda Arsenalelor. Opriți-o! Puneți stăpânire pe toate mijloacele de comunicare cu publicul. Organizați o campanie de dezmințire a acuzației Arsenalelor că eu aș ascunde secretul călătoriilor interstelare și lansați o contrapropagandă acuzându-le de intenții revoluționare, întrebați-le ce doresc de fapt. Asta i-ar pune pe gânduri pe oameni.

Împărăteasa ieși țanțoșă de la întrunire. Când ajunse în camera ei de lucru, teleecranul lătra știri neplăcute cum că mulțimile au ieșit în stradă, vociferând și cerând să afle secretul călătoriilor interstelare. Gura i se strâmbă și lansă o „Proștii!” Sigur că pe urmă aveau și să-l spânzure efigia. După o clipă, gândul acesta începu s-o doară. Își mușcă buza și se așeză luptându-se cu ea însăși pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine. Într-un târziu chemă apartamentul Prințului Del Curtin. Acesta vorbi el întâi:

— Mă duc la masă, Innelda. Vii și tu?

Rămase surprinsă:

— Ce, s-a făcut atât de târziu? Nu, nu vin, am să cer să mi se aducă aici prânzul. Aștept un mesaj în privăntă. În privința unui lucru.

O privi cu multă atenție:

— Hei, Innelda, dar văd că ți-au apărut niște riduri pe obraz. Sper că nu te lași doborâtă de ultimele evenimente.

— Niciodată nu mi-am jucat rolul cu mai multă prudență, răspunse ea.

După ce întrerupse legătura, se reazează și, lăsându-se pe speteaza scaunului, se gândi încordată: „De ce să nu-l aleg pe el? Nimic n-ar putea rezolva mai ușor criza actuală decât o căsătorie rapidă, dar cu multă pompă”.

Făcu o pauză, încruntându-se la amintirea opiniilor în această privință, pe care i le spusese fără menajamente doctorul Snow. „Gogoman ramolit!” Buzele i se strânseseră într-un gest de sfidare. După o clipă oftă, respingându-l pe Del Curtin. Căpitanul Hedrock avusese dreptate când spusese că familia imperială nu se sinucide din punctul de vedere al gintei, nici măcar treptat, în orice caz nu cu bună știință. Cu multă vreme în urmă hotărâse definitiv că prințul îi e rudă prea apropiată ca să poată fi ales drept soț. Nu trebuia să se lase împinsă ori grăbită de evenimente să se mărite, nici măcar cu agreabilul ei văr. De fapt n-avea pe nimeni decât cel mult... Se încruntă. Ridicol! Individul era pur și simplu un băgăreț încrezut, dar foarte isteț, e drept. Chiar și acum îi venea greu să înțeleagă de ce-l dăduse voie să-și proclame obiectivele.

O ochire involuntară la teleecran, conectat la astronava lui Greer, îi readuse brutal gândurile la primejdia fundamentală. Minute în șir se holbă la racheta unde treburile fuseseră lăsate neterminate. Apoi, tremurând, întrerupse legătura. Era un coșmar așteptarea asta, gândi ea.

Mâncă un sandvici și sorbi un pahar dintr-o băutură care i se păru fără nici un gust. Atâta își aminti să facă pentru a-și potoli foamea la prânz. Telegazeta de la începutul după-amiezii era mai optimist. Ascultându-l își recăpătă încrederea. Totul era împotriva Arsenalelor. Izbuti să gândească deși cam strâmb. Vai cât de jos se coborâse dacă se putea înveseli la auzul propriei ei propagande!

Însă așa era. În atât de mare măsură încât nervii i se liniștiră deajuns ca să poată susține o întrevedere pe care o amânase toată dimineața. Întrevederea

cu Greer. Șezu rece ca o stâncă în timp ce nenorocitul speriat își desfășură povestea. Omul era înnebunit de groază și limba i se tot învărtea formulând rugăminți de îndurare. O vreme asta n-o deranjă. Era doar firul poveștii sale despre Kershaw și Neelan și...

Și Neelan!

Oftă manifestându-și înțelegerea. Vai de ce zid de nepătruns al voinței și înverșunări se izbise ea! I se păru că relația aceea explică rezistența neașteptată pe care i-o opusese, deși tot nu era nici o explicație asupra felului cum localizase el nava. Oricare ar fi fost detaliile, realitatea era certă: la numai câteva ceasuri după ce urcase la bordul vehicolului, pusese stăpânire pe el. Eforturile sale de a repune în funcțiune propulsia fuseseră cu adevărat titanice și succesul lui fusese împiedicat doar de faptul că sarcina era imensă, disproporționat de mare față de puterile lui. Asta era adevărat în mod special și chiar nedrept, pentru că în ultimă instanță ea însăși dăduse ordinul de atac din pricina anxietății ei îngrozitoare. În mod logic ar fi trebuit să-l accepte motivele propuse pentru întârzierea atacului. Nu încăpea îndoială că dăduse de un om remarcabil.

Își ieși din reverie și-l spuse aproape în șoaptă lui Greer:

— Și unde i-ai lăsat pe Kershaw și pe ceilalți?

Individul izbucni într-un șuvoi dement de vorbe, trâncănind ceva despre existența a șapte planete locuibile în constelația Alpha Centauri, trei din ele chiar mai plăcute decât Pământul.

— Și jur că i-am lăsat pe una dintre acestea. N-o să li se întâmple nimic rău. O să-l culeagă de acolo prima navă stelară. N-am dorit altceva decât să mă întorc aici și să vând invenția. E o crimă, bineînțeles. Dar în zilele noastre fiecare se luptă doar pentru sine.

Împărăteasa își dădu seama că omul minte în privința locului unde îi lăsase pe ceilalți. Era conștientă de faptul că își simțea inima rece și necruțătoare. Întotdeauna se purtau așa cu ea oamenii care erau morți de frică. Avu o senzație de scârbă, de parcă ar fi avut în preajmă o grămadă de murdărie. De fapt nici nu conta prea mult dacă asemenea oameni trăiesc sau mor. Șovăi în ciuda logicii simple și a impulsului și mai simplu de care era nevoie. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-și da seama de ce. Fantastic! Cauza era propria ei fiică. Nu era la fel de speriată ca individul din fața ei. Nu-l era teamă pentru sine, ci pentru Casa Isher. Era ciudat să stea acolo și să recunoască în sinea ei că-l e frică. Simți repulsie la gândul că e rudă cu această ființă care se arătase atât de agresivă și amenințătoare când era protejată de o fortăreață de oțel, iar acum tremura cumplit pentru o viață care nu valora nici cât o cârpă.

Împărăteasa înțepeni:

— Duceți-l înapoi în celula lui. Am să-l hotărâsc soartă mai târziu.

De fapt știa c-o să-l lase să trăiască. Ardea pur și simplu în inima ei disprețul față de slăbiciuni. Ajunsese la fel cu gloatele care se agitau pe străzi tipând după secretele propulsiei interstelare.

Bazăi apelul de pe telecranul personal. Îl deschise și se holbă văzându-l pe amiralul Dim.

— Da, izbuti ea în cele din urmă să spună. Da, vin imediat,

Se ridică în picioare având sentimentul aproape nefiresc al unui impuls imperios. Nava cosmică era pregătită, așteptând-o pe ea să-l soarbă secretul. Dar într-o afacere ca aceasta, având de înfruntat împotrivirea puternicilor făuritori de arme, un minut putea să conteze mult, putea fi prea târziu. Alergă la ușă.

Nava cosmică Greer (ea continua să-l spună așa în lipsa unui nume mai bun, cu toate că acesta o irita la culme) părea doar un obiect mărunț în imensul hangar militar. Dar în timp ce se apropia autoavionul ei însoțit de vasele de patrulare, căpătă totuși proporții. Până la urmă era o construcție impunătoare, un obiect lung în formă de trabuc, făcut din metal multicolor, întins orizontal pe suportul care-l servea drept rampă. Vedea găurile uriașe, spărturile făcute de marile tunuri energetice pentru a cuceri nava în favoarea ei, a Împărătesei. Dar urcând spre camera de comandă uită acest lucru. Acum când nava era așezată pe orizontală, scările se retrăseseră automat la perete; și nu-l trebui prea multă vreme ca să străbată cei 130 de metri trecând pe rând prin mai multe uși sparte. Ochii ei continuau să studieze uriașul puț de propulsie. Văzu că plăcile au fost slăbite, dar nu îndepărtate. După o clipă se uită întrebător la ofițerul în uniformă rămas la o distanță respectuoasă îndărătul ei. Acesta se înclină:

— După cum vedeți, Maiestate, ordinele Înălțimii Voastre au fost îndeplinite întocmai. Nimic dinăuntru instalației de propulsie nu a fost atins și nici văzut de cineva, iar lucrătorii care au deconectat plăcile sunt cei aleși de dumneavoastră personal pe baza relatărilor și dosarelor expuse examinării azi dimineață. Niciunul din ei nu are suficiente cunoștințe științifice pentru a analiza măcar o instalație obișnuită de propulsie, ca să nu mai vorbim de una de tip special.

Împărăteasa încuviință din cap, apoi își îngădui chiar să schițeze un zâmbet, să pună în el cât mai multă căldură.

— Bine ai făcut, domnule amiral. Ți se va acorda o primă de un milion de unități monetare.

Plăcerea evidentă de pe fața lui o îmboldi ușor. Apoi îl auzi din nou vorbind:

— Nici unuia dintre ei nu i s-a permis să se apropie în tot cursul zilei de vreun teleecran. Niciunul nu știe ce zarvă și agitație e afară.

— Bine. Trimite-l înăuntru când ieși.

Rămase singură minute în șir. Stătea în picioare, cu un zâmbet ușor pe fața ei prelungă, caracteristică pentru cei din familia Isher și mulțumirea ei i se răspândi în tot trupul obosit. Operația n-ar trebui să dureze prea mult. Oamenii care acum câteva milenii plănuseră educația familiei imperiale judecaseră pe bună dreptate că nici un conducător n-ar putea supraviețui într-o epocă a științei fără un curs de pregătire care să sintetizeze toate cunoștințele și descoperirile. Educația se desfășurase încet. Avusese un curs ascendent, dar era departe de a fi perfectă. Căpitanul Hedrock îi spusese că seamănă cu cea primită de negatiștii Arsenalelor, cam în măsura în care seamăna o caricatură cu o fotografie. Era o comparație aspră, dar oricum o încântă.

Hedrock îi... Se încruntă din nou. Poftim, iar se gândea la individul ăla ciudat! O întrerupse un zgomot. Întorcându-se, văzu cum intră o trupă întreagă de bărbați. Cu toții o salutară. Ea încuvință din cap, făcând să fluture zâmbetul ei oficial, cu care apărea înaintea publicului.

Văzu bine că oamenii au primit deja ordinele. Începură să îndepărteze cu o hărnicie liniștită plăcile slăbite. Peste două ore treaba era terminată. Secretul propulsiei era bine integrat acum în creierul ei. În sfârșit se instala sub un scut de raze privind cum un tun energetic dizolvă nucleul de propulsie, prefăcându-l într-o masă înformă de metal care începe să se topească și să se retragă din ce în ce. Avu toată răbdarea necesară. Era o femeie de o răbdare infinită. Așteptă până când pe pardoseală nu rămase decât o grămăjoară ca o pată de metal incandescent; apoi, în sfârșit mulțumită, se urcă din nou în autoavionul cu care venise.

În timp ce se întorcea la palat, spre sfârșitul după-amiezii, cerul era acoperit de nori din ce în ce mai negri.

Zece.

Nu atât că s-ar fi luminat întunecimea aceea, dar Hedrock rămase multă vreme cu ochii deschiși. Era o noapte de abis. Și totuși parcă se schimbaseră ceva. A, da, firește, se gândi el în cele din urmă: Acum era conștient. O clipă îi veni greu să prindă ideea că e vorba de două tipuri de nopți: până acum creierul său părea să fie undeva departe, departe de tot, iar gândurile se desfășurau într-o panoramă de o încetineală vecină cu moartea. Avea ceva amintiri, dar și acelea îndepărtate, de parcă nu el, ci vreun alter ego de-al lui cunoscuse toate acele senzații fizice,

Încetul cu încetul, Hedrock își dădu seama că în jurul lui e liniște, nemișcare, iar apăsarea dispăruse. Elementele din mintea lui începură să capete puțină coerență. Își îndreptă spinarea în scaunul de comandă și se uită la plăcile teleecranului. Privea direct în spațiul interstelar. Oriunde se uita erau numai stele. Nici un pic de soare, nimic altceva decât vârful ascuțite ale unor raze de lumină, variind ca strălucire. Și nici un fel de presiune a accelerației, nici o forță gravitațională. Nu era o experiență neobișnuită pentru el. Dar de data asta era diferită. Se uită la manșa propulsiei infinite și văzu că e și acum cuplată. Asta era partea proastă. Era cuplată. Vitezometrul arăta niște cifre imposibile. Calendarul automat arăta ora șapte seara în ziua de 28 august anul 4791 de la Isher. Hedrock încuviință în sinea lui. Așadar zăcuse fără cunoștință vreme de 22 de zile. În acest răstimp nava lui înaintasese uită din nou la vitezometruși întoarse repede capul fără să îndrăznească să schițeze măcar începutul unei evaluări.

Mișcarea îi aduse un adevărat vârtej în creier și un vag acces de vomă. Șezu o vreme liniștit, dar îi era rău de la stomac. Totuși, încetul cu încetul, trupul lui care rezistase la atâtea și atâtea încordări ajunse la un echilibru metabolic. Și-și dădu seama că senzația dureroasă de amețală i-o adusesese foamea. Făcu două încercări de a se ridica în picioare, dar de fiecare dată recăzu pe scaun, amețit și cu o greață cumplită. A treia oară nu mai încercă să se ridice, ci se lăsă jos pe podea și se târi către minuscula bucătărie.

Îi trebui un ceas întreg pentru a mânca, căci după ce sorbi câteva înghițituri dintr-o soluție înviorătoare de dextroză, se strădui să adopte o dietă prudentă. Apoi îi veni în minte că ar trebui să doarmă. Șovăi însă. Mai rămânea problema distanței sale față de Pământ și ciudățenia faptului că nu simțea accelerația. Undeva pe parcursul zborului său, propulsia stelară atinsese o identitate supranaturală cu vreo puternică forță fundamentală. Dispăruse punctul 000001 al inerției. Reveni la tabloul de comandă, stinse din nou luminile și câteva minute în șir manipulează adaptoarele telescopice ale teleecranelor. Câteva stele deveniră mai luminoase, dar niciuna nu crescua ca mărime. Niciuna nu dădea vreo dovadă că ar fi cu adevărat mai aproape. Vitezometrul tot mai înregistra o viteză de circa 650000000 de km pe secundă. În asemenea condiții acoperirea distanța dintre Pământ și Centaur la fiecare 18 ore. Problema era să-și rearanjeze ruta.

Gânditor, slăbi puțin ambreiajul semicercului automat de la mecanismul de direcție: întâi urui slab, iar apoi începu să ticăie foarte repede, cu o viteză de 180 de bătăi pe secundă. Stelele își schimbă cursul, dar până la urmă se stabilizează când cronometrul indică scurgerea a 3 secunde. O perfectă întoarcere în ac de păr la fiecare 1800 de milioane de km. În ritmul acesta, avea șanse ca peste 22 de zile să vadă din nou soarele Pământului. Dar nu, stai puțin! Nu era chiar atât de simplu. Nu se mai putea supune încă o dată genului de presiune gravitațională care-l ținuse atâta vreme în inconștiență. După câteva aprecieri și calcule, fixă pârghia de propulsie aproape de poziția marșarier. Și așteptă. Întrebarea era în cât timp își recăpătase cunoștința după oprirea accelerației? Trecură două ore și tot nu se întâmplase nimic. Capul începu să-l cadă în piept, ochii săi se închidă. Dar șocul decelerației nu se produce.

Se întoarse să se uite la motoare. Dar aparatele indicau o scădere a forței cu 75 la sută. Placa exterioară a puțului de propulsie părea să aibă temperatura și tensiunea normală. Era evident și supărător că stătuse multă vreme în câmpul de forță supranormală care-l anulase rămășițele inerției, dincolo de limita rezonabilă sau prudentă. Nerăbdător și chiar stânjenit în așteptarea lui, până la urmă Hedrock adormi pe una dintre canapele.

Se produse o izbitură care-l zgudui oasele. Hedrock se trezi tresărind, dar se liniști repede când simți presiunea constantă asupra trupului. Era puternică, aidoma curentului unui vânt foarte intens. Dar acum că trecuse de primul șoc, era suportabilă. Ceea ce-l interesa era în care punct al vitezei ieșise din câmpul misterios fără inerție până în lumea presiunilor decelerației? Abia aștepta să sară în sus și să se uite la vitezometru. Și totuși se stăpâni și rămase unde era. În mod foarte acut era conștient de gâdilatul senzației de readaptare adaptări electronice, atomice, moleculare, nervoase și musculare care aveau loc în trupul lui. Își acordă treizeci de minute înainte de a se mișca. Apoi se îndreptă spre panourile de comandă și se uită atent la teleecrane. Dar nu era nimic de văzut pe ele. Calendarul indica ora 2303 ziua de 29 august, iar vitezometrul coborâse la 500 de milioane de kilometri. Trebuia să facă mai târziu calculele pornind de la aceste elemente.

În sfârșit lucrurile se porniseră pe drumul cel bun, firește că trebuia să aibă multă grijă, să se mai culce, să mănânce și treptat, treptat să-și refacă forțele. Nu era deloc ușor să stea în pat, dar până la urmă adormi. Se trezi cu o melancolie ciudată în suflet. Posomoreala i se întunecă și mai tare peste câteva minute când se uită la telecrane. Totul părea îndepărtat, foarte, foarte îndepărtat. Pe acest fundal al imensității, cât de neînsemnate și mărunte păreau pâlپările de molii oarbe ale oamenilor, zbătându-se să ajungă la lumina adevărului fundamental, însăși violența luptei de a ascunde sau, invers, de a dezvălui taina propulsiei stelare, părea să capete o nuanță de inutilitate. În fața îngrozitoare nopți a universului, nici nu conta. Deodată păru de necrezut că există o femeie că Împărăteasa Innelda Isher, cu întreaga ei voință aproape necugetată de a-și păstra puterea clanului ei.

Hedrock se scutură pentru a-și alunga această deprimare și se uită lung la stelele fixe, conștient de faptul că zilele și orele de zbor aveau să fie prelungi pentru un singur om în toată această vastitate. Viteza îi scăzu la mai puțin de 180 de milioane de kilometri pe secundă în următoarele 24 de ore. Hedrock se încruntă. I se strecură în inimă o ușoară teamă că perioada în care nava străbătuse spațiul fără inerție introdusese un element de nesiguranță primejdioasă. La actuala lui stare de decelerație, barca de salvare avea să se oprească definitiv în maximum 32 de zile.

Cea de a treia zi manifestă și ca o reducere de peste șaptesprezece milioane de mile pe secundă. Îl părăsind foarte încet golul pe care-l simțea în întreaga ființă, observând media decelerației crescând de la ceas la ceas. Îi era tot mai limpede că peste limita de cinci sute de milioane de kilometri pe secundă, creșterile și scăderile de viteză trebuie să fie guvernate de legi mult mai puternice decât erau aici. Cel puțin de patru ori mai mult, deși aceasta părea să fie limita superioară.

Pe măsură ce zilele se scurgeau încet, își reduse calculele până la o exactitate perfectă. Cu multă satisfacție, Hedrock urmări lumina vitezometrului întunecându-se tot mai mult până când raza forței pâlپai ușor și se opri. Pe bordul cu instrumente se aprinse intermitent semnalul: PORNEȘTE. NAVA STĂ.

Evaluările sale erau greșite cu o oră și 19 minute, ceea ce reprezenta foarte puțin, dată fiind distanța pe care o parcursese. Satisfacția i se întunecă în oarecare măsură când cercetă cu atenție plăcile teleecranului. Acordă mai bine telescopul și aparatele automate de măsură. Soarele cel mai apropiat se arăta la aproximativ doi ani lumină spre stânga lui, iar registrul prismatic nu arăta nici o legătură cu soarele Pământului.

Era prea galben. Avea culoarea gălbenușului de ou. Poate puțin mai roșiatică. Iar efectul creșcu pe măsură ce nava se îndrepta spre el. La 150 de milioane de kilometri era doar o minge gălbejită de foc pe care nici un ochi de pământean n-o mai privise până atunci. Asta n-ar fi însemnat prea mult afară doar de faptul că steaua părea să nu aibă nici o legătură de distanță recognoscibilă cu vreuna dintre stelele mai apropiate. Era la șapte ani lumină de un soare roșu-pal aflat aproape drept în față. Spre dreapta, la vreo șaptesprezece ani lumină era o stea albastră. Cea de a treia stea ca apropiere

pe care o mai putu descoperi într-o direcție sau alta era la peste patruzeci de ani lumină dincolo de soarele albastru.

Se hotărî să verifice lucrurile până la capăt. Spațiul cosmic parcă era în flăcări și ar fi fost ușor să scape din vedere soarele pământului sau Centaurul, privind cerurile din actuala lui poziție atât de ciudată. În timpul său vizual apărură trei planete, dar, ca și în cazul stelelor, Hedrok știa că s-ar putea să mai fie și altele. Telescoapele de pe o navă atât de mică nu aveau capacitatea maximă de mărire. După un examen critic, selectă o planetă aflată la vreo sută douăzeci milioane de kilometri de soare. Avea un diametru de circa zece mii de kilometri și după toate aparențele, avea și o atmosferă.

Într-adevăr, pronosticul se dovedi realist. Nava cosmică străbătu o pernă groasă de aer, trecu peste o mare și apoi se roti încet înapoi, ghidată de degetele lui, către un continent. Hedrock coborî lângă o pădure virgină, de unde se vedea marea. Presiunea atmosferică era aproape normală, conținutul de oxigen treizeci la sută și nici o substanță otrăvitoare în cantități periculoase. Se aventură afară cu multă grijă și se așeză pe un covor de iarbă groasă, cenușie la culoare. Bătea un vânticel, dar de jur împrejur era tăcere, întreruptă doar de zgomotul valurilor pe plaja nisipoasă din apropiere.

Se scaldă în mare, iar apoi pe linia orizontului urmări coborârea soarelui galben în apă. Noaptea se lăsă brusc și aduse cu ea o singurătate mai intensă decât cunoscuse vreodată în spațiul cosmic. În tot cursul nopții, marea se jelui pe plaja neînsuflețită, un fel de bocet etern al apei care întâlnește pământul. Iar dimineața, în timp ce se înălța din nou pentru a-și continua călătoria, planeta se desfășură îndărătul lui prin puștiul acela întunecat din jurul soarelui ei, încă o odraslă nelocuită a lumilor pe care le zămislise Natura în încercarea ei de a crea inteligență. Bineînțeles, știuse. Soarele acelei planete era mai galben decât va ajunge vreodată vechiul soare al pământului. Galben și straniu și străin.

Soarele albastru parcă se apropie, iar speranța că ar fi vorba de Sirius pieri doar când ecranele confirmară limpede că nu există nici o stea însoțitoare. Erau doar planete. La prima mișcare de baleiaj a telescopului apărură vreo zece-douăsprezece orbite palide, dar ele nu făcură decât să sublinieze realitatea. Era pierdut. Pierdut într-o noapte care cu fiecare ceas avea tot mai puțin sens. Dormi neliniștit, apoi reveni la pupitrul de comandă.

Nici nu se instalase bine acolo că un șoc zgudui toate plăcile din care era alcătuită barca de salvare. Mica navă începu să se învârtă ca o surcică într-o bulboană. Numai scaunul scaunul acela multifuncțional îl salvă pe Hedrock. Ușor și suplu se răsuci la fel de repede ca și nava, ținându-l permanent în aceeași poziție și la fel și întregul panou de comandă.

Spațiul înconjurător roia de nave monstruos de mari, de forma unor torpile. Toate teleecranele arătau zeci de asemenea obiecte lungi de peste un kilometru; și fiecare aparat dintr-acesta uimitor făcea parte dintr-un șir nesfârșit care-l înconjura cu desăvârșire mică lui navă. Din acel noian de aparate îi veni lui o idee. Începu să fiarbă în camera de comandă ca o bășică de gaz atomic. Era atât de puternică efervescenta, încât o clipă rămase incoerentă.

Dar când se concentra, mintea uluită a lui Hedrock înțelese că gândul titanic nu este pentru el ci despre el.

— Locuitor de pe... Fără sens... Informații nouă sute de minute... Studiați valoarea tensiunii unu... Trebuie distrus?

Gândul secret, aproape demential care-l veni în cap lui Hedrock în timp ce stătea acolo, cu mințile zdruncinate, așteptându-și moartea, era că o vorbă de valoarea de relație a întregii lupte desperate de pe Pământ pentru a desființa propulsia interstelară. Dar nu mai conta. Era prea târziu. Omul acționa prea încet pe scara timpului nemăsurat. Ființe mai puternice puseseră de mult mâna pe atât de mult din univers cât doriseră, iar restul avea să fie împărțit după voința lor sălbatică... Prea târziu, prea târziu...

Unsprezece.

Poate trecuse doar un minut, poate trecuseră multe, în timp ce Hedrock ședea acolo. Când în sfârșit începu să-și reia observațiile, avu senzația că iese din întuneric. Rămase uluit când văzu că n-a murit. Voința lui de a trăi crescuse și deveni un tipar luminos de intenționalitate. I se micșorară ochii concentrându-se asupra ecranelor video. Erau ca ferestre pe unde se uită afară la gloata de astronave ce-l înconjurau. Îl cuprinse teamanu pentru el personal, cât pentru oameni în general, pentru specia umană. Erau multe, mult prea multe astronave. Împlicăția prezenței lor era mortală.

Dar trăia. Gândul conștient, cel de al doilea gând la viață îl electriză. Degetele i se repeziră la manșele de comandă. Se uită la liniile de ghidaj, viză o deschidere între două dintre navele masive, împinse până la capăt manșa de adaptare, așteptă o clipă ca barca de salvare să-și stabilească parcursul și cu multă hotărâre trase până la capăt acceleratorul alb. Se gândea că stăpânirea lor asupra lui va fi un echilibru de forțe bazat pe accelerația parțială pe care o obținea el prin mărirea vitezei la maximum.

Mintea lui făcu o pauză, căci se lovise de un întuneric, o beznă uriașă fizică, nu mintală. Debreie propulsia. După un moment de pierdere a cunoștinței își aminti de o mișcare ușoară. Acum nu mai era nimicnici nave, nici stele, nici un semn al acelei mingi de foc care fusese soarele albastru. Absolut nimic. Și asta nu pentru că ar fi fost goale ecranele sau că n-ar fi funcționat. Teleecranele erau deschise. Dar înregistrau numai o beznă fără nici o dungă de lumină. După o clipă atinse un buton de pe panoul cu instrumente de bord. Aproape imediat îi străluci în față un cuvânt. Spunea simplu: metal.

Metal! Înconjurat de metal. Asta însemna că se află înăuntrul uneia dintre navele străine lungi de un kilometru și jumătate. Cum se întâmplase asta era un mister. Dar dacă Făuritorii de Arme de pe Pământ aveau un sistem de transmisie cu vibrații, prin care obiectele de metal puteau fi trimise prin pereți și la distanțe mari, atunci absorbirea bărcii sale de salvare în cala unei mașini de proporții mai mari era fără doar și poate de domeniul posibilului.

Se simți sfâșiat de o înțelegere din ce în ce mai clară a situației lui. Recăzu pe speteaza scaunului, slăbit și epuizat de intensitatea conflictului său emoțional. După o vreme mintea i se potoli. Văzu cu luciditate că în mod evident este prizonier și la timpul potrivit avea să-și afle soarta hotărâtă de alții.

Se lăsă pe spate și așteptă. Dar minutele se scurseră în tictacul ceasului și nu apărură nici un semn de la cei ce-l capturaseră. I se făcu foame. Se întoarse către tuburile cu mâncare și-și pregăti masa. În timp ce mânca începu să-și pună la îndoială politică sa instinctivă de a rămâne încordat și de a aștepta să vadă ce se întâmplă. La urma urmei acestea erau ființe inteligente. Îl lăsau să trăiască ceea ce însemna mai mult ca sigur că-l socoteau prețios dintr-un punct sau altul de vedere. Termină de mâncat și apoi îmbracă un costum de cosmonaut. Se simțea încordat dar foarte ho-tărât.

Gata în cele din urmă, deschise camera de etanșare și rămase o clipă să se gândească, cu destulă tristețe, cât de departe se află de Pământ. Iar apoi păși în jos și ieși afară. Nu era nici un pic de forță gravitațională, așa că pluti sub impulsul unei simple împingeri a încuietorii. Lanterna lui puternică lumină o potecă ce cobora într-o pantă abruptă, dezvăluind o adevărată câmpie plată de metal, cu pereții clar profilați la o oarecare distanță, pereți cu uși în ei.

Tabloul era normal, chiar obișnuit. Era suficient să încerce toate ușile și dacă reușea să deschidă vreuna, să treacă prin ea. Chiar cea dintâi se deschise fără nici un efort. După o clipă, reflexele sale nervoase ajunseseră din urmă mintea lui zăpăcită și simți o senzație de uimire puternică. Privea în jos la un oraș de la o înălțime de peste trei kilometri. Orașul strălucea și scânteia într-o lumină provenită dintr-o sursă nevăzută și era așezat în mijlocul unei grădini cu copaci și arbuști înfloriți. Dincolo era o pajiște verde, cu dumbrăvi și lunci și pâraie scânteietoare. Totul se curba ușor în sus, într-o ușoară ceață la orizont, pe cele trei laturi pe care le putea vedea. Dacă zarea n-ar fi avut margini atât de apropiate, ar fi putut să fie Pământul.

În clipa aceea Hedrock suferi un al doilea șoc îngrozitor. Un oraș, se gândi el, un oraș ca cele de pe Pământ într-o navă? Să fi fost atât de mare? Mintea lui nu putea cuprinde această noutate. Nava, care părăsise lungă de peste un kilometru și jumătate, avea de fapt cel puțin cincizeci. Și străbătea spațiul împreună cu mai multe sute de semene ale ei, fiecare aparat fiind de proporțiile unui planetoid, manevrat de ființe supraumane.

Hedrock își aminti de țelurile sale. Își menținu gândurile la un nivel rece și practic, în timp ce evalua proporțiile celei mai mari dintre uși. I se păru că ar fi destul de mare. Se întoarse la barca de salvare. Avu un moment de îndoială dacă ființele acelea misterioase o să-l îngăduie s-o miște din loc. Totul depindea de ce vroiau ei de la el. Îndoielile luară sfârșit când micul lui aparat lunecă ușor înainte, trecu prin ușă având suficient spațiu de manevră și ateriză câteva minute mai târziu la periferia orașului.

Găsindu-se astfel în siguranță la sol, se așeză acolo lăsând fiorul neplăcut să-l gâdile nervii, dându-și seama că asta doreau ei de la el. Nu încăpea nici cea mai mică îndoială că asupra lui acționa un plan general și multilateral. Și cu toate că precauțiile păreau ridicole, totuși trebuiau luate. Testă atmosfera. Presiunea atmosferică era aproape normală, conținutul de oxigen nouăsprezece la sută, cel de azot șaptezeci și nouă la sută. Temperatura de 74°F. și accelerația gravitațională 1 G. Se opri aici, întrucât cifrele corespundeau cu cele de pe Terra.

Hedrock își scoase costumul de cosmonaut. Posibilitatea rezistenței nu exista. Ființele care în câteva minute, așa într-o doară, erau capabile să recreeze în jurul lui ambianța terestră, îl aveau în puterea lor. Pășii din barca de salvare în tăcerea de afară. În față îi stăteau niște străzi goale care se întindeau de o parte și de alta, un oraș părăsit. Nu se simțea nici o briză, nici o mișcare. Copacii din apropiere stăteau în liniștea aceea de moarte, cu frunzele îndoite dar țepene, cu ramurile nemișcate. Era ca o scenă sub un clopot de sticlă, o grădină într-un vas transparent, iar el figurina minusculă fixată rigid în mijloc. Numai că n-avea de gând să rămână acolo.

Ajunsese la o clădire albă și strălucitoare, lată și lungă, dar nu prea înaltă. Bătaia lui aduse un sunet găunos și după o clipă încercă încuietoria. Ușa se deschise și dezvăluiră nici un fel de vestibul ori hol mică încăpere de metal. Erau acolo un pupitru de comandă și un scaun multifuncțional pe care ședea un om. Hedrock se opri văzând că e vorba chiar de el, așezat acolo și că ceea ce are dinainte este un model al astronavei lui. Merse țepăn înainte, așteptându-se oarecum ca trupul acela să dispară la apropierea lui. Dar nu dispăru. Se așteptă ca mâinile să-l treacă prin acea versiune falsă a propriului său trup. Dar nu trecură. Pipăind hainele văzu că sunt fără doar și poate ale lui, iar carnea feței avea căldura vieții când o atinse cu degetele. Hedrock cel care se afla pe scaun nu-l dădu nici o atenție și continuă să se uite fix la placa video a telecranului general.

Hedrock urmări acea privire concentrată și oftă când văzu pe ea fața serioasă și pătimașă a Împărătesei. Așadar aici era vorba de o reconstituire a scenei în care Innelda îi dăduse ultimul ordin, dar fără efecte sonore, fără glasul ei vibrant care-l îndemna imperios să aterizeze cu nava. Așteptă, întrebându-se care ar putea fi punctul următor din program, dar cu toate că trecură minute îndelungate, scena nu se schimbă.

Era un om înzestrat cu multă răbdare, dar până la urmă și-o pierdu și se trase înapoi către ușă. Afară, făcu o pauză pentru a înțelege lucrurile și a verifica în ce măsură i-au înțepenit mușchii. Văzuse doar o nălucire, își spuse el cu încordare, totul era doar o scenă din propria lui memorie recreată într-un fel sau altul. Dar de ce tocmai scena aceea? Și-n fond de ce o scenă din memorie?

Sub impulsul momentului, redeschise ușa și se uită înăuntru. Camera era goală. Închise ușa, pășii repede în oraș și simți cum îl învăluie din nou ca un giulgiu tăcerea. Treptat, se mai relaxă, cu atât mai mult cu cât trebuia să înfrunte curajos fiecare fațetă a acestei lumi stranii pregătită pentru elcu toate surprizele eide ființele nevăzute care-l luaseră captiv. Le stârnise interesul ceva din personalitatea lui și acum el trebuia să forțeze lucrurile și să le rețină atenția până când deșoperea secretul puterii cu care-l țineau prizonier.

Se întoarse brusc spre intrarea impunătoare a unui zgârie-nori de marmură cu vreo treizeci de etaje. Ușa frumos împodobită se deschise ca și cea a primei clădiri în care intrase, nu într-o anticameră, ci direct într-o cameră. Era o încăpere mai mare decât cea dintâi. Erau arme de foc în podea și în vitrinele înșirate de-a lungul pereților, iar în colț ședea un bărbat care tocmai deschidea o scrisoare. Deja asupra lui Hedrock se revărsase primul șoc. Acum

intrase în Arsenalul Linwood, iar omul din colț era Daniel Neelan. Scena întrevederii dintre Neelan și el urmă acum să fie montată din nou.

Merse înainte, conștient de faptul că ceva nu e în regulă cu tabloul pe care-l vedea. Nu era aidoma cu cel din amintirea lui. Își dădu brusc seama ce anume nu era în regulă: când se întâlniseră prima dată, Neelan nu citea nici o scrisoare.

Era oare posibil să fie vorba de un element petrecut ulterior?

Când se opri exact în spatele lui Neelan, se aplecă peste umărul lui și se uită la scrisoarea pe care o ținea acesta în mână. Își dădu seama că lucrul e perfect posibil. Plicul avea pe el ștampila unui oficiu poștal de pe Marte. Deci aceasta era corespondența pe care se oferiseră cei de la Arsenale să le-o obțină și acesta era Neelan după ce fuseseră împreună în Clădirea Mică Trellis de la numărul 1874

Dar cum se realizase totul? Una era să construiești o scenă extrasă din amintirea lui și cu totul alta să joace o scenă la care el nici nu participase și care se petrecuse la o distanță de nenumărați ani lumină și cu aproape două luni în urmă. Și totuși trebuie să fi fost un motiv care-l îndemnase să realizeze ceva atât de greu numai și numai pentru el. Mintal, stabili că mai mult ca sigur cei ce-l capturaseră vroiau să-l facă să citească scrisoarea primită de Neelan.

Când se aplecă înainte s-o parcurgă, deodată i se împăienjeniră ochii. Senzația neplăcută trecu și el constată că stă jos și nu în picioare și că acum chiar el ține în mână scrisoarea. Tranziția era atât de uluitoare încât fără voie se răsuci cu scaunul și se uită în spatele lui.

Câteva secunde bune se holbă la propriul său trup care se afla acolo în picioare, rigid, ușor aplecat înainte, cu ochii ficși și fără să clipească, iar apoi, încet, se întoarse în partea opusă și se uită în jos: erau hainele lui Neelan, mâinile lui Neelan, trupul acestuia. Începu să simtă diferența, să devină conștient de gândurile lui Neelan și de profundul interes emoțional pe care-l prezenta pentru acesta scrisoarea.

Înainte ca Hedrock să conștientizeze mai bine faptul că într-un fel cine știe cum? „mintea” lui fusese introdusă în trupul lui Neelan, acesta se concentra asupra scrisorii. Era de la fratele său Gil și avea următorul conținut: „Dragă Dan,

Acum îți pot spune despre cea mai mare invenție din întreaga istorie a neamului omenesc.

A trebuit să aștept până acum, la numai câteva ceasuri înainte de plecarea noastră, pentru că nu ne putem asuma riscul ca această scrisoare să cadă în mâinile altcuiva. Dorim să înfățișăm lumii un fapt împlinit. Când ne vom întoarce, intenția noastră este să strigăm cât mai tare marea noastră noutate, s-o audă toată lumea și să facem nenumărate filme și alte înregistrări în sprijinul ei. Dar să ne oprim asupra faptelor.

Suntem cu toții șapte, în frunte cu celebrul savant Derd Kershaw. Șase dintre noi suntem specialiști în știință, cel de-al șaptelea e un individ numit Greer, un fel de om bun la toate care ne ține registrele și evidența la arhivă, dă drumul la mașinile automate de gătit și așa mai departe. Kershaw îl învață

acum să mîmpuleze manetele de comandă pentru ca noi ceilalți să putem fi scutiți de această corvoadă...”

Hedrock-Neelan se opri aici, cu un fel de greață până în adîncul sufletului:

— Doamne, ce copii au putut să fie! Mormăi el cu vocea răgușită. Copii mari sortiți pieirii!

Iar după o clipă se gîndi: „Va să zică Greer era omul bun la toate. Atunci nu mă mir că n-avea nici măcar cunoștințe științifice elementare”.

Dădu să citească mai departe, dar o clipă Hedrock își descătușă eul din acea conștiință compusă. Se gîndi, aproape fără pic de emoție: „Bine, dar Neelan nu știa de Greer. Cum putea să aibă vreo senzație în privința lui?” Dar nu putu merge mai departe cu gândurile, căci alter-egoul Neelan, cu insistența de a citi mai departe scrisoarea, îi copleși voința de separare a gândurilor. Așadar, citiră mai departe împreună: „Am intrat în această afacere deoarece Kershaw a observat în Revista Atomică un articol de-al meu în care descriam niște cercetări fundamentale făcute de mine exact pe linia unei idei pe care o avusese pentru a-și dezvolta invenția.

Aici aș putea perfect să spun că șansa ca această descoperire să fie reprodusă de alți cercetători este practic nulă. După concepția lui, ea îmbrățișează prea multe domenii specializate. Știi doar că în timpul perioadei noastre de pregătire am fost învățați că există aproape cinci sute de mii de domenii specializate ale științei și că, fără dar și poate, printr-o coordonare abilă a cunoștințelor, se vor ivi nenumărate noi invenții, dar nici un fel de sistem de instruire cunoscut până acum nu va izbuti să coordoneze măcar o fracțiune din aceste științe, ca să nu mai vorbim de toate la un loc.

Menționez acest lucru pentru a sublinia din nou importanța păstrării secretului. Kershaw și cu mine am ținut un sfat la miezul nopții și am fost angajat în condițiile păstrării cât mai atente a tainei.

Ascultă, Dan, vestea este absolut uluitoare. Avem un sistem de propulsie atât de rapid încât este pur și simplu un vis. Stelele sunt ca și cucerite. De îndată ce închei această scrisoare, plecăm către Centaurus.

Mă apucă tremurul și frigul și greața, mă trec fiori reci și fierbinți numai la gândul celor ce se vor petrece. Asta înseamnă totul. Se va deschide larg lumea întreagă. Gândește-te doar la toți acei oameni care au fost aruncați cu de-a sila pe Marte și pe Venus și pe una sau alta dintre lumifirește, trebuia făcut și acest lucru; trebuia să locuiască acolo și să exploateze bogăția acestor corpuri cereștidar acum există speranța, o șansă nouă, de a cuceri lumi mai verzi și mai frumoase.

Începând cu acest punct, omul se va extinde dincolo de orice limită cunoscută și va pune de-a pururi capăt tuturor acestor certuri și omoruri mărunte pentru proprietate. De aci înainte va fi întotdeauna mai mult decât trebuie pentru fiecare din oameni.

Motivul pentru care trebuie să acționăm cu atâta grijă este că Imperiul Isher va fi zguduit din temelii de emigrația fără precedent care va începe imediat, iar Împărăteasa Innelda își va da prima seamă de acest lucru și va fi cea dintâi care să încerce să ne distrugă. Nu suntem siguri nici măcar că

Arsenalele vor susține o asemenea transformare. La urma urmei și ele fac parte integrantă din structura Îsher; ele au furnizat verificările și șistemele de echilibru și în felul acesta au ajutat la crearea celui mai stabil sistem de guvernare conceput vreodată pentru omul instabil. Deocamdată preferăm ca nici ele să nu descopere secretul pe care-l deținem. Și încă un lucru: Kershaw și cu mine am discutat efectul posibil al anilor-lumină ai distanței asupra relației sensoriale dintre mine și tine. El crede că viteza noastră de retragere din sistemul solar va avea drept efect o rupere abruptă și bineînțeles că va mai fi și chinul accelerației. Noi...”

Neelan se opri aici. Pentru că tocmai asta simțise și el, chinul și apoi ruperea! Gil nu murise. Sau mai degrabă (îl luă șuvoiul gândurilor) Gil nu murise în ziua aceea de acum un an. Undeva pe parcursul călătoriei, Greer...

Ajuns la acest punct, Hedrock își smulse din nou propria conștiință din relația aceea integrată. „Dumnezeule!”, gândi el tremurând, „facem parte unul din celălalt. El are emoții bazate pe cunoștințele mele, iar eu simt emoțiile de parcă ar fi ale mele. Totul s-ar putea înțelege dacă aș fi fratele lui, cu care a fost de multă vreme într-o relație sensorială bine stabilită. Dar nu-l sunt frate, sunt doar un străin și ne-am văzut doar o singură dată”.

Gândurile i se opriră aici. Întrucât era posibil ca pentru savanții străini care le manipulau mințile și trupurile să nu fi fost altă deosebire între Neelan și el decât între gemenii Neelan. La urma urmei, majoritatea sistemelor nervoase umane erau asemănătoare ca structură. Dacă cei doi Neelan puteau să fie „acordați” unul cu celălalt, atunci s-ar părea că același lucru era întru totul posibil și cu oricare altă pereche de ființe omenești.

De data asta, după ce raționase și organizase totul, Hedrock nu se mai împotrivi reunirii identităților lor separate. Abia aștepta să termine de citit scrisoarea lui Gil. În schimb însă din nou textul se estompă, ochii i se împăienjeniră. Hedrock-Neelan clipi de mai multe ori și apoi tresări violent când fața îi fu biciuită de granule fine de nisip fierbinte.

Văzu că nu se mai află în Arsenal și că nu mai e nici o urmă a orașului-fantomă. Se răsuci într-un spasm al reacției musculare și băgă de seamă că se află culcat pe un deșert roșu, plat, sub un soare imens și burtos. Departe spre stânga lui, dincolo de un nor gros de praf, se afla un alt soare. I se păru mai îndepărtat și mai mic, de fapt, dar avea în lumea aceea de praf fin, ca o pudră. Avea aproape culoarea sângelui. Pe nisipul deșertului, în apropierea lui, stăteau întinși alți oameni. Unul dintre ei se răsuci cu gesturi fără vlagă; era o huidumă destul de bine făcută și buzele începură să i se miște. Nu scoase de fapt nici un sunet, dar într-un fel ciudat, întorcându-se în felul acela, adusese pe linia vizuală a lui Neelan-Hedrock o grămadă de cutii, lăzi și structuri metalice. Hedrock recunoscuse o mașină de fabricat apă, o ladă cu alimente și un teleecran. Dar observațiile îi fură întrerupte.

— Gil! Țipă elsau mai degrabă Neelan. Gil, Gil, Giiil!

— Dan! Strigătul păru să vină de departe. Era mai degrabă un gând decât un sunet, un oftat obosit care străbătea noaptea cea mare. Reîncepu, slab, îndepărtat dar limpede și îndreptat către Neelan. Dan, prostuțule, unde ești? Dan, de ce faci asta? Nu te simt aproape... Dan, sunt bolnav, pe moarte.

Suntem pe o planetă ciudată care va trece aproape de unul din sorii Centaurului. Furtunile se vor înteți, aerul va frige mai tare. Noi... O, Doamne!

Ruperea fu atât de bruscă încât îl arse. Parcă era un elastic întins prea tare care cedă. Golul fu umplut de o năvală de nenumărați ani-lumină. Hedrock înțelese că „ăia” nu fuseseră de fapt acolo. Era vorba doar de o legătură senzorială între cei doi frați și imaginea acelei lumi de coșmar trecuse prin ochii lui Gil Neelan.

Oricine va fi făcut aceasta, realizase o stăpânire și înțelegere fantastică a ființelor umane. Îi trebuiră clipe îndelungate până să vadă că Neelan e încă în Arsenal, tot cu scrisoarea în mână. Avea lacrimi în ochi, dar curând putu citi iar scrisoarea până la capăt:..., „Probabil vom fi complet separați pentru prima oară de la naștere. Mă voi simți singur și pustiu.

Știu, Dan, că mă invidiezi, citind aceste rânduri. Când mă gândesc câtă vreme a visat omul ca să ajungă la stele și cum s-a dovedit în repetate rânduri imposibil, înțeleg perfect ce sentimente ai. Mai ales tuaventurierul familiei noastre.

Urează-mi noroc, Dan și ține-ți gura.

Jumătatea ta,
Gil.”

Hedrock nu era prea sigur când s-a produs transformarea și în ce stadiu. A devenit sensibil la schimbare mai întâi sub forma senzației că nu se mai află la Arsenale. Asta n-avea o importanță imediată pentru el. Mintea îi era dominată de gândurile lui Gil Neelan și de miracolul produs. Într-un fel sau altul, acești oameni puternici care-l luaseră prizonier intensificaseră legăturile destul de firave dintre cei doi frați și stabiliseră o legătură mintală peste sute de ani-lumină, o legătură incredibilă și instantanee.

Și, cu totul întâmplător, fusese luat în această călătorie fantastică.

— Doamne, dar ce întuneric era! Ciudat! Întrucât nu se mai afla la Arsenale, probabil, judecând logic, trebuie să se fi aflat în „oraș” sau undeva pe nava ființelor care-l capturaseră. Hedrock se ridică și prin această acțiune își dădu seama că zăcuse cu fața în jos. Când se mișcă, mâinile și picioarele se încurcară într-o plasă de funii întrețesute. Trebui să pună mâna pe o funie sau alta pentru a-și recăpăta echilibrul. Rămase clătinându-se acolo în beznă.

Până atunci, își păstrase calmul luptându-se din rășputeri să deducă înțelesul fiecărei experiențe în sine. Aceasta însă îl depășea. Panica îl cuprinse aproape ca o lovitură fizică. În locul unei pardoseli exista o țesătură de funii ca odgoanele corăbiilor care străbăteau mările Pământului în zilele de demult, sau că plasa vreunui păianjen de proporții de coșmar. Făcu o pauză în gânduri și pe spinare îi trecură fiori reci.

Ca o plasă de păianjen.

În jurul lui începu să crească tot mai mult o vagă lumină albăstruie și văzu că într-adevăr orașul a dispărut. Îi luase locul o lume nepământeană, bleumarin și plase, plase țesute pe kilometri întregi. Se trăgeau înapoi spre tavanul foarte înalt și dispăreau în îndepărtarea încețoșată. Se răspândeau în toate direcțiile, topindu-se în semiobscuritate, ca niște lucruri din lumea subpământeană. Din fericire, nu păreau să fie locuite.

Hedrock avu timp să-și încordeze creierul pentru șocul cel mai teribil pe care trebuia să-l înfrunte structura lui bine instruită și pregătită. Avu timp să înțeleagă faptul că se afla în interiorul unei nave spațiale și că trebuie să existe neapărat și niște locuitori. Mult deasupra lui se produse brusc o vagă mișcare. Păianjeni. Îi văzu clar, niște ființe uriașe cu multe picioare și înțelegerea deplină a acestui fapt îl făcu să se crispeze. Așadar un trib de ființe arahnoide reprezentau acum marele premiu al naturii, inteligența supremă a tuturor veacurilor, stăpânitorii universului. Acest gând păru să-l stăruie foarte multă vreme în minte, până când, dintr-o sursă ascunsă, veni spre el o lumină slabă, o rază care se concentra asupra lui. Brusc creierul îi fu zdruncinat de un adevărat trăsnet de vibrații:

— Rezultatul examinării negativ. Nici o legătură fizică între aceste ființe... Numai energie...

— Dar tensiunile puteau fi sporite prin energie. Conexiunea a fost concepută pe distanța XXX.

— Cercetările mele arătau că nu există nici o legătură fizică...

— Îmi exprimam doar uimirea, prea înalte XXX (se auzi un nume indescifrabil). Fără îndoială există un fenomen apropiat, strâns legat de comportarea acestei rase. Să-l întrebăm...

— OMULE!

Creierul lui Hedrock deja încordat sub apăsarea acestor gânduri de proporții imense, se dădu îndărăt din fața acestei unde directe.

— Da? Izbuti el să rostească într-un târziu. Vorbi cât mai tare. Glasul reprezenta un sunet slab pe fondul vastității aceleia de un albastru închis și fu înghițit imediat de tăcerea dominantă.

— OMULE, DE CE UN FRATE A FĂCUT O CALATORIE LUNGĂ PENTRU A DESCOPERI CE I S-A ÎNTÂMPLAT CELUILALT FRATE?

O vreme întâmplarea îl lăsă perplex pe Hedrock. Părea să se refere la faptul că Dan Neelan venise de pe un meteor îndepărtat pe Pământ pentru a descoperi de ce s-a întrerupt legătura senzorială cu fratele său Gil. Părea o întrebare aproape de prisos întrucât răspunsul era mai mult decât evident. Erau frați, fuseseră creșcuți împreună, legăturile dintre ei erau deosebit de strânse, de o natură ieșită din comun. Înainte ca Hedrock să poată explica elementele simple ale naturii umane implicate aici, tunetul titanic îi lovi din nou mintea:

— OMULE, DE CE ȚI-AI RISCAT VIAȚA PENTRU CĂ CELELALTE FIIINȚE OMENEȘTI SĂ POATĂ AJUNGE PÂNĂ LA STELE? ȘI DE CE VREI SĂ LE ÎMPĂRTĂȘEȘTI ALTORA SECRETELE NEMURIRII?

În ciuda răvășelii din mintea lui Hedrock, încetul cu încetul gândurile începură să i se prefacă în înțelegere. Aceste ființe ca niște păianjeni se străduiau să priceapă natura emoțională a omului fără ca ele însele să aibă capacitatea afectivă. Iată niște orbi care cer să li se explice culorile, un surd ca masă cerând o definiție a sunetului. Același principiu.

Acum abia se explica ce făcuseră ei. Reconstituirea aparent fără noimă a scenei dintre el și Împărăteasă avușese scopul observării emoției lui în timp ce-și risca viața într-un scop altruist. Tot așa și din motive similare se stabilise

legătura dintre el și frații Neelan. Se dorea măsurarea și evaluarea emoțiilor în acțiune.

Din nou îl întrerupsese zarva gândurilor din afară:

— E REGRETABIL CĂ UNUL DINTRE FRAȚI A MURIT ÎNTRERUPÂND LEGĂTURA...

— NU E CAZUL CA ACEASTA SĂ FIE O PIEDICĂ, ȘI NU E NEVOIE NICI DE FRATELE DE PE PĂMÂNT ACUM CĂ AM STABILIT O LEGĂTURĂ DIRECTĂ ÎNTRE PRIZONIERUL NOSTRU ȘI CEL MORT, ESTE ÎN CURS O EXPERIENȚĂ MAJORĂ...

— XXX. DECLANȘEAZĂ IMEDIAT.

— CE TREBUIE FĂCUT MAI ÎNTÂI?

— BINEÎNȚELES, PUNEREA LUI ÎN LIBERTATE.

Urmă o pauză prelungă, apoi ceva neclar. Hedrock se încordă tare și fără voia lui închise ochii. Când îi redeschise, se trezi din nou în unul din laboratoarele lui secrete de pe Pământ, cel în care era cât pe-aci să-l ucidă șobolanul uriaș.

Doisprezece.

I se păru că se află din nou pe Pământ. Cu multă grijă se ridică în picioare și-și făcu un examen general. Mai avea încă pe el costumul acela de protecție pe care i-l dăduse Greer și în care se îmbrăcase înainte de a părăsi barca de salvare pentru a rătăci prin „orașul” terestru creat pentru el de ființele-păiajen. Își roti încet privirea prin încăpere, căutând mici discrepanțe care i-ar fi putut arăta că e vorba de o nouă iluzie.

Nu putea fi foarte sigur. Și totuși se simțea altfel decât atunci când îl manipulaseră. Se produsese o atmosferă generală de ireal. Trăise ca în vis. Acum parcă îi dispăruse această senzație.

Rămase încruntat, amintindu-și de ultimele gânduri pe care le recepționase de la ele. Una dintre ființe indicase clar că aveau să-l redea libertatea pentru faza următoare a experimentului. Hedrock nu era sigur ce anume înțelegeau ei prin libertate, pentru că în mod limpede tot mai studiau comportamentul emoțional uman. Dar i se întâmplase de atâtea și atâtea ori în viață să fie în primejdie încât în ultimă instanță nu mai lăsa temerile personale să stea în calea țelurilor sale. În schimb vroia să testeze realitatea înconjurătoare.

Se duse până la teleecranul general dintr-unul din birouri și mișcă butoanele până prinse un canal care transmitea informații. Ascultă o relatare foarte monotonă: comentatorul se ocupa de niște legi noi pe cale de a fi discutate de către parlamentul imperial. Nici o mențiune referitoare la propulsia interstelară. Dacă se produsese vreo tulburare în momentul fugii sale de pe astronava lui Kershaw, se pare că zarva se potolise. Se renunțase și la eforturile de orice natură întreprinse pentru a o sili pe Împărăteasă să-și dezvăluie secretul.

Închise teleecranele și se schimbă, punându-și hainele „de lucru”. Cu multă grijă selectă încă patru arme înclare și apoi, pregătit pentru bătălie, păși printr-un transportor într-unul dintre apartamentele sale aflate în orașul

imperial. Începea să se simtă mult mai bine. Undeva în mintea lui alcătuia planuri pentru experiențe pe care avea să le facă dacă oamenii-păianjen încercau din nou să pună stăpânire pe el, dar mai era încă îngrijorat în privința naturii exacte a „libertății” ce i se dăduse. Se grăbi spre fereastra mare de unde se vedea partea de sud a orașului. Mai bine de un minut Hedrock se uită la scenafamiliară luia impresionante, metropole. Apoi, întorcându-se încet, se duse până la teleecranele din apartament și făcu un apel la Serviciul public de informații.

Această organizație era legată de Arsenale și oferea gratuit știri și informații. Fata care-l vorbi lui Hedrock îi răspunse la toate întrebările fără a-l cere să-și decline identitatea. De la ea află precis că Împărăteasa a negat în mod repetat în public că ar avea cunoștință de propulsia interstelară, așa că după două săptămâni de propagandă intensă împotriva ei, Arsenalele își abandonaseră brusc campania.

Posac, Hedrock întrerupse legătura. Așadar Innelda scăpase cu minciuna. Nu-l venea greu să înțeleagă de ce Arsenalele încetaseră s-o mai supună la presiuni. Cauza susținută cu ardoare de ele ar fi devenit nepopulară la culme, căci nu puteau aduce nici un fel de dovezi; erau prea logice pentru a urmări pe față un scop ce putea întoarce oamenii împotriva lor. Era un fapt care putea fi luat drept bun din capul locului, că nouăzeci la sută din populație a pierdut de mult interesul pentru această problemă. Dintre cei rămași, majoritatea n-ar ști ce să facă, chiar dacă ar crede în existența acelei propulsii. Dar cum o puteai sili pe conducătoarea ereditară a sistemului solar să-și dezvăluie secretul?

Hedrock, care avea propriile lui idei în privința acestei posibilități, se încrâncenă tot mai tare. Traversă biblioteca și studie cu atenție ceasul secular. Avea mai mult probleme de rezolvat. Era nevoie de ceva timp pentru a-și organiza campania și momentul acțiunii lui trebuia amânat până într-o zi de odihnă.

Cât despre ființele arahnoide, ele reprezentau o necunoscută și nu le putea controla în nici un fel mișcările. Va trebui să acționeze ca și cum aceste ființe nici n-ar fi existat.

— Ia să vedem, mormăi el în sinea lui. Astăzi e întâi octombrie și mâine e... Zi de Odihnă!

Fu un adevărat șoc pentru el. Însemna că n-are la dispoziție decât după amiaza pentru a pregăti cel mai susținut efort fizic din toată cariera lui. Ceea ce-l tulbura era faptul că preliminariile nu aveau să fie deloc simple. Ce idee, să trebuiască să dea piept cu oameni ca Nensen, Deely și Triner, tocmai când era atât de grăbit. Dar n-avea timp nici măcar să regrete că lucrurile nu stau altfel.

Reveni în laboratorul său subteran și începu să cerceteze în amănunt un teleecran foarte mare care ocupa un colț al camerei sale de transport. Aparatul era înțesat de șiruri de puncte luminoase, cam peste o mie cincisute. Îi trebui o vreme pentru a extrage cele circa douăzeci de numere individuale care-l trebuiau. Șaptesprezece din ele se colorară în verde intens. Celelalte trei se luminară în roșu, ceea ce însemna că cei trei oameni de la capătul celălalt nu se află în birourile lor. Oricum șaptesprezece din douăzeci era un număr

nesperat de mare. Hedrock își îndreptă spinarea după această muncă de selecție și-și întoarse fața către teleecran când acesta începu să strălucească.

— Uitați-vă bine la mine, spuse el. Probabil că astăzi mă veți vedea.

Făcu o pauză, cântărindu-și bine cuvintele următoare. Ar fi fost o prostie vecină cu nebunia să arate că vorbește cu mai mulți indivizi deodată. Fără îndoială, unii dintre ascultătorii mai isteți știau că alte firme sunt în aceeași situație ca și a lor, dar ar fi fost o prostie gratuită să le confirme suspiciunea.

Mulțumit, Hedrock continuă:

— Firma dumneavoastră va rămâne deschisă până mâine dimineată. Vă rog să asigurați dormitul, distracția și hrana pentru personal. Continuați cu activitățile normale până la ora obișnuită sau până la viitorul anunț.

Funcționarilor trebuie să li se plătească o primă de douăzeci la sută pentru săptămâna asta. Pentru informarea dumneavoastră particulară, aflați că s-a stărnit o situație cu totul excepțională, dar dacă nu vi se mai comunică nimic până mâine la ora șapte dimineata, considerați chestiunea închisă. Între timp citiți articolul șapte din Actul de integrare. Atât pentru moment.

Închise teleecranul și se strâmbă, văzând cât de târziu s-a făcut.

Trebuiau să treacă cel puțin treizeci de minute între apelul său verbal și prima sa vizită în carne și oase. Nu exista altă cale. Era imposibil să apară personal la un minut după mesajul transmis prin teleecran. Probabil că acesta pricinuisse și așa destul de mare emoție, chiar o senzație, fără să mai complice și el lucrurile prin sosirea sa imediată.

Și pe urmă mai avea încă de pus la punct un aparat de mărire, pentru cazuri deosebite, pe care să-l poată înghiți. În cele din urmă rămase cu ochii pe jumătate închiși, trecând în revistă fiecare eventualitate a întrevederilor pe care trebuia să le aibă. Unele persoane cu funcții de conducere aveau să se dovedească greu de dominat din primul foc. Intenționase de mult să întreprindă ceva împotriva mai multora dintre ei. De prea multă vreme fuseseră ștăbi. Politica lui de a lăsa o familie să funcționeze generații de-a rândul, plătindu-și doar contribuția la un fond centralizat, dar altfel fără a fi controlați, îi slăbise treptat autoritatea. N-avea încotro. Era practic imposibil să controleze atâția oameni.

După expirarea termenului de o jumătate de oră, Hedrock conectă un transportor, cercetă coridorul bine luminat și păși în el. Pe ușa la care ajunsese era un anunț:

SOCIETATEA IMOBILARĂ STAR.

PROPRIETĂȚI ÎN VALOARE DE TRILIOANE.

Biroul Președintelui.

J. S. TRINER

Intrarea persoanelor străine interzisă.

Cu unul dintre inele, Hedrock declanșă mecanismul secret al ușii. Intră, trecu pe lângă fata drăgălașă de la recepție care încercă să-l oprească. Razele inelului său descuiară automat cea de a doua ușă. Păși înăuntru și se trezi într-o cameră de proporții impunătoare. Un bărbat mare de statură, cu fața palidă și ochii spălăciți, se ridică dindărătul unui birou monstros de maro, de formă curbată și se uită lung la el.

Hedrock nu-l dădu nici o atenție. Un alt inel pe care și-l pusese în deget îl gădila iritant. Întoarse încet mâna. Când senzația neplăcută încetă, piatra inelului indică direct peretele din spatele biroului. Frumos camuflaj! Stabili cu admirație Hedrock. Modelul tapetului nu era întrerupt câtuși de puțin, uriașa armă cu explozie era perfect ascunsă îndărătul lui. Fără inelul său de explorare, n-ar fi descoperit-o niciodată.

Brusc se simți mai mohorât. Își îngădui gândul glacial și pripit că descoperirea lui nu face decât să-l confirme părerea pe care o avea despre acest om. Deci un adevărat tun ascuns în birouce porcărie! Dosarul particular al lui Triner îl arăta nu numai egocentric și neîndurător (trăsături firești într-o epocă a trusturilor administrative gigantice) și nici nu era pur și simplu amoral: sute de mii de cetățeni ai Isher-ului săvârșiseră tot atâtea omoruri ca și Triner, diferența motivației fiind aceea dintre bine și rău. Triner era o javră murdară, stricată până-n măduva oaselor, un adevărat câine al diavolului.

Omul venea spre el, cu mâna întinsă, cu un zâmbet optimist, chiar entuziast, pe fața palidă și spuse tot pe un ton la fel de optimist:

— Nu știi dacă să cred sau nu în dumneavoastră, dar cel puțin sunt dispus să vă ascult.

Hedrock păși spre mâna întinsă ca și cum ar fi vrut să i-o strângă. Dar în ultima clipă trecu dincolo de individ și imediat se și așeză pe fotoliul impresionant din spatele biroului în formă de inimă. Îl înfruntă pe înaltul funcționar speriat, gândindu-se cu asprime: „Va să zică Triner e dispus să discute, da? Asta e foarte drăguț. Dar în primul rând trebuie să-l supun la un bombardament psihologic și să-l dau o lecție de cruzime neîmblânzită, șubliniind apăsător faptul că există pe lume și oameni mai duri decât J. T. Triner. Împinge-l cu spatele la perete; dezechilibrează-l”. Destul de politicoasă, Hedrock spuse:

— Înainte de a vă așeza pe scaunul acela, domnule Triner, înainte de a sta noi de vorbă, vreau să vă puneți salariائی să înceapă treaba pe care trebuie s-o faceți pentru minemă ascultați?

În privința asta nu încăpea nici o îndoială. Nu numai că Triner asculta cu atenție, dar era șocat și furios și perplex. Ca și mulți alți oameni cu caracter tare, fiind supuși prima dată forței depline a unui nimb al personalității ce constituia aproape o energie în sine, părea incapabil să-și adapteze funcțiile mintale și fizice la realitate. Nu părea intimidat. Hedrock știa bine că de la un asemenea om nu se poate aștepta la frică. Triner deveni pur și simplu prudent și puțin curios. Spuse:

— Ce anume doriți să se facă?

Chestiunea era prea importantă pentru a fi tratată cu o severitate nemiloasă. Hedrock scoase din buzunar o hârtie împăturită:

— Aici, spuse el cu seriozitate, sunt numele a cincizeci de orașe. Vreau să-mi faceți o listă a tuturor proprietăților mele comerciale și financiare din aceste orașe, aranjate după bulevarde și străzi. Nu contează cine se află în ele. Puneți doar numerele străzilor. Și numai în cazul când sunt mai multe la rând, cum ar fi un întreg cvartal, cel puțin douăsprezece cu totul. Mă urmăriți?

— Da, dar...

Triner părea năucit. Hedrock i-o reteză:

— Dă te rog ordinul ăsta. Îl studie pe individ, făcând ochii mici și apoi se aplecă înainte: Triner... Sper... Că ai respectat articolul7 al Actului vostru constitutiv?

— Vai, domnule, dar articolul acela a fost promulgat acum aproape un mileniu. Nu cumva vreți să spuneți...

— Îmi poți face lista sau nu?

Triner asuda vizibil.

— Cred că da, spuse el în cele din urmă. Nu prea știu. Să văd. Deodată deveni mai rigid și adăugă printre dinții strânși: Fir-ar să fie, dar nu poți să dai buzna aici și să începi...

Hedrock își dădea întotdeauna seama când a fost prea brutal cu cineva. Spuse cu glas blând:

— Bine, bine, dă ordinul acela și pe urmă putem sta de vorbă.

Triner șovăi. Era destul de zdruncinat și, după o clipă, își dădu probabil seama că oricum, la nevoie, putea contramanda instrucțiunile date. Spuse:

— O să trebuiască să folosesc teleecranul de la birou.

Hedrock încuviință din cap și ascultă cu atenție cum transmite Triner ordinul unui subșef. Nu-l scăpă din ochi. Subșeful protestă, dar Triner era mai deprins să dea ordine decât să le primească. Lătră furios la subordonat și cu fiecare cuvânt pe care-l rostea părea să-și recapete aplombul. Își trase scaunul lângă birou și începu să-l zâmbească lui Hedrock, în timp ce-l vorbea mios, pe un ton confidențial:

— Dar care-l bancul? Despre ce e vorba?

Tocmai faptul că încerca să se arate supus îl dădea de gol. Hedrock ședea gânditor și cu un aer glacial. Așadar butoanele de comandă ale tunului erau în birou, cam pe acolo pe unde-și trăsesese Triner scaunul. Hedrock studie meditativ situația. Era așezat la birou, cu spatele la tun și cu Triner în stângă lui. Ușa care dădea spre biroul exterior era la o depărtare de aproape 20 metri, dincolo de ea era fata de la recepție. Peretele și ușa aveau s-o protejeze. Oricine altcineva ar fi intrat, ar fi trebuit ținut mult spre stânga, preferabil înapoia lui Triner, dar mai lateral. Hedrock încuviință satisfăcut. Nu-l scăpase o clipă din ochi pe Triner iar acum îi spuse:

— Am să-ți spun absolut totul, Triner. (Asta era un fel de aperitiv pentru curiozitatea evidentă a individului și avea să-l calmeze nerăbdarea). Dar mai întâi vreau să te rog să mai faci un lucru. Ai în biroul central de aici un contabil șef numit Royan. Cheamă-l sus. După ce-l vorbesc, o să înțelegi mai bine dacă după ziua de azi mai poate rămâne în cadrul firmei.

Triner păru nedumerit, șovăi, iar apoi dădu o indicație scurtă prin teleecran. O voce clară și răsunătoare promise să vină imediat sus. Triner închise aparatul și: se lăsă pe speteaza scaunului.

— Va să zică dumneata ești individul din spatele aceluia misterios teleecran din perete, zise el în cele din urmă căutând să câștige timp.

Făcu un semn către desenul tapetului de pe perete, iar apoi spuse brusc cu multă intensitate în glas:

— Împărăteasa e la spatele nostru? Casa Isher e proprietara acestei afaceri?

— Nu.

Triner păru dezamăgit, dar zise:

— Sunt gata să cred asta și știi de ce? Casa are mereu nevoie de bani, atât de gravă nevoie încât n-ar lăsa o comoară cum e firma noastră să vegeteze ca acum. Toată povestea asta cu împărțirea periodică a profiturilor între locatari, sau cum mai e, nu seamănă a Isher.

— Nu, nu, nici nu e, spuse Hedrock, urmări expresia perplexă ce se răspândi pe fața lui Triner.

Ca și atâția și atâția oameni înaintea lui, Triner nu avea destul curaj să-l sfideze pe proprietarul secret, atâta vreme cât era posibil ca acest proprietar să fie tocmai familia imperială. Iar Hedrock descoperise că desmintirea nu făcea decât să sporească îndoielile celor ambițioși.

Se auzi o bătaie în ușă și intră un tânăr de maximum treizeci și cinci de ani. Era voinic și energic. Făcu ochii mari când văzu cum sunt repartizate scaunele în biroul șefului. Hedrock îi spuse:

— Dumneata ești Royan?

— Da.

Tânărul se uită întrebător la Triner, dar acesta nu ridică ochii.

Hedrock făcu un semn către ornamentul reprezentat de teleecranul de perete.

— Ai fost informat anterior de semnificația acestui aparat?

— Am citit articolele din regulament, începu Royan și apoi se opri. Deodată ochii i se luminară, arătând că a înțeles mai bine: Nu cumva dumneavoastră sunteți...

— Te rog, te rog, fără cabotinism. Vreau să-ți pun o întrebare, Royan, i-o reteză Hedrock.

— Pofțiți.

— Câți bani (și Hedrok articulă apăsător cuvintele) a scos Triner de la firmă anul trecut?

Triner își trase respirația cu un fel de șuierat, apoi tăcu. Cei doi bărbați, Royan și Triner, se priviră lung, o inconfundabilă ciocnire violentă a voințelor. În cele din urmă Royan râse ușurel, aproape ca un băiețel și spuse:

— Cinci miliarde de unități fiduciare, domnule.

— Nu ți se pare cam mult pentru un salariu? Întrebă sever Hedrock.

Royan încuviință din cap:

— Nu cred că domnul Triner se considera salariat, ci mai degrabă proprietar.

Hedrock văzu că Triner și-a atins privirea asupra biroului și că mâna lui se îndreptă alene către o statueta ornamentală.

Hedrock zise:

— Royan, vino încoace.

Făcu un gest cu mâna stângă, așteptând până ce tânărul luă poziție în stânga lui Triner. Apoi manipulează inelul propriului său aparat de mărit. Augmentarea obținută era mică, cam de un deget sau două. Ar fi putut obține

același efect fizic îndreptându-și spinarea și scoțându-și pieptul în afară. Ceea ce conta era că se schimba structura esențială a costumului său „de lucru” și a propriului său trup. Ambele deveneau la fel de inexpugnabile ca însăși Arsenalele. Cu șase luni mai înainte, intrând în palat, își scormonise creierii în căutarea unei metode prin care ar fi putut să ia cu el costumul, fără nici o primejdie, dar lucrul devenise imposibil pentru că s-ar fi putut să i-l fure spionii foarte ageri ai palatului când nu-l purta. Din structura acestuia, orice fizician competent ar fi putut detecta dintr-o privire secretul vibrațional de bază al Arsenalelor. Nu numai că în acest costum era încorporată o considerabilă instalație energetică necesară pentru o formă intensă de augmentare, dar însăși construcția lui slujea la limitarea întregului proces la ceea ce era el, ceea ce cuprindea o precauție absolut necesară.

Aproape tot ce i se întâmplase după evadarea din mâinile Făuritorilor de Arme era rezultatul faptului că nu putuse purta costumul într-un arsenal.

Hedrock își simți trupul mai rigid; și gâtul parcă-l înțepenise, glasul i se încetini când spuse:

— Aș zice că e mult prea mare salariul. Ai grijă să fie redus la cinci milioane.

Triner scoase un sunet nearticulat, dar Hedrock continuă să-l vorbească lui Royan cu același glas de oțel, într-un ritm foarte lent:

— Mai mult decât atât, în ciuda structurii ei cooperatiste, firma aceasta și-a dobândit o reputație de neînvidiat în privința lipsei de remușcări, iar politica președintelui ei de a pune să se agate femeiuști drăgălașe pe stradă ca să fie duse în diferitele lui apartamente secrete este...

Hedrock văzu cum Triner apucă convulsiv statueta. Se ridică exact când Royan urlă ca să-l avertizeze.

Focul tras de tun dezintegrează scaunul pe care șezuse Hedrock, mătură biroul metalic și șterse cu o flacăra tavanul. Era o lovitură de o violență imensă, cel puțin nouăzeci de mii de cicli, dar nu destul de puternică încât Hedrock să nu observe fulgerul din pistolul lui Royan. După o clipă, suita evenimentelor apăru limpede. Triner manipulase tunul și-l îndreptase spre Hedrock, apoi se întorșese și-și scosese revolverul imperial pentru a-l ucide pe Royan. Dar acesta trăsesese primul, cu un pistol defensiv de la Arsenale.

Unde stătuse mai înainte Triner era acum un luciu care scânteia și se stingea imediat, în timp ce niște puternice pompe aspiratoare (declanșate automat de către tun) curățau aerul din încăperea. Era un proces standard, atât de rapid încât tot aerul din cameră se primenea de cinci ori pe secundă.

În birou se așternu tăcerea între Hedrock și Royan. Într-un târziu Royan îi spuse:

— Zău că nu înțeleg cum ai scăpat.

Părea emoționat. Îi tremura glasul. Pălise și fără doar și poate câteva minute trebuia să fie tratat cu multă răbdare. Atâta doar că nu dispuneau de acest timp. De fapt nu mai aveau deloc timp. Și așa lui Hedrock i se păru că a irosit minute prețioase într-un singur birou. Își deconectă instalația de augmentare și spuse în grabă:

— Royan, dumneata ești noul președinte al societății, cu un salariu de cinci milioane pe an. Ce fel de curs de educație mintală ai ales pentru fiul dumitale?

Royan își revenea mai repede decât se așteptase Hedrock.

— Cel obișnuit.

— Schimbă-l. Arsenalele au publicat de curând amănunte în privința unui curs nou care deocamdată nu este chiar atât de popular. Cuprinde întărirea funcțiilor morale. Dar spune-mi când vor fi gata listele pe care le-am comandat prin Triner? Sau n-ai idee de ele?

Viteza conversației păru să-l năucească din nou pe Royan, dar păru că face față poverii:

— Mă tem că nu înainte de ora șase. Eu...

Hedrock i-o retează:

— Royan, mâine o să ai parte de niște șocuri cumplite, dar să te ții tare. Să nu-ți pierzi capul. Ți-ai atras mânia unei puternice organizații secrete. Ți se va da o lecție. Ni se vor distruge în mare măsură proprietățile, dar sub nici un cuvânt și nici o împrejurare să nu dezvălui cuiva că sunt proprietățile noastre și nici să nu începi reconstruirea lor până într-o lună sau până când nu primești instrucțiuni noi.

Termină pe un ton destul de sinistru:

— Trebuie să ne acceptăm pierderile fără prea multă zarvă. Din fericire mâine e o Ză de Odihnă. Oamenii nu vor fi în atelierele și birourile lor. Dar nu uita... Listele... Să fie... Gata la șase!

Și cu o mișcare bruscă, îl părăsi. Referirea la o orgănizație secretă era o poveste la fel de bună ca și oricare alta și când uriașul avea să se pună în mișcare, toate slăbiciunile sale aveau să fie reduse la dimensiuni pitice de realitatea înfiorătoare. Dar acum prima grijă era să facă celelalte vizite începând cu câteva mai ușoare, apoi să mănânce, pe urmă să-l înfrunte pe arogantul Nensen și să declanșeze acțiunile pe scară mare.

Peste o oră îl ucise pe Nensen prin metodă simplă a reflectării asupra lui a propriului său pistol. Neînfrântul Deely se dovedi inofensiv, un bătrân monstru care se predă iute văzând că pe Hedrock nu-l interesează convertirea lui târzie. Ceilalți constituiau obstacole ale căror curiozități și inerție mintală trebuiau înfrânte. Abia a doua zi de dimineață la șapte fără un sfert Hedrock luă o păstilă energizantă, niște vitamine și se întinse jumătate de oră ca ele să-și facă efectul asupra trupului său obosit.

Mâncă mult la micul dejun și puțin înainte de opt își puse la maximum augmentatorul din costumul „de lucru”. Sosise ziua uriașului.

Treisprezece.

Cu câteva minute înainte de a-l parveni primele vești, Innelda tocmai spunea pe un ton glacial:

— De ce avem mereu nevoie de bani? Unde se duc toți acești bani? Bugetul nostru anual e pur și simplu astronomic și totuși nu văd altceva decât declarații care ne arată că cutare sume se duc la cutare departament general și cutare la altul și tot așa mai departe, până la plictiseală. Sistemul solar are

bogății inestimabile. Deverul zilnic al bursei se ridică la sute de miliarde de unități fiduciare. Și totuși guvernul nu are bani. Ce se întâmplă? Am rămas în urmă cu încasarea impozitelor?

Se așternu tăcerea. Șeful finanțelor se uită disperat în jurul mesei unde se ținea ședința guvernului. Până la urmă privirea i se opri la fața Prințului Del Curtin. Ochiul i se lumină cu un fel de apel mut. Prințul șovăi, apoi spuse:

— Maiestate, aceste ședințe de cabinet încep să intre într-un tipar. Toți tăcem în timp ce Maiestatea Voastră ne dondănește. În ultima vreme ați avut mereu tonul plângăreț al unei neveste care, după ce a cheltuit toți banii soțului, îl ocărăște că nu are mai mulți.

Împărăteasa nu înțelese imediat implicațiile acestor vorbe. Era atât de deprinsă ca vărul ei să-l vorbească astfel în particular, încât n-o frapa imediat faptul că de data asta comentariile erau făcute într-o ședință oficială a guvernului. Observă distrată că ceilalți părură ușurați, însă ea se concentra prea tare asupra propriilor ei cuvinte, pentru a se lăsa pătrunsă de sensul deplin al frazelor prințului. Drept care își continuă mânioasă discursul început mai înainte.

— M-am plictisit să mi se tot spună că nu avem bani pentru a face cheltuielile normale ale statului. Cheltuielile casei imperiale au rămas aceleași de generații întregi. Toate proprietățile particulare pe care le dețin sunt întreținute din câștigurile realizate chiar de ele și nu de către stat. Mi s-a spus de multe ori că am împins până la limita maximă impozitele pe societățile comerciale ca și pe cetățeni, dar de fapt marea finanță se plânge cel mai tare de această povară. Dacă acești isteți oameni de afaceri și-ar cerceta registrele, ar descoperi că există alți factori mai puțin evidenți care le golesc resursele. Mă refer la ceea ce preia organizația aceea ilegală și scandaloasă, Arsenalele, care stoarce țara noastră la fel de rău ca și guvernul legitim. Pretenția lor că nu vând decât arme este una din cele mai mari escrocherii la care a fost supus un popor. Metoda lor este destinată în mod viclean să atragă sprijinul unor indivizi hrăpăreți din rândul mășelor. Se știe prea bine că e suficient să aduci acuzația că te-a tras pe sfoară o firmă și imediat tribunalele secrete ale Arsenalelor îți dau câștig de cauză. Întrebarea este, când devine profitul legitim escrocherie? E o întrebare pur filosofică și poate fi discutată la nesfârșit. Dar aceste tribunale ale Arsenalelor dovedesc prea multă ușurință în acordarea unor despăgubiri triple, dau acuzatorului jumătate din bani și-și păstrează cealaltă jumătate. Ascultă-mă pe mine, domnilor, trebuie să dezlănțuim o campanie. Trebuie să-l convingem pe oamenii de afaceri că Arsenalele îi storc mai mult decât guvernul. De fapt, bineînțeles, dacă oamenii de afaceri ar fi cinstiți, n-ar consta. Într-un asemenea caz, mironosițele astea de la ateliere s-ar vedea demascate, arătându-se că sunt de fapt niște hoți. Pentru că bineînțeles tot ar mai avea nevoie de bani ca să-și întrețină organizațiile.

Făcu o pauză, căci își pierduse răsuflarea și-și aminti ce spusese anterior Prințul Del Curtin. Se încruntă la el:

— Și așa, verișorule, zici că vorbesc ca o nevestă cicălitoare? După ce am cheltuit banii soțului meu iubitor, acum...

Se opri brusc. Tresărind, își aminti expresia de ușurare care se așternuse pe fețele miniștrilor după comentariul prințului. Deodată o fulgeră revelația pe care nu o avusese până acum, că a fost acuzată personal în fața întregului cabinet.

— Ei fir-ar al dracului să fie! Explodă ea. Va să zică eu sunt de vină? Va să zică eu am cheltuit banii soțului ca o femeie iresponsabilă?

Iarăși făcu o pauză ca să-și tragă sufletul. Era pe punctul de a relua, când se aprinse teleecranul de lângă scaunul ei:

— Maiestate, tocmai ne-a sosit din Vestul Mijlociu un mesaj urgent. O ființă umană uriașă, înaltă de vreo cincizeci de metri, distruge cartierul de afaceri din orașul Denar.

— Cum?

— Dacă doriți, vă pot arăta scena. Uriașul se retrage încet în fața atacurilor unităților mobile.

— Nu-l nimic... Vocea ei era rece și incisivă. Încheie retezând vorba: Trebuie să fie vreun robot construit de un nebun și marina o să rezolve cazul. În momentul de față nu pot da atenție poveștii ăsteia. Raportați mai târziu.

— Prea bine.

În tăcerea care urmă, șezu pe scaun ca o statuie, cu fața imobilă și albă, cu ochii scoși, din orbite, înflăcărați.

Într-un târziu șopti:

— Să fie oare o nouă acțiune a Arsenalelor?

Ezită și apoi rupse vraja celor întâmplăte. Îi năvăliră în minte lucrurile pe care le spunea înainte de întrerupere. Primele ei cuvinte loviră în plin aluzia acuzatoare.

— Prințe, trebuie oare să înțeleg că mă scoți pe mine vinovată în public de dificultățile financiare cu care se luptă guvernul?

Prințul își păstră calmul.

— Maiestatea Voastră îmi interpretează greșit cuvintele. Eu spuneam că aceste ședințe de cabinet s-au transformat în ore de cicăleală. Diverșii lorzi șefi de departamente sunt răspunzători în fața parlamentului și nu văd la ce poate sluji o critică distructivă.

Ea se uită lung la prinț și-și dădu seama, furioasă, că el refuză să-și explice afirmația inițială. Îi spuse repede:

— Atunci nu ți se pare că sugestia mea de a-l informa pe oamenii de afaceri cu privire la tacticile hoțeste ale Arsenalelomici asta nu ți se pare constructivă?

Prințul tăcu atâta vreme încât ea izbucni mai apăsător:

— Ei, e constructivă sau nu?

El își mângâie bărbia și apoi o privi drept în ochi:

— Nu, declară el.

Împărăteasa îl privi cu ochii mari și-și pierdu din nou răsuflarea, căci acest schimb de cuvinte avea loc în fața întregului cabinet.

— Și de ce nu? Întrebă ea în cele din urmă, pe un ton cât mai rezonabil cu putință. Cel puțin ar mai slăbi presiunea criticilor împotriva noastră pentru nivelul ridicat al impozitelor.

— Dacă asta te face fericită, îi replică Prințul Del Curtin, probabil că n-ar fi nici un rău să lansăm o asemenea campanie de propagandă. Nu ne-ar îndatora mult mai mult.

Innelda vorbi iarăși glacial:

— Nu e vorba de fericirea mea personală, se supără ea. Mă gândesc numai la statul nostru.

Prințul Del Curtin tăcu și ea îl privi din ce în ce mai hotărâtă. Îi vorbi cu seriozitate:

— Prințe, noi suntem rude de sânge. În particular suntem prieteni buni, dar am avut dispute violente asupra multor chestiuni. Totuși, acum ai sugerat că eu aș lăsa interesele mele particulare să-mi încalce răspunderile față de stat. Bineînțeles, întotdeauna am luat drept bună ideea că nu poți avea două personalități și că fiecare act al unui individ îi reflectă în oarecare măsură prejudecățile particulare. Dar există o diferență între presupunerile înconștiente care influențează opiniile individului între acestea și o politică bine calculată, în așa fel încât să așigure împlinirea țărilor particulare ale acestei persoane. Ei bine, în ce fel m-am dovedit eu calculată? Ce te-a făcut să rostești deodată o afirmație cu atât de multe implicații ascunse? Aștept un răspuns.

— Deodată” nu este cuvântul exact, răspunse sec prințul. De mai bine de o lună tot stau aici și-ți ascult cu uimire crescândă tiradele enervate. Și-mi pun mereu o întrebare. Ești curioasă să știi care e această întrebare?

Femeia avu o ezitare. Deja răspunsul luase o întorsătură care o făcea să nu se mai simtă la largul ei. Totuși riscă:

— Spune-mi.

— Întrebarea pe care mi-am pus-o, reluă Prințul Del Curtin, era „Ce o preocupă și o necăjește? La ce decizie se străduiește să ajungă?” Ei bine, răspunsul la aceste întrebări n-a reieșit imediat. Suntem cu toții conștienți de obsesia ta în privința Arsenalelor. În două situații diferite te-ai arătat gata să cheltuiești fonduri guvernamentale uriașe pentru a promova vreo acțiune îndreptată împotriva Arsenalelor. Primul incident de acest fel a avut loc acum câțiva ani și ne-a costat atâția bani încât datoriile s-au putut acoperi abia anul trecut. Iar apoi, cu câteva luni în urmă, ai început să-mi faci niște observații destul de misterioase, iar în final ai cerut cabinetului să voteze o sumă mare de bani pentru un scop pe care nu l-ai dezvăluit nici atunci, nici până acum. Flota a fost rechemată brusc, a venit o acuzație din partea Făuritorilor de Arme că ai făcut rost de o instalație de propulsie interstelară pe care o ții secretă. Noi am finanțat o contra-propagandă și până la urmă toată afacerea s-a stins, deși costul ei a fost colosal, după cum arată cifrele noastre din buget. Aș mai vrea să știu de ce ai socotit necesar să construiești tunuri energetice de o sută de milioane de cicli care costă un miliard opt sute de mii fiecare. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Nu-ți cer să explici acest lucru. Deduc din anumite observații ale tale că incidentul s-a încheiat cu succes. Au rămas totuși următoarele întrebări: De ce nu erai mulțumită? Ce n-a fost în regulă? Eu unul am decis în mintea mea că e vorba de o problemă internă și nu externă, personală și nu politică.

Pe Innelda o cuprinse o senzație tot mai acută de gol interior. Și totuși nu știa încă unde bate el. Ezită și se pierdu cu totul. Prințul continuă:

— Innelda, ai treizeci și doi de ani și nu te-ai măritat Există zvonuriși te rog să mă ierți că le pomenesc aici ai sute de amanți, dar eu unul știu sigur că astea sunt vorbe de clacă. Deci, ca să mă exprim fără ocol, a sosit de mult timpul să te măriți.

— Adică tu ai propune, întrebă ea cu glasul puțin strident de iritaresă convoc toți tinerii din țară să se întreacă în fapte de vitejie și să-l iau de bărbat pe cel care iese primul la concurs?

— Nu e câtuși de puțin nevoie de așa ceva, îi replică liniștit prințul. Ești deja îndrăgostită.

În jurul mesei se produse o oarecare agitație. Zâmbete. Expresii și priviri amabile.

— Maiestate, începu unul dintre bărbați, asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o de...

Își pierdu însă glasul văzând expresia de pe fața Împărătesei.

Ca și când n-ar fi auzit întreruperile, aceasta spuse:

— Prințe, sunt uluită. Și cine e fericitul ales?

— Probabil unul dintre cei mai formidabili bărbați pe care i-am cunoscut, încântător în pofida vitalității sale și întru totul demn de mâna ta. A venit la palat acum vreo opt luni și te-a impresionat pe dată. Din nefericire, datorita antecedentelor salevreau să spun din punct de vedere politics-a stârnit în mintea ta un conflict între dorințele tale firești și obsesia ta.

Acum își dădea ea seama despre ce vorbește prințul și încercă să abată săgeata în altă parte:

— Sper că nu te referi cumva la tânărul acela pe care l-am trimis acum două luni la spânzurătoare, dar pe care l-am grațiat ulterior.

Prințul Del Curtin zâmbi:

— Recunosc că judecata ta aspră împotriva lui m-a nedumerit o vreme, dar de fapt era pur și simplu o altă fațetă a luptei tot atât de violente care se dă în mintea ta.

Innelda răspunse cu tot atâta răceală:

— Parcă-mi amintesc că n-ai ridicat obiecții prea mari împotriva ordinului de execuție.

— Am fost dat peste cap. Sunt mult prea loial față de persoana ta, iar afirmațiile tale atât de categorice împotriva lui m-au întors pe dos. Abia ulterior am înțeles că toate făceau parte dintr-un tipar.

— Adică ai impresia că n-am fost sinceră dând acest ordin?

Prințul spuse:

— Pe lumea asta oamenii îi distrug neîncetat pe cei pe care-l iubesc. Ba chiar se mai și sinucid, distrugând astfel ființa pe care o îndrăgesc cel mai mult.

— Și ce au toate astea de-a face cu conflictul din mintea mea și careaspect destul de ironicmă prefăce într-o scorpie?

— Acum două luni mi-ai spus că l-ai informat pe căpitanul Hedrock (Împărăteasa se încordă puțin auzind pomenit pentru prima dată acest nume)

că-l vei invita înapoi la palat peste două luni. Acest termen a trecut și nu ești în stare să te hotărăști dacă să te ții sau nu de cuvânt.

— Vrei să spui că dragostea mea a fost întunecată de altceva?

— Nu, zise prințul și apoi dovedi și mai multă răbdare: Pur și simplu ți-ai dat brusc seama că rechemarea lui ar fi un act mult mai semnificativ decât orice ți-ai imaginat când ai fixat acest termen. În mintea ta asta echivala cu recunoașterea faptului că situația este exact cea descrisă de mine.

Innelda se ridică.

— Domnilor, zise ea cu un zâmbet îngăduitor, toate acestea au fost pentru mine o revelație. Sunt sigură că vărul meu e bine intenționat și că într-un fel ar fi excelent pentru mine să mă mărit. Dar mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la căpitanul Hedrock ca la individul osândit să-mi asculte toată viața cicălelele. Din nefericire există un alt motiv pentru care am ezitat să mă mărit și deci să adaug un al treilea conflict la cele două menționate de prinț. Eu...

Teleecranul de lângă scaunul ei se aprinse:

— Maiestate, Consiliul Făuritorilor de Arme tocmai a transmis o declarație în legătură cu uriașul.

Innelda se așază la loc. Simți un vag șoc dându-și seama că a uitat complet de tiranul acela fără noimă, cu un aparent program de distrugere tot fără noimă. Dar acum se apucă de marginea mesei lungi.

— Am să capăt mai târziu o copie, spuse ea. Care e esența declarației?

Urmă o pauză după care se auzi un alt glas, mult mai profund:

— Consiliul Făuritorilor de Arme a dat acum publicității o declarație denunțând uriașul de cincizeci de metri înălțime care a devastat cartierele comerciale și financiare ale orașelor Denar și Leonton. Făuritorii de Arme declară că zvonul după care uriașul ar fi o mașinărie a Arsenalelor este absolut fals și ei subliniază că vor face tot ce le stă în putință pentru a ajuta la capturarea Uriașului. După cum s-a relatat mai devreme, uriașul a alergat...

Împărăteasa stinse teleecranul.

— Domnilor, spuse ea, cred că ați face mai bine să vă întoarceți la sediile dumneavoastră și să fiți pregătiți de acțiune, fiecare la postul lui. Statul este în primejdie și de data asta (se uită lung la vărul ei), de data asta nu mi se pare a fi vorba de nici un calcul din partea mea.

Se întrerupse și-și luă rămas bun de la ei.

Conform tradiției, lorzii care alcătuiau Cabinetul își păstrară locurile până când ea părăsi încăperea.

De îndată ce ajunse în apartamentul ei, așteptă câteva minute iar apoi ceru legătura cu biroul Prințului Del Curtin. Fața acestuia apăru aproape imediat pe ecran. Ochii lui căpătară o expresie curioasă, întrebătoare.

— Ești frumoasă? O întrebă el.

— Bineînțeles că nu. Știi tu prea bine. Apoi se pierdu într-o izbucnire emotivă: Spune-mi te rog, Del, aveți ceva informații cu privire la intențiile uriașului?

— Vrea să se dea publicității chestiunea propulsiei interstelare.

— A, atunci e vorba de Arsenale.

Printul clătină din cap.

— Nu prea cred, Innelda, zise el cu gravitate. Au mai difuzat o a doua declarație acum câteva minute, dându-și probabil seama că toată lumea va face legătura între apariția uriașului și propaganda lor de acum șase săptămâni. Și-au repetat cererea ca tu să dai în vileag propulsia interstelară, dar continuă să nege orice legătură cu uriașul și încă o dată se oferă să ajute la prinderea lui.

— S-ar părea că negația asta e ridicolă.

Printul Del Curtin spuse cu seriozitate:

— Innelda, dacă uriașul ăsta își continuă, distrugerile, va trebui să faci altceva mai concret decât să aduci acuzații Arsenalelor.

— Cobori la micul dejun? Îl întrebă ea.

— Nu, mă duc la Denar.

Innelda privi îngrijorată la imaginea lui de pe ecran:

— Ai multă grijă, Del.

— O, n-am câtuși de puțin de gând să mă las ucis.

Ea râse brusc:

— De asta sunt sigură. Poți să-mi spui ulterior ce motiv ai să te duci.

— Nu e nici o taină. M-a invitat marina. Cred că au nevoie de un martor responsabil al eforturilor pe care le întreprind ei pentru a nu li se aduce mai târziu acuzații că n-au făcut tot ce le stă în putință. Se întrerupse: La revedere.

— La revedere, zise Innelda și închise aparatul.

Își petrecu dimineața dictând scrisori. La prânz, în salonul principal, se întoarseră către ea atâtea priviri. Îngrijorate încât, când reveni în apartamentul ei, deschise imediat teleecranul și se uită la uriaș. Întâi îl văzu devastând o stradă din oraș. Era ca un nebun gigantic, un adevărat demon al distrugerii. Îl privi lung, cu oroare crescândă, aproape fără să-l vină să creadă. Înaintarea lui incredibilă sfârâma clădiri întregi. Strălucea în soare ca un monstruos cavaler într-o armură orbitoare.

Chiar când privea ea, un distrugător trecu fulgerător pe lângă uriaș, trăgând asupra lui cu toate cele patruzeci de tunuri; iar flăcările țâșniră din gigant într-o adevărată jerbă incandescentă, de parcă ar fi fost un ecran de energie. Dar, cu ochii micșorați observă că, după atac, uriașul păși îndărătul unei clădiri înalte și se ghemui acolo când reveni la atac distrugătorul. În fața acestei situații încurcate, nava se abținu de la deschiderea focului. Se întoarse peste un minut, însoțită de alte două distrugătoare, dar uriașul era mult mai departe, lăsând în urma lui o dâră de distrugeri, un șir de clădiri dărâmate. Ridică un mic atelier și-l folosi ca scut în fața tirului navelor și părea imun la valurile de energie care se revărsau asupra lui, chiar inconștient de ele.

Împărăteasa se gândi:

— Nu-l place focul direct, dar îi rezistă. Iar energia indirectă nu-l deranjează câtuși de puțin.

Înfiorându-se, închise aparatul. Scena dispăru imediat.

Se simțea obosită, așa că se întinse un ceas. Probabil că a și dormit, pentru că a sculat-o din somn teleecranul particular de lângă pat. Îl văzu pe Printul Del Curtin cu o înfățișare îngrijorată și vocea și mai și:

— Innelda, l-ai mai urmărit pe uriaș?

Împărătesei i se făcu un gol în inimă. Îi era încă greu să prindă sensul vinei asemenea primejdii care se ivise din neant în dimineața aceea, iar acum amenința însăși structura imperiului Isher. Cu mare greutate izbuti să întrebe:

— Dar e ceva deosebit? Am fost tare ocupată.

— Treizeci și patru de orașe, Innelda. Doar un singur mort deocamdată și numai datorită unui accident. Gândește-te totuși despre ce e vorba. Nu e o glumă, e o realitate. Continentul întreg a început să fiarbă ca un furnicar răsturnat. Uriașul a distrus numai clădirile firmelor mici, lăsând neatinsse marile companii. S-a stârnit un adevărat val de zvonuri în această privință și mă tem că oricâtă propagandă am face, s-ar dovedi inutilă atâta vreme cât se mai află în libertate monstrul ăsta. Deodată prințul izbucni: Ce e toată povestea asta că tu ai ascunde un sistem de propulsie interstelară? E ceva adevărat?

Innelda șovăi, apoi zise:

— De ce mă întrebi?

— Pentru că, zise el cu severitate, dacă e adevărat și dacă asta se ascunde îndărătul uriașului, atunci cred că ar fi mai bine să începi să te gândești serios la dezvăluirea secretului, cu maximum de politețe și chibzuință. Nu mai poți rezista uriașului nici o zi în plus.

— Dragul meu... Replică ea, cu glasul glacial și hotărât, putem să rezistăm și o sută de zile dacă e nevoie. Dacă s-ar făuri un sistem de propulsie interstelară, în condițiile actuale, Casa Isher i s-ar împotrivi!

— De ce?

— Pentru că (și glasul ei căpătă o forță răsunătoare) populația noastră ar începe să pornească în toate direcțiile, în două sute de ani ar fi mii de familii regale parvenite și de guverne suverane nou-născute, conducând sute de planete și declarând războaie ca și regii sau dictatorii de pe vremuri. Și cel mai mult ar urî aceștia străvechea casă domnitoare Isher, a cărei prezență vie ar face ridicole pretențiile lor zgomotoase. Viața pe Pământ s-ar preface într-un șir nesfârșit de războaie împotriva altor sisteme stelare.

Făcu o pauză, apoi reluă cu aceeași încordare în glas:

— O fi părând stupid să te gândești la o situație care poate se va produce abia peste două sute de ani, dar o familie ca a noastră care a domnit neîntrerupt peste patruzeci și șapte de secole, a învățat să folosească sută de ani drept unitate de măsură. Și așa privește viitorul. După o nouă pauză încheie: în ziua în care se va inventa o metodă administrativă care să dea posibilitatea emigrației stelare controlate, atunci vom putea privi aprobator noul sistem de propulsie. Până atunci...

Se opri, căci prințul încuviința, cu fața îngândurată:

— Firește, ai dreptate. Acest mod de a privi lucrurile nu-mi trecuse prin minte. Nu putem îngădui un asemenea haos. Dar situația noastră se agravează din ceas în ceas. Dă-mi voie să-ți fac o propunere.

— Da.

— O să ai un șoc.

Inneldei i se încreți fruntea:

— Spune odată!

— Bine, e-n regulă. Ascultă-mă: Propaganda Arsenalelor profită de acțiunile uriașului, dar în același timp îl denunță mereu. Hai să-l combatem pe chestia asta.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi voie să intru în legătură cu ei. Trebuie neapărat să-l identificăm pe cel care se ascunde îndărătul acestui uriaș.

— Adică cum, să lucrăm cu ei? Innelda își regăsi glasul într-o izbucnire explozivă. După trei mii de ani, o Împărăteasă de Isher cerșește ajutorul Făuritorilor de Arme? Nici în ruptul capului!

— Innelda, chiar în clipa asta uriașul distruge orașul Lakeside.

— Vai de mine!

Tăcu. Pentru prima dată se simțea doborâtă. Strălucitorul Lakeside, al doilea că splendoare și bogăție după Orașul Imperial. Încercă să-și imagineze uriașul acela cu armură strălucitoare zdrobind minunile din orașul lacurilor. Încet, foarte încet, încuviință din cap. Nu mai încăpea nici o îndoială. În mai puțin de o zi, cu o singură excepție, uriașul devenise factorul cel mai important dintr-o lume zdruncinată și zdrobită.

Innelda ezită, apoi spuse:

— Prințe!

— Da.

— Căpitanul Hedrock mi-a lăsat o adresă. Vrei să încerci să intri în contact cu el și să-l poțtești la palat? Dacă se poate chiar astă-seară?

Vărul ei o privi gânditor și în cele din urmă spuse doar atât:

— Care-l adresa?

I-o dădu iar apoi se lăsă pe spate, relaxându-se cu de-a silă. Era o adevărată ușurare, un minut mai târziu, să-și dea seama că a luat două hotărâri mari.

Cu câteva minute înainte de ora cinci, mesajul ei înregistrat și reprodus automat îi parveni lui Hedrock. Rugămintea de a se duce la palat îl surprinse. Era greu de crezut că Innelda s-a panicat atât de tare în privința viitorului Casei Isher.

Își încheie campania de distrugere și se întoarse în laboratorul lui secret. Ajuns acolo, căută lungimea de undă secretă a Consiliului Făuritorilor de Armesau mai bine zis lungimea de undă pe care o credeau ei secretă.

Prefăcându-și vocea, zise:

— Domnilor membri ai Consiliului Făuritorilor de Arme, sunt convins că v-ați dat deja seama de marile avantaje pe care le aduc propriei voastre cauze faptele uriașilor.

Lui Hedrock i se păru potrivit să sublinieze mereu că nu e vorba de un singur uriaș. Arsenalele știau prea bine că, odată augmentată, o ființă umană normală îmbătrânește cu cinci ani la fiecare treizeci de minute. Continuă pe un ton imperios:

— Uriașii au nevoie de ajutor imediat. Făuritorii de Arme trebuie acum să preia conducerea, să trimită voluntari care să joace vreme de cincisprezece minute rolul de uriașsau să zicem măcar câte jumătate de oră de persoană. Nu e necesar să distrugă, dar apariția lor va oferi un efect de continuitate. De

asemenea este important ca Arsenalele să-și reia acum pe toate planurile propaganda pentru a o sili pe Împărăteasă să cedeze secretul propulsiei interstelare. Este esențial ca primul uriaș să apară cândva astă-seară, nu prea târziu. De dragul forțelor progresiste ale omului nu lipsiți de la această îndatorire!

Cincisprezece minute mai târziu, când apăru primul dintre uriași, se afla încă în ascunzătoarea lui. Atât de rapidă a fost reacția. Chiar prea rapidă. Dovedea existența unor planuri particulare. Dovedea că cea mai mare putere din întreg sistemul solar reacționează ca un arc de oțel fin reglat; și n-avea nici o îndoială că printre aceste planuri se număra și hotărârea de a detecta identitatea persoanei care le cunoștea secretele. Era chiar pregătit să creadă că ei știu cine este el.

Deci, sosise timpul să pună în acțiune una dintre invențiile lui secrete. Ulterior, după ce se va produce criza, putea face o încercare de a utiliza o copie a acestei invenții, pe care o ascunsese cu multă, foarte multă vreme în urmă în mormintele din palat. Următoarele douăsprezece ore aveau să fie hotărâtoare. Întrebarea cea mare era: Oare ființele-păianjen îi vor da voie să meargă până la capăt?

Nu dădeau nici un semn de viață.

Paisprezece.

Noaptea caldă și înnorată părea să fi luat foc. Strada lungă, binecunoscutul Bulevard al Norocului strălucea ca un giuvaer în timp ce Gonish mergea pe ea. Kilometru după kilometru de giuvaeruri, nestemate care se uneau și se topeau una în alta departe de tot, într-o direcție sau alta, prefăcându-se într-o licărire în care se amestecau toate culorile, mai ales albul. Firmele și pancartele străluceau către Negatist, o splendoare de mesaje gravate în lumină:

CĂȘTIGAȚI O AVERE.

INTRAȚI CU ZECE UNITĂȚI FIDUCIARE.

IEȘIȚI CU UN MILION.

PALATUL DE DIAMANT.

ÎN INTERIOR VA AȘTEPTĂ ZECE MILIOANE DE DIAMANTE.

ÎNCERCAȚI-VĂ NOROCUL.

ÎNTR-UN DECOR DE DIAMANTE.

Mergând mai departe, Gonish găsi mai multe firme și pancarte de același tip: PALATUL RUBINELORPALATUL DE AURPALATUL DE SMARALDamestecându-se cu sute de construcții la fel de strălucitoare, care-ți luau ochii. În cele din urmă ajunse la destinație:

BAZARUL NOROCULUI.

SE POATE JUCA ȘI CU CINCI GOLOGANI.

CĂȘTIGURI NELIMITATE.

Negatistul făcu o pauză, zâmbind cu gravitate. Foarte bine că Împărăteasa își alesese drept loc de întâlnire cu el una din proprietățile ei care serveau masele largi. El trebuia să descopere dacă ea știe unde se află Hedrock, să-l smulgă această informație și să fugă apoi viu de acolo.

Gonish studie gloatele de oamenimai ales tineri care intrau și ieșeau adevărate șuvoaie din clădirea cu lumini orbitoare. Râsetele lor, glasurile lor tinere și vioaie sporeau splendoarea nopții scânteietoare. Totul părea normal, dar el stătea acolo răbdător și în lumina experienței cântărea din ochi persoanele care treceau pe lângă el, evaluându-le caracterul după expresia feței. Și nu-l trebui multă vreme până să desprindă adevărul: trotuarele mișunau de agenți ai guvernului imperial.

Gonish se încrâncenă la față. Consiliul Făuritorilor de Arme insistase ca întâlnirea lor să se producă în public. Era de înțeles că poliția secretă guvernamentală să ia mari precauții, precum și ca Maiestatea Sa să nu țină prea mult să știe toată lumea că tratează cu Arsenalele atât de curând după apariția uriașilor.

Întâlnirea era fixată în toiul nopții, la ora două și treizeci. Acumvăzu Gonish uitându-se la ceasera exact unu cincizeci și cinci.

Rămase unde se afla, trist că are datoria de a încerca să-l atragă în cursă pe Hedrock. Dar identificarea lui Hedrock după mesajul său, ca fiind omul care se ascunde îndărătul uriașilor, fusese șocant de convingătoare și așa i se părea lui Gonishjustifica pe deplin temerile Consiliului. Hedrock arătase prin acțiunile lui că e primejdios și întrucât nu făcuse nici o încercare de a-și explica țelurile când i se dăduse prilejul s-o facă, trebuia să fie socotit vinovat conform acuzațiilor aduse.

Era totuși de neconceput ca un om care se afla în posesia secretelor fundamentale ale Arsenalelor să fie lăsat în libertate. Și, dacă așa cum credea Consiliul, Împărăteasa știa unde se află Hedrock, prin iscusință și viclenie această informație avea să fie smulsă de la ea în cadrul întâlnirii pe care chiar ea o propusese. Hedrock, prietenul lui Gonish, trebuia să moară. Iar între timp era recomandabil ca Gonish să intre în clădire și să vadă ce mai e pe acolo.

Interiorul scânteia de grădini și fântâni și jocuri mecanice. Era mai mare decât i se păruse din afară, atât ca lungime cât și ca lățime. Era înțesată de un număr aproape egal de bărbați și femei. Multe dintre acestea din urmă purtau măști. Gonish dădu înțelegător din cap. Împărăteasă Isher avea să fie pur și simplu una dintre aceste femei mascate. Făcu o pauză în fața unui joc mecanic, o mașină care scotea fulgere de foc și arunca în aer o jerbă de numere strălucitoare care se rostogoleau pe câțifeaua neagră a unei mese mari de joc. Cu un aer meditativ, negatistul urmări până la capăt câteva partide, încercând de fiecare dată să suprapună structură generală a jocului pe zona ultra-Instruită a creierului său. Într-un târziu jucă și el zece unități fiduciare pe fiecare din cele trei numere.

Focul își încetini mersul giratoriu cu scânteii aruncate în toate direcțiile și se prefăcu într-o coloană circulară de numere suprapuse. Crupierul strigă ca și cum ar fi intonat un imn:

— Șaptezeci și patru, douăzeci și nouă, optzeci și șase, de data asta cota fiind șaptesprezece la unu.

În timp ce Gonish își strângea cele cinci sute zece unități fiduciare, crupierul se holbă la el:

— Uitați ce e, strigă el cu glas strâns de emoție. De când lucrez la masa aceasta de joc, n-am mai văzut decât o singură dată ca cineva să ghicească toate cele trei numere câștigătoare.

Negatistul zâmbi:

— Triumful minții asupra materiei, spuse el cu bunăvoință și fără prea mult interes, după care porni agale mai departe.

Aproape că simțea privirea uimită a crupierului sfredelindu-l ceafa. Ceea ce și-ar fi dorit el în momentul acesta era un joc pe care să nu-l poată rezolva cu căpăcitatea lui specială. Îi mai rămăseseră la dispoziție aproape douăzeci și cinci de minute în care să-l găsească. Ajunse la o mașinărie enormă cu bâte și roți, ca un mecanism de ceasornic. Bilele, șazeci cu totul și fiecare purtând un număr, porneau de sus și pe măsură ce se învârteau roțile, se rostogoleau treptat în jos, trecând de la o roată la alta. Cu cât coborau mai mult, cu atât câștigul era mai mare; dar prima jumătate a acestui parcurs complicat, deși rapid, nu conta și foarte puține dintre ele ajungeau jos de tot.

După cât izbuti să-și dea seama Gonish, marea atracție o constituia urmărirea rostogolirii unei bile în jos, tot mai jos, speranța de a câștiga păstrându-se până în ultima secundă. Se dovedi însă a fi un lucru mult prea simplu. Bila lui coborî cel mai departe de patru ori la rând. Gonish își băgă câștigul în buzunar și ajunse în cele din urmă la un joc mecanic alcătuit dintr-o sferă de lumină albă și neagră. Cele două lumini se îmbinau într-o singură rază și până la urmă ieșeau ori în întregime albe, ori total negre. Se paria pe acest rezultat.

Nu prea era sigur. Într-un târziu se hotărî să parieze, mai întâi ca oricare alt jucător de jocuri de noroc: albul este simbolul purității. Albul pierdu. Își văzu banii ducându-se pe copcă și se hotărî să uite de puritate. Negrul pierdu. Lângă el răsună ca un clinchet de clopoței răsul unei femei.

— Sper, domnule Gonish, că în jocul cu uriașul vei fi norocos. Dar te rog să ne urmezi în camerele rezervate.

Gonish se întoarse și văzu o femeie și trei bărbați, dintre care unul era Prințul Del Curtin. Îndărătul măștii, fața femeii părea prelungă, iar gura avea aerul inconfundabil al familiei Isher. Prin deschizăturile măștii luceau ochii verzi și severi, iar glasul ei de aur, destul de familiar lui, completa elementele de identificare.

Negatistul se înclină adânc și spuse:

— Cu cea mai mare plăcere.

Fără o vorbă, intrară într-un salon luxos mobilat și se așezară. Gonish nu se pripi. Avea de pus mai multe întrebări. Lucrul ciudat era că referirile lui întâmplătoare la Hedrock nu căpătară nici un răspuns. După o vreme lucrul deveni uluitor. Gonish se lăsă pe spate, studiind chipurile celor trei bărbați și al femeii și începând să fie de-a dreptul neliniștit. Într-un târziu spuse, dar cu multă prudență:

— Am sentimentul că-mi ascundeți anumite informații.

După ce rostise aceste vorbe, se gândi că poate n-o făceau în mod conștient. Erau de o seriozitate mai presus de orice îndoială. Și nici nu aveau

de unde să-l suspecteze că de fapt îl urmărește pe Hedrock. Totuși părea să existe o înțelegere tacită între ei să nu spună absolut nimic despre Hedrock.

Îl contrazise Prințul Del Curtin:

— Vă asigur că greșiți total, domnule Gonish. Noi patru deținem toate informațiile care au parvenit în privântă uriașului, până la ultimul amănunt. Și bineînțeles că orice fir eventual descoperit cu privire la identitatea lui există undeva și în mințile noastre. E suficient să ne puneți întrebările corespunzătoare și vă vom răspunde.

Sună destul de convingător. Lucrurile aveau să se desfășoare mai greu decât crezuse el și era perfect posibil ca, oricât de periculos s-ar fi dovedit, să trebuiască să dea cărțile pe față. Spuse încetișor:

— Vă înșelați pornind de la premisa că sunteți singurele surse de informație demne de crezare. Există un bărbat probabil omul cel mai important astăzi în viațaale cărui talente extraordinare, noi cei de la Arsenale abia începem să le apreciem. Mă refer la Robert Hedrock care a ajuns la rangul de căpitan în armata Maiestății Voastre.

Spre uimirea lui Gonish, Împărăteasa se aplecă spre el. Era o mare intensitate în privirea ei, îi străluceau ochii, buzele i se deschiseră de emoție. Șopti:

— Adică vreți să spuneți că Arsenale îl consideră pe Robertpe căpitanul Hedrock drept unul dintre cei mai grozavi oameni de pe lume? Nici nu așteptă răspunsul, ci se întoarse către Prințul Del Curtin: Vezi? Poftim!

Prințul zâmbi și spuse calm:

— Maiestate, întotdeauna am avut o părere foarte bună despre căpitanul Hedrock.

Femeia îl înfruntă peste masă pe Gonish și-l spuse pe un ton ciudat de oficial:

— Voi avea grijă să fie înștiințat căpitanul Hedrock de dorința dumneavoastră urgentă de a discuta cu el.

Deci știa! Măcar atâta putuse afla. În rest... Gonish se lăsă cu un aer melancolic pe speteaza scaunului. Deci ea avea să-l încunoștiințeze pe Hedrock. Da? Parcă-l și vedea pe Hedrock primind această informație cu un aer sarcastic. Gonish își îndreptă încet spinarea. Situația lui devenea disperată. Întreaga lume a Arsenalelor se pregătea să acționeze pe baza rezultatelor acestei întâlniri. Și el deocamdată nu deținea absolut nici un element.

Nu încăpea îndoială că oamenii aceștia erau la fel de nerăbdători să scape de uriaș cum erau Făuritorii de Arme să pună mâna pe Hedrock; iar ironia supremă consta în faptul că moartea lui Hedrock ar fi rezolvat ambele probleme deodată. Gonish izbuti cu un mare efort să zâmbească agreabil pe cât putea el să fieși spuse:

— S-ar părea că ascundeți între dumneavoastră un mic mister legat de căpitanul Hedrock. Îmi permiteți să vă întreb în ce constă?

Lucru destul de surprinzător, întrebarea îl făcu pe Prințul Del Curtin să pară nedumerit. În cele din urmă spuse cu politețe:

— Eu unul, socoteam că ați pus de mult lucrurile cap la cap conform obiceiului dumneavoastră. Sau e oare cu puțință ca, dintre toți oamenii din

sistemul solar, să nu știți ce s-a întâmplat astă-seară? Unde v-ați aflat de la ora nouăsprezece patruzeci și cinci?

Gonish fu surprins la culme. În dorința de a-și păstra mintea cât mai limpede în vederea acestei întâlniri, venise devreme în Orașul Imperial. La șapte treizeci se dusesse într-un mic restaurant liniștit. Ieșind de acolo după o oră și jumătate, se dusesse la un spectacol de teatru care se terminase la unsprezece și cincizeci și trei de minute. De atunci hoinărise prin oraș, căscând gura la una și la alta. Nu se gândise să asculte buletinele de știri. Habar n-avea de nimic. Lucru incredibil, s-ar fi putut prăbuși jumătate din lume și el să nu știe. Prințul Del Curtin vorbi din nou:

— Este adevărat că într-un asemenea caz nu se dezvăluie de obicei identitatea persoanei, dar...

— Prințe!

Îl oprise Împărăteasa, cu glasul scăzut dar încordat. Bărbații se holbară speriați la ea. Ea continuă și mai severă:

— Nu mai scoate o vorbă! Ceva nu e-n regulă. Trebuie să existe vreun motiv ascuns îndărătul acestui interogatoriu legat de căpitanul Hedrock. Cred că pe ei îi interesează doar parțial uriașul.

Probabil își dăduse singură seama că avertismentul ei venise prea târziu. Se opri și, se uită la Gonish căruia i se făcu milă de ceea ce desluși în ochii ei. Până în clipa asta niciodată Împărăteasa Isher nu i se păruse întru totul umană. Dar nu putea fi vorba de nici un pic de milă. Făcând un gest brusc, Gonish își apropie mâna de gură, trase puțin într-o parte mâneca și rosti limpede în emițătorul minuscul instalat acolo:

— Căpitanul Hedrock se află în apartamentul personal al Împărătesei...

Erau iuți, cei trei bărbați. Năpustindu-se toți deodată asupra lui, îl răsturnară cu scaun cu tot și-l doborâră sub greutatea lor. Gonish nu opuse nici o rezistență, ci se șupuse calm arestării. După o clipă simți cu ușurare că el, pe care datoria inexorabilă îl silise să-și trădeze prietenul, avea să moară la rândul lui.

Cincisprezece.

O spărtură în coridorul principal al palatului și găuri mari de energie căscate de-a lungul coridorului însuși trădau locul în care se desfășurase lupta.

Aflat lângă Împărăteasă, Prințul Del Curtin spuse îngrijorat:

— Maiestate, n-ar fi bine să dormi puțin? E trecut de patru. Și întrucât Făuritorii de Arme încă n-au răspuns la apelurile noastre repetate, astă seară nu se mai poate face nimic în privința soțului tău... În privința căpitanului Hedrock.

Îi făcu un semn vag s-o lase în pace. În mintea ei era un gând, atât de ascuțit încât părea să aibă calitate de-a dreptul fizice. Atât de dureros încât fiecare clipă în care exista era o frântură de iad. Trebuia să-l aducă înapoi; indiferent cu ce sacrificii, trebuia să-l recapete pe Hedrock. Ciudat, se gândi până la urmă, tocmai ea, care fusese atât de rece și oțetită și calculată, aproape inuman de imperialăciudat cum în ultimă instanță se dovedise și ea ca toate femeile care se îndrăgostesc de un bărbat. Ca și cum primul șoc al angajării ei

față de un singur bărbat i-ar fi schimbat literalmente chimia trupului. Când se anunțase sosirea lui Hedrock la ora șase în după-amiaza anterioară, ea luase deja hotărârea. Își socotea decizia de natură intelectuală, produsul nevoii de a avea un moștenitor Isher. De fapt, firește că nu se gândise la nimeni decât la Hedrock, ca tată potențial. În primă audiență pe care i-o acordase cu opt luni mai devreme, el anunțase glacial că a venit la palat cu unicul scop de a o lua de nevastă. Asta o amuzase, o enervase, apoi o scosese din sărâțe, dar îl plasase într-o categorie specială: singurul bărbat care-l ceruse vreodată mâna. Psihologia implicată, în această situație era dintotdeauna limpede; iar uneori simțea acut nedreptatea acestei situații față de alți bărbați care ar fi putut avea aceeași ambiție ori dorință. Dar eticheta protocolară de la curte le interzicea să pomenească măcar acest subiect. Tradiția era ca ea să facă propunerea de căsătorie și n-o făcuse niciodată.

În ultimă instanță nu se gândise decât la omul care îi ceruse cu adevărat mâna; și la ora șase el venise ca urmare a chemării ei urgente și căzuse de acord cu o căsătorie imediată. Ceremonia fusese foarte simplă, dar se desfășurase în public. În public prin aceea că-și pusese pirostriile în fața teleecranului, așa că lumea întreagă s-o poată vedea și s-o audă cum spune „da”. Hedrock nu apăruse pe teleecrane. Numele lui nu fusese pomenit. Despre mire se spusese doar că este „distinsul ofițer care a câștigat stima Maiestății Sale”. Era doar un principe consort și ca atare trebuia să rămână pe planul al doilea.

Nu contau decât cei din dinastia Isher. Bărbații și femeile cu care se căsătoreau rămâneau persoane particulare. Așa erau legile statului și nu i se păruse nimic greșit în ele. Nici acum nu i se părea, dar de aproape zece ore era soția cuiva și în cursul acestor ore i se adaptase mintea și metabolismul. Gândurile care-l veneau n-aveau nici o legătură cu vreo idee anterioară. Erau tot felul de ciudățenii: că va trebui acum să poarte în pânțe copii omului ales, că va trebui să se poarte cu ei ca o mamă, că trebuie să transforme pe plan spiritual palatul în așa fel încât să fie un cămin corespunzător pentru copii și așa mai departe. După șase ore îi spusese lui Hedrock că are întâlnire cu Edward Gonish și plecase păstrând amintirea expresiei stranii din ochii lui.

Iar acum această ruină și constatarea din ce în ce mai greu de tăgăduit că Hedrock a dispărut, fiind smuls fără putință de împotrivire de către vechii ei dușmani din însăși inima imperiului ei. Își dădu seama că cinevasecretarul Curții recită o listă de măsuri care trebuie luate pentru a împiedica lumea să afle că a fost atacat palatul.

Nu se îngăduise transmiterea nici unui fel de reportaje ori relatări. Toți martorii fuseseră puși să jure sub amenințarea unor pedepse severe că-și vor ține gura. Până în zori aveau să se facă toate reparațiile, fără a lăsa cea mai mică urmă, iar apoi, dacă mai transpira vreo poveste, avea să pară doar un zvon nerușinat și ridicol. Își dădu seama că fusese vorba de o suprimare rapidă și eficace. Foarte importantă. Prestigiul Casei Isher ar fi putut suferi o lovitură nimicitoare. Dar izbânda cenzurii făcea ca totul să pară ceva îndepărtat, de însemnătate secundară. Vor trebui împărțite răsplăți și onoruri, dar ceea ce conta acum era că trebuia să-l aducă înapoi.

Încetul cu încetul ieși din dispoziția ei întunecată. Văzu bine că echipa ei de lucru trecuse de faza reparațiilor zgomotoase cu mașini și acum înainta de-a lungul coridorului distrus. Minte i se retrase tot mai mult în sine și se preocupă mai intens de împrejurimi. Se gândi: lucrul important este să descopere ce s-a întâmplat și numai apoi să acționeze. Încruntându-se, cercetă pereții mutilați ai holului. Ochii ei verzi aruncară scânteii. Spuse cu ceva din vechiul ei spirit sardonice:

— Judecând după unghiul razei, s-ar părea că ai noștri au făcut toate pagubele, cu excepția breșei inițiale din perețele principal.

Unul dintre ofițeri încuviință sumbru din cap:

— Îl căutau doar pe căpitanul Hedrock. Au folosit o rază paralizantă de tip special care i-a doborât pur și simplu pe soldații noștri de parcă ar fi fost popice. Acum sunt pe cale de a-și reveni, fără efecte nocive vizibile, cam ca și generalul Grall după ce i-a provocat căpitanului Hedrock un infarct acum două luni.

— Dar ce s-a întâmplat, întrebă cu asprime Împărăteasa. Aduceți-mi pe cineva care a văzut totul. Căpitanul Hedrock dormea când s-a dezlănțuit atacul?

— Nu... Începu cu multă prudență ofițerul. Nu, Maiestăte, era jos în criptă.

— Unde?

Militarul avea o înfățișare tristă:

— Maiestate, de îndată ce ați plecat din palat cu suita, căpitanul Hedrock... Consortul dumneavoastră...

Împărăteasa își pierdu răbdarea:

— Spune-l, te rog, „Prințul Hedrock”.

— Da, vă mulțumesc, Maiestate. Prințul Hedrock a coborât în criptă, la unul din vechile depozite, a dat într-o parte un zid...

— Ce a făcut? Zi-l înaintel!

— Da, Maiestate. Firește, datorită noului său rang, gardienii noștri i-au dat tot ajutorul să îndepărteze secțiunea aceea a peretelui metalic și s-o transporte până la lifturi, iar apoi pe coridorul acesta.

— Firește.

— Soldații care mi-au raportat spuneau că porțiunea din zid era imponderabilă, dar opunea oarecum o rezistență la deplasare. Avea o lățime de 60 centimetri și o lungime de 2 metri. Iar când căpi... Prințul Hedrock a trecut prin ea, a dispărut, iar apoi a revenit...

— Când a făcut ce? Domnule colonel, ce tot spui acolo?

Ofițerul se înclină:

— Îmi cer scuze pentru zăpăceală, Maiestate. N-am văzut cu ochii mei toate acestea, dar am pus cap la cap diferite relatări. Bineînțeles că mintea mea continuă să considere mai important ceea ce am văzut cu ochii mei. L-am văzut fără doar și poate intrând prin scutul detașat din perete, dispărând și revenind peste un minut.

Împărăteasa rămase năucită. I se făcuse un vid în creier. Știa că până la urmă o să afle tot adevărul, dar în momentul de față acesta părea impasibil de

atins, îngropat adânc într-un morman haotic de propoziții care n-aveau nici un sens în sine. Căpitanul Hedrock coborâse în cripta de sub palat, îndepărtase o secțiune din perete și pe urmă?

Puse întrebarea cât mai ferm și colonelul răspunse:

— Și pe urmă, Maiestate, a adus-o până în palat și a așteptat.

— Asta a fost înainte de atac?

Ofițerul clătină din cap.

— Nu. În timpul atacului. Se mai afla încă jos în criptă când zidul a fost spart de tirul concentrat al navelor de război de la Arsenale. În calitatea mea de șef al gărzilor palatului l-am avertizat în legătură cu ce se întâmplă.

Avertismentul n-a făcut decât să-l grăbească să se întoarcă la suprafață, unde a fost prins.

Iarăși se simțea neputincioasă. Acum descrierea părea să fie destul de limpede, dar nu avea nici un sens logic. Foarte probabil Hedrock a știut că se va întâmpla ceva, pentru că s-a dus anume în necropolă imediat după plecarea ei la întâlnirea cu Gonish. Partea asta era în regulă. Părea să indice un plan. Ciudățenia era că venise sus și, chiar sub ochii forțelor Arsenalelor și ai gărzilor palatului, se pare că folosisese acea secțiune din zid pentru a se transporta undeva, așa cum le mergea fama Făuritorilor de Arme că sunt capabili s-o facă. Dar în loc să se țină de o parte, se întorsese. În mod demential, revenișe și se lăsase prins de Făuritorii de Arme.

În cele din urmă întrebă disperată:

— Și ce s-a întâmplat cu secțiunea aceea din perete?

— A ars complet după ce prințul Hedrock l-a avertizat pe consilierul Arsenalelor, Peter Cadron, care-l conducea pe atacatori.

— L-a avertizat?... Se întoarse către Prințul Del Curtin: Prințe, poate că dumneata izbutești să obții o poveste mai coerentă. Eu una parcă m-am pierdut de tot.

Prințul spuse calm:

— Maiestate, suntem toți oboșiți. Colonelul Nison n-a închis ochii toată noaptea. Se întoarse către ofițerul îmbujorat: Domnule colonel, după câte înțeleg, tunurile vaselor de război ale Arsenalelor au făcut gaura în peretele exterior, la capătul coridorului. Apoi unul dintre vase a acostat de-a lungul și a trimis soldați pe coridorostași imuni la tirul trupelor noastreașa este?

— Exact așa, Alteță.

— Erau conduși de Peter Cadron din Consiliul Făuritorilor de Arme și când au ajuns la un anumit punct de pe coridor, acolo îi aștepta prințul Hedrock. Adusese cu el un fel de placă sau scut electronic, de doi metri pe șaiszeci de centimetri, dintr-o ascunzătoare aflată jos, în criptă. Stătea lângă ea, a așteptat până când toată lumea a putut vedea ce face, apoi a pășit prin placă și a dispărut. Placa a rămas tot acolo, ca și cum ar fi fost ținută în picioare de pe partea cealaltă. Asta ar explica rezistența pe care a opus-o când au adus-o sus soldații sub îndrumarea prințului Hedrock. Un minut după dispariția lui, prințul Hedrock a revenit, a ieșit din acest scut și, înfruntându-l pe oamenii Arsenalelor, l-a avertizat pe Peter Cadron.

— Așa este, Alteță.

— Și cum suna acest avertisment?

Ofițerul spuse calm și sigur:

— L-a întrebat pe consilierul Cadron dacă-și mai aminteste legile Arsenalelor care interzic orice amestec, sub orice pretext, în sediul Guvernului Imperial și l-a avertizat că întregul Consiliu al Arsenalelor își va regreta acțiunea de mână forte și va căpăta o lecție ca să țină minte că e vorba doar de una dintre cele două fațete ale civilizației Isher.

— A spus el asta? Întrebă Împărăteasa cu mult interes și ochii ei aruncau scânteii. Se răsuci energic, înfruntându-l pe Del Curtin. Ai auzit, prințe?

Prințul se înclină, apoi se întoarse către colonelul Nison.

— Mai am o ultimă întrebare. După părerea dumitale, prințul Hedrock a arătat într-un fel că-și poate traduce în viață amenințarea adresată Făuritorilor de Arme?

— Cătuși de puțin, Alteță. Puteam să-l împuşc și eu de acolo de unde mă aflam. Din punct de vedere fizic erași presupun că mai este încă întru totul în puterea lor.

— Mulțumesc, spuse prințul. Am terminat.

Mai rămânea totuși faptul că Împărăteasa trebuia să-l salveze pe căpitanul Hedrock. Începu să pășească în sus și în jos prin sală. Veniră zorileo licărire cenușie care se strecură prin ferestrele imense ale apartamentului ei oficial, aruncând pete de lumină slabă în colțurile mai întunecate, dar fără a se simți măcar acolo unde băteau instalațiile de lumină artificială. Îl văzu pe Prințul Del Curtin supraveghind-o cu atenție, chiar cu îngrijorare. Își încetini pașii și spuse:

— Nu-mi vine să cred. Pur și simplu nu-l pot crede pe căpitanul Hedrock în stare să spună ceva doar așa, ca bravadă. E posibil să existe vreo organizație de care noi n-avem habar. De fapt... Se întoarse înnebunită spre el și-l vorbi cu o intensitate neobișnuită a tonului: Prințe, mi-a spus că nu e, n-a fost niciodată și nu va fi niciodată omul Arsenalelor.

Del Curtin se încruntă:

— Innelda, zise el cu compătimire în glas, te agiți inuțil. Nu poate fi nimic la mijloc. Oamenii, fiind ceea ce sunt, manifestă mai curând ori mai târziu toate puterile pe care le au. Este o lege la fel de fermă ca și gravitația einsteiniană. Dacă ar exista o asemenea organizație, trebuia să știm de ea.

— Dar noi am pierdut firele și nu am interpretat bine indiciile de care dispunem. Tu nu vezi? Glasul îi tremura de disperarea adusă de gândurile ei. A venit să mă ia de soție. Și m-a câștigat. Asta dovedește calibrul organizației de care vorbim. Dar cu secțiunea din perete pe care a mutat-o din depozitul din necropolă? Cum a ajuns acolo acest obiect, te rog să-mi explici.

— Fără doar și poate, spuse prințul cu glas maiestuos, Isherii nu pot fi decât dușmani de moarte ai oricărei organizații secrete ce poate exista!

— Isherii, replică glacial femeia, învață că sunt ființe omenești, nu numai conducători și că lumea este foarte mare, prea mare pentru a fi cuprinsă în întregimea ei de o singură minte sau de un singur grup de minți.

Se uitară unul la altul, doi oameni ai căror nervi erau tociți la maximum. Împărăteasa își reveni prima și spuse plictisită:

— Pare incredibil, prințe, ca tu și cu mine, care am fost aproape frate și soră, să fim pe punctul de a ne certa. Îmi pare foarte rău.

Înaintă și-l atinse mâna cu a ei. Ei îi luă mâna și i-o sărută. Avea lacrimi în ochi când își îndreptă spatele:

— Maiestate, zise el cu voce înecată de emoție, îți cer iertare. Trebuia să mă gândesc la tensiunea la care ai fost supusă. Este suficient să-mi dai un ordin. Avem forțe suficiente. La comanda Maiestății Voastre vor pune mâna pe arme un miliard de soldați. Îi putem amenința pe Făuritorii de Arme cu un război care să dureze o generație. Putem distruge pe oricine are legături cu ei. Putem...

Împărăteasa dădu din cap cu deznădejde:

— Dragul meu, nici nu-ți dai seama ce spui. Este o epocă pe care în mod normal ar trebui s-o numim revoluționară. Există dezorganizarea mintală necesară pentru aceasta. Relele există. Administrația egoistă, tribunalele corupte, industria rapace. Fiecare clasă socială contribuie cu propriile sale atribute specifice morale ori imorale care scapă de sub controlul oricărui individ. Locul șoferului îl ocupă viața însăși. Noi nu suntem decât pasagerii. Deocamdată, știința noastră miraculoasă, imensitatea producției mecanizate, organizarea complicată și superbă a sistemului legislativ și juridic și (șovăi, iar apoi vorbi mai departe contra voinței ei) existența Făuritorilor de Arme ca influență stabilizatoare au împiedicat dezlănțuirea unei explozii fățișe. Dar cel puțin vreme de o generație nu trebuie să clătinăm barca. Mă bizui în special pe o nouă metodă de educație mintală creată de Arșenale, care întărește funcția morală și realizează tot ceea ce constituia un punct de glorie pentru alte metode. De îndată ce scăpăm de amenințarea organizației uriașilor vom...

Se opri întrucât citi expresia bruscă de spaimă ce apărură pe fața slabă a prințului. Ochii Împărătesei se măriră. Șopti:

— Dar nu se poate! E imposibil... Să fi fost el... Uriașul. Stai!... Stai! Nu face încă nimic. Putem dovedi totul într-o clipă...

Se îndreptă repede spre teleecranul personal și rosti cu glas plat și obosit:

— Aduceți-l în biroul meu pe deținut, pe Edward Gonish.

Cinci minute rămase aproape nemișcată, până când se deschise ușa și fu adus înăuntru Gonish. La ordinul ei gărzile se îndepărtară. Se destinse în măsură suficientă pentru a pune întrebări.

Negatistul îi răspunse calm și ferm:

— Nu înțeleg scutul electronic prin care spuneți că a dispărut, Maiestate. Dar aveți dreptate, căpitanul Hedrock este unul dintre uriași sau (după o ezitare, adăugă vorbind rar) sauși acest gând mi-a venit abia acum poate el e chiar uriașul.

Împărătesei nu-l scăpă momentul de ezitare. Se clătină pe picioare de oboseală:

— Bine, dar ce l-ar putea îndemna atunci s-o ia de nevastă pe femeia al cărei imperiu se străduiește să-l distrugă?

— Doamnăspuse fără emoție Gonishabia acum două luni am descoperit și noi că acest căpitan Hedrock trișează Arsenalele. Dezvăluirea întâmplătoare a

inteligenței sale remarcabile, superioare, l-a dovedit a fi un om pentru care și dinastia Isher și Făuritorii de Arme nu constituie decât un mijloc pentru atingerea unui scop. Care anume e acest scop, abia încep să bănuiesc. Dacă-mi veți răspunde la câteva întrebări, vă voi putea spune în câteva minute cine e căpitanul Hedrock sau, mai degrabă, cine a fost! Zic „a fost” ca o chestiune de necesitate. Îmi pare rău să spun că intenția Făuritorilor de Arme a fost să-l interogheze într-o încăpere special construită, iar apoi să-l execute imediat.

Se așternu tăcerea în cameră. De fapt trupul Împărătesei își pierduse capacitatea de a mai fi șocat. Rămase rece și înțepenită, cu creierul golit de orice gânduri, în așteptare. Cu un aer absent, observă în cele din urmă că Negatistul are o înfățișare extrem de distinsă. Îl studie, iar apoi uită de înfățișarea iui personală când acesta începu să vorbească:

— Bineînțeles că dețin toate informațiile despre căpitanul Hedrock aflate în posesia Făuritorilor de Arme. Cercetările mele au dezvăluit niște elemente subsidiare cu totul ieșite din comun. Dar dacă există și în analele imperiului Isher niște poteci tot atât de ciudate și întortocheate, după cum cred eu, atunci secțiunea din perete pe care a îndepărtat-o Hedrock din necropolă constituie o informație extrem de prețioasă. Dați-mi însă voie să vă întreb: Există vreo fotografie, vreun film sau vreo altă înregistrare fizică a soțului Împărătesei Ganela?

— Vai... Nu! Pe Împărăteasă o lovi amețeala, i se tăie respirația. Creierul începu să i se încetșeze, deoarece mintea ei făcuse un salt absurd. Vorbi nedeslușit: Domnule Gonish, el mi-a spus că dacă n-aș avea părul negru, aș semăna perfect cu Ganela.

Negatistul se înclină cu gravitate:

— Maiestate, văd că v-ați afundat deja în aceste ape tulburi și ciudate. Aș vrea să vă îndreptăți mintea îndărat, s-o duceți mult înapoi de-a lungul istoriei Casei Isher și să vă amintiți dacă există vreun bărbatsoț sau împărata cărui imagine vizuală lipsește din arhivă?

— Cei mai mulți au fost soți de împărăteșe, spuse ea încet și calm. Așa a început tradiția: consortii să rămână pe planul al doilea. Se încruntă: După câte știu a existat un singur împărat de la care nu avem nici o fotografie, nici un film ori portret. Lucrul este întru totul de înțeles. Fiind întemeitorul dinastiei, el...

Deodată se opri și făcând ochii mari se uită fix la Gonish:

— Ce, ai înnebunit? Ai înnebunit de tot? Îl întrebă. Negatistul clătină din cap:

— Acum puteți spune că e vorba de o intuiție completă. Știți doar cum a fost educat și instruit. Preiau de ici și de colo câte un element și de îndată ce am aproximat zece la sută, răspunsul vine în mod automat. Lumea numește asta intuiție, dar de fapt este pur și simplu capacitatea creierului de a coordona dintr-o străfulgerare zeci de mii de elemente și de a localiza orice pete negre, orice locuri goale din informațiile existente. Unul dintre elementele cazului de față este că lipsesc nu mai puțin de douăzeci și șapte de imagini importante din arhiva noastră referitoare la istoria Arsenalului. Mi-am concentrat atenția asupra scrierilor persoanelor respective și mi se pare inconfundabilă

similitudinea de concepții, de structuri mintale, de lărgime a orizontului. Și Gonish încheie: Se prea poate să știți sau să nu știți, dar după cum primul și cel mai mare dintre monarhii Isher este doar un nume, tot așa și fondatorul nostru, Walter S. De Lany este un nume fără chip.

— Dar cine e el? Întrebă sec Prințul Del Curtin. După cât s-ar părea, undeva pe traseul evoluției omului s-a născut sau a fost făcut un nemuritor.

— N-a fost făcut de o femeie, ci artificial. Dacă ar fi fost o creație a naturii s-ar fi repetat de nenumărate ori în decursul veacurilor. Și trebuia să fi fost ceva accidental și irepetabil, pentru că tot ce a spus sau a făcut vreodată acest om dovedește un interes imens și pasionat pentru bunăstarea întregii rase.

— Dar ce încearcă el să facă? Întrebă Prințul. De ce s-a însurat cu Innelda?

Gonish tăcu o clipă. Se uită lung la femeie, care-l întoarse privirea, îmbujorându-se fermecător. În cele din urmă ea dădu din cap și Gonish vorbi:

— În, primul rând, el a încercat să păstreze nealterată spița Isher. Crede cu convingere în sângele care-l curge, în vine și are și dreptate, după cum a dovedit istoria. De exemplu, voi doi aparțineți în mai mică măsură familiei Isher. Sângele vostru este atât de diluat de căsătorii prin alianță încât legătura cu căpitanul Hcdrock nu mai poate fi numită înrudire. Hedrock mi-a spus odată că împărații Isher au fost înclinați să se însoare cu femei strălucitoare și puțin cam nestatornice și că aceasta a periclitat periodic familia. El spunea că împărătesele au fost cele care au salvat întotdeauna spița căsătorindu-se cu bărbați serioși, cumiți și capabili.

— Dar să zicem... Împărătesei nici nu i se păru că vorbele ei sună a întrerupere; îi veni pur și simplu acest gând și-l rostea: Dar să zicem că ne-am oferi să te dăm pe dumneata în schimbul lui?

Gonish dădu din umeri:

— Probabil că în schimbul meu nu i-ați putea obține decât cadavrul.

Această afirmație îi dădu un fior rece iar apoi unul cald, dar scurtul răstimp de febră îi îndepărtă emoțiile. Moartea era un lucru pe care-l văzuse cu ochii ei glaciali și, o putea înfrunta atât pentru el, cât și pentru ea.

— Dar ce-ar fi dacă aș oferi sistemul propulsiei interstelare?

Vorbise atât de apăsător încât Gonish rămase uluit. Se trase puțin înapoi și se holbă la ea:

— Doamnă, zise el într-un târziu, nu vă pot oferi nici un fel de sfat intuitiv și nici vreo speranță întemeiată pe logică. Trebuie să recunosc că mă nedumerește scutul electronic, dar nu deduc nimic dintr-asta, nu înțeleg ce ar putea fi sau în ce măsură l-ar putea apăra. Tot ce a făcut când a fost înăuntru, după câte știu eu, nu l-a putut ajuta să fugă prin zidurile de nepătruns ale unui crucișător al Arsenalelor sau din încăperea metalică în care ai fost prins. Împotriva lui s-a dezlănțuit întreaga știință a Făuritorilor de Arme și a Imperiului Isher. Știința se mișcă în puseuri și noi ne aflăm în miezul dinamic al celui din urmă dintre acestea. Peste o sută de ani, după ce se va instala acalmia, un nemuritor ar putea începe să-și găsească locul exact în viață, dar nu cred că acest lucru se poate întâmpla mai devreme.

— Dar dacă el le spune cumva adevărul?

Vorbise Prințul Del Curtin.

— Niciodată! Fulgeră femeia. Cum adică, dar asta ar însemna cerșetorie. Nici unui Isher nu i-ar putea trece prin cap un asemenea lucru.

Gonish spuse:

— Maiestatea Sa are dreptate, dar nu acesta este singurul motiv. Refuz să explic mai mult. Posibilitatea unei confesiuni nu există.

Vag de tot era ea conștientă de cuvintele lui. Se întoarse către vărul ei. Se ținea dreaptă, cu capul sus, trufaș. Rosti cu un glas emoționant de clar:

— Încercați mereu să-l contactați pe Făuritorii de Arme. Oferiți-le persoana lui Gonish, propulsia interstelară și recunoașterea legală, inclusiv un aranjament prin care curțile lor și ale noastre ar stabili o legătură între acestea în schimbul căpitanului Hedrock. Ar fi o nebunie din partea lor să refuze. Patima cu care vorbi scăzu brusc. Îl văzu pe negatist privind-o sumbru:

— Doamnă, zise acesta cu tristețe, se vede bine că n-ați dat atenția cuvenită declarației mele anterioare. Intenția lor era de a-l ucide în cel mult o oră. Dat fiind că a mai scăpat o dată din mâna Făuritorilor de Arme, ei nu se vor abate de la planul lor. Cea mai magnifică poveste umană din istorie a luat sfârșit. Știți, doamnă...

Negatistul o privi fix, cu intensitate și continuă:

— E cu atât mai bine pentru dumneavoastră. Știți la fel de bine ca și mine că nu puteți avea copii.

— Ce mai e și asta? Întrebă uluit Prințul Del Curtin. Innelda!

— Taci! Glasul ei se asprise de furie și umilință. Prințe, trimite-l pe individul ăsta înapoi în celula lui. A devenit de-a dreptul insuportabil. Și-ți interzic să discuți cu el despre suverana ta.

Prințul se înclină.

— Ascult de poruncile Maiestății Voastre. Se întoarse către noul venit: Pe aici, domnule Gonish.

Innelda se întrebese dacă ar fi putut fi jignită și mai răuși iată că se putea. După o clipă rămase singură în lumea ei zdruncinată.

Trecură minute nesfârșite până să-și dea seama că cel puțin somnul putea fi blând cu ea.

Șaisprezece.

Încăperea în care se trezi Hedrock era mai degrabă o peșteră de metal decât o cameră. Se opri în prag, alături de Peter Cadron, cu un zâmbet sarcastic pe față. Consilierul, știa el prea bine, îl privește cu ochii mijiiți și cu buzele răsucite de răutate.

N-au decât să se mire și să se îndoiască. Îl luaseră o dată prin surprindere printr-o arestare neașteptată. De data asta era altceva. De data asta era gata pentru ei. Privirea lui îi mătură impertinent pe cei douăzeci și nouă de oameni așezați în jurul mesei în formă de V, pe care o folosea Consiliul Făuritorilor de Arme pentru audierile lor publice. Așteptă până când Peter Cadron, cel de-al treizecilea membru al acestui înalt sfat trecu spre locul lui și se așeză. Așteptă în timp ce comandantul gărzilor raportă că arestatului i s-au luat toate inelele, că i s-au schimbat hainele, că trupul a fost examinat cu

ajutorul aparatului pentru transparentă și a fost găsit normal, fără nici o armă ascunsă pe undeva. După ce spuse acestea, comandantul se retrase împreună cu gărzile, dar Hedrock tot mai așteptă. Zâmbi când Peter Cadron explică motivul acestor precauții; iar apoi, încet și perfect calm, păși înainte și înfruntă colțul deschis al mesei în formă de V. Văzu că toate privirile sunt ațintite asupra lui. Unele erau pline de curiozitate, altele nerăbdătoare, iar altele pur și simplu ostile. Toți păreau că doresc să-l audă vorbind.

— Domnilor, spuse Hedrock cu glasul lui răsunător, am să vă pun o singură întrebare: știe cineva din cei de față unde mă aflam când am trecut prin scutul acela? Dacă nu, v-aș sugera să fiu pus imediat în libertate, pentru că magnificul Consiliu al Făuritorilor de Arme s-ar putea să sufere un șoc cumplit.

Se așternu tăcerea. Consilierii se uitară unul la altul.

— După părerea mea, spuse tânărul Ancil Nare, cu cât se face mai curând execuția, cu atât mai bine. În momentul de față, i se poate tăia gâtul; poate fi strangulat; un glonte îi poate zdrobi capul; îl poate dezintegra un tun energetic. Trupul lui nu mai e protejat în nici un fella nevoie am putea să-l ucidem chiar și bătându-l cu ghioagele. Știm bine că toate acestea se pot face în clipa asta. Dar, date fiind instrumentele strănii pe care le folosește, nu mai știm dacă aceste lucruri ar mai fi posibile și peste zece minute. Vorbind atât de serios, tânărul consilier se ridică în picioare când termină: Domnilor, să acționăm pe dată!

Aplauzele puternice ale lui Hedrock întrerupseră tăcerea care urmă.

— Bravo! Spuse el. Bravo! Sfaturi atât de bine formulate merită să fie traduse imediat în viață. Dați-l drumul înainte și omorâți-mă cum aveți chef. Scoateți-vă pistoalele și trageți! Puneți mâna pe scaune și zdrobiți-mă! Porunciți să vi se aducă niște cuțite și țintuiți-mă la perete! Dar indiferent ce veți face, domnilor, tot vă așteaptă un șoc.

Și, pe bună dreptate, îi veșteji cu privirea pe consilieri.

— Așteptați! Vocea lui tunătoare reteză în fașă încercarea foarte seriosului Deam Lealy să scoată o vorbă. Acum eu vorbesc! Consiliul e supus judecății, nu eu. Deocamdată mai are încă posibilitatea de a obține îndurare pentru atacul criminal împotriva Palatului Imperial dacă recunoaște acum, pe loc, fără a mai comite noi nelegiuiri, că și-a încălcat propriile sale legi.

— Vai, dar asta-l de-a dreptul insuportabil! Spuse un consilier profitând de o scurtă pauză.

— Lăsați-l să vorbească, spuse Peter Cadron. Vom afla o mulțime de lucruri despre motivele care i-au determinat acțiunile.

Hedrock se înclină cu gravitate:

— Chiar așa va fi, domnule Cadron. Motivele mele sunt legate exclusiv de acțiunile Consiliului, care a ordonat atacul asupra Palatului.

Cadron îi replică ironic:

— Îți înțeleg supărarea pentru că noi, Consiliul, nu am respectat o regulă veche de peste trei mii de ani, pe când, după cât se pare, dumneata ai contat pe ea. Și pe repulsia noastră firească împotriva unui asemenea atac și ca atare te-

ai simțit în siguranță urmărindu-ți propriile dumitale scopuri, indiferent care sunt acestea.

Hedrock spuse cu fermitate:

— Nu am contat pe regula aversiunii. Colegii mei și cu mine (merita să sugereze din nou că nu e singur) am observat cu regret aroganța crescândă a Consiliului, credința sa din ce în ce mai puternică în impunitatea de care se bucură, în lipsa totală de răspundere, care deci i-ar fi permis să-și calce fără primejdie în picioare propria sa constituție.

— Constituția noastră, spuse cu demnitate consilierul mai vârstnic Rayjd Roberts, cere să întreprindem orice acțiune necesară pentru menținerea situației noastre. Prevederea legală ca acest lucru să se facă fără a ataca persoană sau reședința suveranului Isher aflat pe tron și nici pe moștenitorii ori succesorii acestuia, nu mai are nici un sens într-o situație extrem de gravă ca aceasta. Vei observa, sper, că ne-am asigurat de absența Măiestății Sale în cursul atacului.

— Aici trebuie să vă întrerup, spuse președintele Consiliului. Lucru incredibil, arestatul a izbutit să concentreze discuția în jurul propriilor sale dorințe. Înțeleg că ne simțim cu toții vinovați de atacarea Palatului, dar n-avem nici o obligație de a ne justifica acțiunile față de deținut. Vorbi scurt dar protocolar telecranului din brațul fotoliului: Domnule comandant, vino aici și pune-l deținutului un sac pe cap.

Hedrock zâmbea blând în timp ce intrară cei zece paznici. Rosti doar atât:

— Acum urmează șocul.

Rămase absolut nemișcat când puseră gardienii mâna pe el. Unul din aceștia ridică sacul și...

Atunci se produse evenimentul.

Aflat în palat cu o jumătate de oră în urmă, Hedrock trecuse prin secțiunea din perete adusă de el din cripte, trezindu-se într-o lume încețoșată. Stătu vreme îndelungată în picioare, permițându-l trupului său să se adapteze, nădăjduind că nimeni nu va încerca să-l urmeze prin acel câmp de forță electronic. Nu era vorba de o îngrijorare personală. Scutul vibrator era acordat numai și numai cu trupul său; și în toți acești ani cât fusese integrat în zidul depozitului subteran din Palat, singura primejdia fusese aceea ca din neștiință cineva să treacă prin el și să sufere vreo vătămare. De multe ori se întrebase Hedrock ce ar păți o asemenea victimă nevinovată. Mai multe animale marcate de el și supuse unui model experimental fuseseră respinse din puncte foarte îndepărtate, chiar și de la cincisprezece mii de kilometri. Unele nu se mai întorseseră niciodată, în ciuda ofertei de pe etichetă care promitea o mare răsplată.

Acum că se afla chiar el înăuntru, n-avea nici o grabă. Legile temporale și spațiale obișnuite nu aveau nici un sens în acest tărâm al semiobscurității. Nu se afla nicăieri și totuși era pretutindeni. Era locul în care putea înnebuni cel mai repede, pentru că trupul care intra nechemat în el simțea timpul ceea ce nu se întâmpla și cu spațiul respectiv. Descoperise că o expunere de șase ore îi greva în mod serios sănătatea mintală. Incursiunea lui anterioară din seara aceea, prin scutul clin ascunzătoarea lui, durase două ore de timp normal și

călătoria îi dezvăluise faptul că Împărăteasa vrea să-l ia de soț. Temporar, asta-l garantase siguranța; lucru încă și mai important, îi garanta accesul la scutul din camera mortuară a Palatului. Ca atare, se retrăsese repede, păstrând ca rezervă celelalte patru ore din totalul de șase ce reprezentau limita rezistenței umane.

Incursiunea lui actuală nu trebuia să-l ia mai mult de patru ore, preferabil trei, dar încă și mai bine numai două. După aceea va trebui să se țină luni și luni de zile departe de aparatul distrugător de minți. Ideea acestei invenții îi fusese expusă mai întâi când îi venise rândul să-și exercite pe timp limitat mandatul de președințe al Consiliului Făuritorilor de Arme, o funcție de o putere autocratică imensă care-l dăduse posibilitatea să repartizeze un întreg laborator, cu fizicieni cu tot, să dea asistență specializată tânărului genial în creierul căruia se născuse această invenție. Problema fusese pur și simplu următoarea: transportorul vibrator al Arsenalelor umplea golul spațial dintre două puncte ale spațiului interplanetar, acceptând în mod mecanic ideea că acest spațiu nu are existență materială. Dar atunci, explicase inventatorul, de ce să nu inversăm procesul și să creăm iluzia spațiului acolo, unde nu existase nimic?

Cercetările fură încununată de succes. Inventatorul îi raportă toate detaliile lui Hedrock, care chibzui bine, iar apoi îl informă, pe inventator și pe colegii lui de decizia Consiliului în sensul păstrării celui mai deplin secret. Dar de fapt Consiliului îi prezentase un raport negativ în privința invenției. Și obținuse respingerea proiectului. Odată explorat, acest subiect era considerat închiș și clasat ca atare în dosarele Centrului de Informații, pentru eventuala sa studiere de către oamenii cărora ar putea să le vină din nou ideea. Deci nu avea să mai fie cercetat vreodată de Arsenale. Iar într-o bună zi avea să dea în vileag cunoștințele.

În timp ce stătea acolo și-și lăsa cu răbdare trupul să se adapteze, Hedrock reflectă că nu e prima dată când a intrat în posesia unei invenții și n-a făcut-o publică. Propria lui descoperire, augmentarea vibratorie, o păstrase ca pe o taină personală vreme de douăzeci de secole până a folosit-o în cele din urmă în vederea stabilirii Arsenalelor ca o contrapondere a împăraților Isher. Dar mai avea încă multe altele. Și regula lui principală pentru a ține sau nu secret un lucru fusese întotdeauna: oare dezvăluirea secretului pentru folosul tuturor ar fi în avantajul spiritului progresist al omului? Sau puterea pe care o reprezenta nu ar face decât să ajute un grup efemer să strângă și mai tare șurubul unei tiranii deja prea severe? Se produceau și așa, în mod destul de neglijent, suficiente invenții primejdioase în puseurile inovatoare pe care le aveau la intervale de câteva secole savanții. Aceștia nu se gândeau niciodată practic care ar putea fi efectul descoperirilor lor.

Fir-ar să fie, dar de ce să trebuiască să moară un miliard de oameni pentru că un inventator avea o minte incapabilă să pătrundă cât de cât înlăuntrul naturii omenești?

Și apoi, firește, erau și oamenii care vedeau invenția prin prisma intereselor bunăstării lor proprii sau de grup. Dacă ascundeau o asemenea descoperire, așa cum proceda Împărăteasa cu propulsia interstelară, trebuiau

șiliți prin orice mijloace s-o facă publică. Uneori fusese vorba de o decizie dificilă, dar cine altcineva avea puterea și experiența de care era nevoie pentru a o lua? Bun sau rău, el era arbitrul.

Lăsă acest gând să i se scurgă încet din minte. Trupul lui era pregătit. Sosise momentul acțiunii. Începu să înainteze prin ceață. Vedea oameni din Palat, stând rigăzi ca niște siluete sculptate în penumbra amurgului. Raporturile sale cu timpul nu se schimbaseră într-o clipă. Nu le acordă nici o atenție acestor oameni, nici măcar când îi stăteau în cale, ci calcă peste trupurile lor de parcă ar fi fost doar niște nori de gaze. Peretii cedau în fața masivității lui, dar operațiunea trebuia efectuată cu multă prudență, Ar fi fost la fel de ușor, chiar prea ușor, să se scufunde prin pardoseală și să intre în pământ. Experiențele de laborator ale inventatorului și ale asistenților acestuia produsese o asemenea victimă și nu era de dorit repetarea situației. Pentru a evita calamitatea, personalul de cercetare stabili că spațiul nou să fie creat inițial doar pe o scară redusă. Se făurise un inel care, activat, avea să sporească ori să micșoreze după dorință repartiția inițială, pentru a fi folosită când trebuiau străbătute materiale dense.

Inelul, unul dintre cele două (celălalt avea altă destinație) era arma folosită de Hedrock când ajungea la ziduri. Mai întâi un salt ușor, urmat, când atinge dușumeaua cu picioarele, de apăsarea pe dispozitivul de activare a inelului, apoi slobozirea acestuia, urmată de o aterizare foarte blândă pe o pardoseală care ceda sub talpile lui ca un strat gros de noroi. Lucrul era foarte simplu pentru niște mușchi atât de bine coordonați ca ai lui. Ajunse la ascunzătoarea mașinilor pe care de mult le acordase cu elementele acestui spațiu și le ascunsese în palat. Era acolo o mică navă cosmică, cu dispozitive de înălțare, magnetizare mari și mici și în special zeci de mașini care puteau apuca și ține ferm obiectele. Erau diferite arme și bineînțele toate uneltele și instrumentele, de la navă spațială la degete mecanice, cu propriul său echivalent al celor două adaptoare necesare pentru funcționarea lor completă. Toate instrumentele de pe navă, aceasta și inelele adaptoare din degetul lui Hedrock se acordau cu panoul de comandă de pe navă.

Cel de al doilea inel și dispozitivele de adaptare corespunzătoare de pe mașină includeau cea de a doua funcție prețioasă a invenției. Prin controlul asupra celui de al doilea inel se putea călători înapoi și înainte în timp pe distanțe scurte. Teoretic se puteau acoperi câțiva ani. De fapt, efectul zguduitor pentru creierul uman al acestei experiențe limita călătoria la câteva ore îndărăt sau înainte.

Hedrock descoperise că, printr-o înaintare de nouă ore în timp plus înapoierea încă nouă oredecis optsprezece în totaltrupul trăia cele șase ore normale pe care le putea suporta fără pierderea sănătății mintale. Trei la una. Metoda călătoriei în timp nu avea nici o legătură cu sistemul reversibil al deplasării temporale născocită din întâmplare cu șapte ani mai înainte de către fizicienii Împărătesei: prin acea metodă corpul colecta energia temporală care nu mai putea fi compensată niciodată pe de-a-ntregul, rezultatul fiind distrugerea inevitabilă a călătorului. În acest spațiu nu exista timp; era doar o metodă de adaptare a spațiului la un anume timp din lumea normală.

Hedrock ridică ușor micuța navă cosmică și tot ce era în ea până la locul unde se afla andocat crucișătorul Arsenalelor, alături de spărtura din zidul palatului. Prin carena dură a crucișătorului el concentra vârful mașinii; apoi opri motoarele și porni adaptorul temporal principal, împingând maneta la maximum la o viteză de trei ori mai mare decât cea normală. Așteptă cu încordare, urmărind sensorialele care nu erau altceva decât niște relee automate convertite pentru folosirea în acest spațiu. N-ar fi trebuit să dureze prea multă vreme. Sensorialele scânteiară; comutatorul principal coborî până la o treime din puterea maximă adaptând întreaga navă la viteza temporală obișnuită. Simultan, Hedrock simți o mișcare. Marele crucișător al Arsenalelor se înălța; împreună cu el și micul aparat în care se găsea, perfect consonant ca ritm temporal și destul de departe de spațiul special pentru a-l împiedica să cadă afară prin pereții crucișătorului.

Dacă avea dreptate, atunci în momentul acela se aflau în crucișător două persoane purtând identitatea lui: Hedrock personalaici pe tărâmul cenușiu-întunecat și Hedrock revenit în palat tocmai din această călătorie de spionaj, luat prizonier de Făuritorii de Arme și adus la bordul crucișătorului. Nu era înțelept să ia toate aceste lucruri drept bune. Una dintre dificultățile deplasării în timp era aceea a localizării oamenilor și a urmăririi lor prin mulțime sau pur și simplu a păstrării evidenței lor. Odată își irosise un întreg interval de șase ore căutând o persoană care se dusesse la teatru. De aceea, chiar și acum, trebuia neapărat să se asigure. Se uită atent în teleecrane și se văzuda, dase văzu acolo, înconjurat de paznici. Hedrock cel de acolo se întorsese deja din această călătorie temporală și știa ce s-a întâmplat. Pe când el nu știa. Dar nu putea să mai treacă multă vreme, la urma urmei.

Crucișătorul porni ca fulgerul către destinație: fortăreața. Deținutul și paznicii ieșiră și coborâră în clădirea unde se construise camera cu pereții groși de metal. Hedrock își croi drum cu nava prin unul din aceștia și se apucă de treabă. Mai întâi scoase un captator de sunete și în timp ce asculta discuția din cameră își descarcă mai multe aparate. Când gărzile se repeziră înăuntru „cu sacul”, care era pur și simplu un fel de căluș, așteptă până aproape de clipa când trebuiau să i-l lege peste cap și apoi coborî un braț mecanic și-l smulse, aducându-l în propriul său spațiu. Apoi se așeză, cu degetele pe clapele de control al timpului, așteptând să vadă ce se mai întâmplă.

În camera în sine, tăcerea era dominată de încordarea nervoasă și de privirile speriate. Hedrock-arestatul stătea în picioare, liniștit, cu un ușor zâmbet ironic pe buze, fără a face vreun efort de a se smulge din mâinile paznicilor. Nu simțea nici un fel de remușcări. Avea o treabă de făcut și-și pusese în gând s-o ducă până la capăt. Spuse glacial:

— Nu mai vreau să pierd timpul cu discuții. Hotărârea organizației acesteia de a mă ucide, în ciuda faptului că mașina de analiză Pp mi-a dovedit altruismul și bunăvoința, demonstrează un conservatorism defensiv care întotdeauna încearcă să distrugă atunci când se confruntă cu ceea ce nu înțelege pe deplin. Acest conservatorism va fi învins prin forța copleșitoare care există într-o organizație capabilă de a răsturna până și pe prea-puternicii Făuritorii de Arme.

Peter Cadron replică tot atât de rece:

— Arsenalele nu recunosc nici un fel de organizație secretă. Gărzi, lichidați-!l!

— Zevzecule! Strigă Hedrock. Cadron, aveam o părere mai bună vdespre tine. N-aș fi crezut că vei da un asemenea ordin după ce ai auzit ce am spus.

Continuă să vorbească, fără să dea atenție celor ce se întâmplau în jur. Fără să se întoarcă spre gărzi, știa.

În celălalt spațiu, ființa sa anterioară tăie pur și simplu contactul adaptorului temporal și totul se stabilizează în încăperea. Fără pic de grabă, eul său anterior le luă armele paznicilor și apoi se apucă să dezarmeze pe toți membrii Consiliului, în această operație intrând și îndepărtarea inelelor de pe degete și a telecraanelor de pe brățări și scaune. Apoi le prinse încheieturile în cătușe, legându-l pe toți laolaltă într-un șir lung, în jurul mesei. Pe gardieni îi împinse cu cătușe, unul de braț și celălalt de picior și-l scoase în hol. Apoi închise ușa și o încuie. Toată treaba se făcu aproape instantaneu. Literalmente într-o clipă.

Reveni la panoul de comandă, își ajustă ritmul de la zero la normal și ascultă zarva făcută de consilieri și paznici când descoperiră starea în care se aflau.

Se stârni o zăpăceală îngrozitoare. Lanțurile zornăiau. Oamenii strigau uimiți și speriați și apoi recădeau pe locurile lor, palizi și înspăimântați. Hedrock știa că nu e vorba decât în mică măsură de o frică personală. Era mai mult decât limpede că toți cei de față avuseseră brusc o viziune teribilă a sfârșitului Arsenalelor. Așteptă să le recapete atenția, apoi le vorbi repede:

— Domnilor, calmați-vă. Marea voastră organizație nu este cătuși de puțin în primejdie. Situația de față nu s-ar fi stârnit dacă nu m-ați fi urmărit cu atâta îndârjire. Așa, ca să știți, însuși întemeietorul organizației, Walter S. de Lany, a recunoscut primejdia pentru stat reprezentată de un corp invicibil cum este cel al Făuritorilor de Arme. El a întemeiat și un grup de supraveghetori amicali care să nu scape din vedere Arsenalele. Mă opresc aici, dar aș vrea să subliniez spiritul nostru amical, bunăvoința noastră, hotărârea noastră de a nu interveni atâta vreme cât Făuritorii de Arme își respectă statutul. Tocmai acest statut cu valoare de Constituție a fost violat acum și tocmai în articolul său cel mai inflexibil.

Făcu o pauză, mătură cu privirea fețele aflate dinaintea lui, dar mintal își cântărea cu răceală cuvintele. Era în ansamblu o poveste bună, lipsa detaliilor fiind trăsătura ei cea mai tare. Tot ce dorea acum era ca povestea să ascundă faptul că un nemuritor era singurul martor ocular. Văzu că mai mulți dintre oameni și-au revenit în suficientă măsură pentru a încerca să vorbească, dar le reteză vorba.

— Iată ce trebuie făcut: în primul rând să nu suflați un cuvânt despre ceea ce ați aflat astăzi. Supraveghetorii nu doresc să se știe de existența lor. În al doilea rând resemnați-vă total. Demisionați. Toți puteți candida pentru a fi realeși, dar nu pentru perioada imediat următoare, ci pentru cea ulterioară. Demisia în corpore va sluji salariaților mărunți ai Arsenalelor ca un avertisment că există un statut, o constituție pe care sunt dator să le respecte. În sfârșit, nu trebuie să mai încerce nimeni să mă atace. Măine pe la prânz, informați-o

pe Împărăteasă că m-ați eliberat și cereți-l să renunțe la sistemul de propulsie interstelară. Personal cred că aceasta vi se va oferi chiar înainte de ora respectivă, fără nici un fel de insistențe din partea voastră, dar acordați-l șansa de a-și arăta generozitatea.

Probabil că glasul lui îi ținea ca sub o vrajă. Când termină, se stârniră strigăte de revoltă, apoi se făcu tăcere, iarăși puțină zarvă și iarăși tăcere. Lui Hedrock nu-l scăpă amănuntul că trei sau patru dintre bărbații printre care și Peter Cadronnu luară parte la niciuna din aceste manifestări în cadrul confuziei generale. Hedrock i se adresă direct acestuia:

— Sunt sigur că domnul Cadron poate fi purtătorul vostru de cuvânt. De mult îl consider unul dintre cei mai capabili membri ai Consiliului.

Cadron se ridică în picioare. Era un bărbat bine clădit, de vreo patruzeci și ceva de ani.

— Da, spuse el, cred că aș putea fi purtătorul de cuvânt. Cred că sunt în asentimentul majorității dacă voi spune că acceptăm termenii dumitale.

Nimeni nu se ridică împotriva. Hedrock se înclină și spuse cu glas tare:

— E-n regulă. Alter ego, scoate-mă de aici!

Probabil dispăru instantaneu.

Cei doi alter ego ai lui Hedrock care se aflară fugitiv împreună în acel spațiu încețoșat nu încercară nici un fel de experiențe. Creierul uman suferea prea mult de pe urma celei mai mici ingerințe în domeniul timpului. Lucrul fusese dovedit prin numeroase teste, cu mult înainte. Hedrock cel „anterior” stătea la comenzile micii nave, dirijând-o înapoi în timp și către palat. Ceilalți stăteau lângă el privind trist în jos.

Făcuse tot ce putea. Ca rezultat al eforturilor sale, direcția psihologică în care se îndreptau evenimentele era atât de marcată încât nu mai încăpea nici o îndoială. Poate că Innelda avea să rețină propulsia interstelară în vederea negocierilor. Dar asta nu mai conta. Victoria era asigurată.

Necazul era că ființe mai puternice îl „eliberaseră” ca să vadă ce va face. Undeva în spațiul cosmic o flotă vastă cu echipaje aparținând unei rase de păianjeni inteligenți se oprise pentru a-l studia pe om și acțiunile lui. După ce-l capturaseră îl duseseră imediat înapoi pe planeta lui de origine și-l manipulaseră ca și când distanțele nici n-ar fi existat. După ce-l urmăriseră cum își îndeplinește țelul original și-și dăduseră seama că nu ar fi avut rost să țină mai departe sub observație o persoană care a îndeplinit o acțiune, cu siguranță că aveau să-și reafirme stăpânirea asupra lui.

Teoretic poate că între timp se plictisiseră de oameni și aveau să distrugă sistemul solar și pe toți locuitorii săi atât de emotivi. O asemenea distrugere n-ar fi mai mult decât un incident din existența lor glacial intelectuală.

Făcând o strâmbătură când gândurile îi ajunseră în acest punct, Hedrock văzu că se afla deja la destinație, împreună cu alter ego-ul lui. Scutul se întrezărea în ascunzișurile palatului întunecat, o formă dreptunghiulară cu o strălucire blândă. Cei doi Hedrock nu încercară nici un fel de truc, nurecurseră la paradoxuri. Eul său „anterior” pășise prin scut și devenise încă o formă cețoasă din sala palatului. Hedrock stropi scutul combustibil cu un praf exploziv lipicios și-l dădu foc. Așteptă până ce arse și apoi trimise micuța navă

prin oraș către unul din numeroasele sale apartamente secrete. Curând puse sensorialele să mențină nava în ritmul temporal normal pentru o eventuală folosire viitoare, apoi concentrează asupra lui însuși puterea dispozitivului de ridicare și coborâre și simți cum acesta îl depune în apartament. De cum se află în picioare se duse la un fotoliu comod. Instalându-se, strigă pe un ton aspru:

— E în regulă, prieteni păianjeni, dacă mai aveți și alte planuri, mai bine puneți-le acum în aplicare.

Șaptesprezece.

Prezența ființelor străine și necunoscute îi fu semnalată mai întâi de un gând nu atât îndreptat către el, dar destinat înțelegerii lui. Gândul se manifestă la vechiul nivel titanic, atât de violent încât creierul îi fu șocat de impact:

— UN EXEMPLU INTERESANT DE PULS ENERGETIC CONTINUÂND CA ȘI CUM NU S-AR FI FOLOSIT NICI O FORȚA EXTERIOARĂ...

— NU! (răspunsul fu glacial) OMUL A FOST CONȘTIENT DE PREZENȚA NOASTRĂ. ȚELUL PROPULSĂRII LUI A FOST ÎNDEPLINIT DEȘI ȘTIA DE EXISTENȚA NOASTRĂ.

— ATUNCI E CLAR CĂ A ACȚIONAT ILOGIC.

— POATE. DAR SĂ-L ADUCEM ÎNAPOI... AICI...

Hedrock admise faptul că a sosit momentul critic. De multe ceasuri se tot gândea la ce va face când va veni acest moment și de mai bine de un minut, de când se așezase, tocmai făcea acest lucru.

Stătea cu ochii închiși, cu trupul calm, cu mintea înceată și golită de gânduri și sentimente. Nu era chiar acea stare perfectă pe care străvechii fahiri hinduși o numiseră Nirvana, dar oricum era o stare de relaxare profundă; cu milenii mai înainte, marile institute de studiere a minții și, senzațiilor o folosiseră ca bază pentru toate sistemele de educație mintală. Șezând acolo, Hedrock deveni conștient de o pulsație enormă care-l zguduia creierul cu bubuitul ei. Dar acea fază fizică, acele bătăi ale inimii cu murmurul fluxului sangvin și toate acele mii de încordări musculare, fiecare cu micile sale suneteși faza aceea trecuse. Era singur, însoțit doar de calmul și pacea totală.

Apoi, prima lui impresie a fost aceea că e așezat pe un scaundar nu cel din apartamentul lui. Imaginea deveni atât de clară încât după câteva secunde știu că scaunul se află în sala de comandă a navei de salvare, care la rândul ei era în interiorul uneia dintre imensele nave cosmice controlate de străini.

Hedrock oftă și deschise ochii. Ședea acolo în dorința de a se pătrundea figuratde mediul înconjurător atât de familiar. Va să zică rezistența lui cedase.

Era foarte rău, dar bineînțeles că nu contase în mod cert pe o izbândă. Continua să șadă pe scaunul multifuncțional de la panoul de comandă pentru că relaxarea era singura lui metodă de împotrăvire; și de acum încolo avea intenția să se împotrăvească.

În timp ce aștepta, se uită alene la teleecranele strălucitoare. Trei dintre plăcile video arătau un spațiu înstelat, dar în cea retrovizoare era imaginea unei nave. Ciudat, i se păru. Barca lui de salvare nu mai putea fi în interiorul mașinii străine, se gândi încruntându-se ușor la aceasta și apoi observă

altceva. Nu era decât o singură navă. Dar atunci unde erau celelalte sute de nave?

Își ținu în frâu o emoție crescândă, dându-și seama de ce se întâmplă. Procesul de relaxare acționa cum trebuie. Sau cel puțin acționase într-o oarecare măsură. Ființele-păianjen izbutiseră să-l readucă pe barca lui de salvare, dar dominația asupra lui era întreruptă parțial; așadar mai multe din iluziile lor îi dispăruseră din minte.

Prima iluzie era aceea că e vorbă nu doar de o singură navă. Acum, eliberându-se de sub stăpânirea lor putea vedea că e una singură. Cea de a doua iluzie fusese că barca lui de salvare se află în interiorul mașinii lor. Acum, eliberat de sub stăpânirea lor putea vedea că nu e. Se pregătea să continue de aceeași manieră organizată, când mintea lui se năpusti asupra eventualei posibilități că stăpânirea lor asupra lui să fie în momentul acela foarte slabă. Închise ochii și aproape că se credea înapoi în apartamentul lui, când se produse o întrerupere.

— Omule, nu ne sili să te distrugem.

Așteptase o interferență mintală, ghemuindu-se instinctiv, temător de impactul titanic al acesteia. Dar șocul nu corespunse așteptărilor lui. Gândul străin nu avea forță. Părea îndepărtat și slab. Hedrock era conștient de uluire, de o înțelegere nesigură, cu ochii larg deschiși: Aceasta este realitatea. Anterior probabil stabiliseră o legătură instantanee și completă cu raportarea lui în spațiu. Acum trebuiau să-l atingă din afară. Situația lui manifestă o ameliorare continuă. Ființele-păianjen, care părușeră a avea o putere supremă, se dezumflau pe minut ce trecea. Patru sute de nave deveniseră una singură. O dominație mintală aparent supraumană se redusese acum la proporții normale. N-avea nici o îndoială că amenințarea lor de a-l distruge se producea la un nivel fizic. Ceea ce vroiau să spună era că vor folosi împotriva lui raze energetice.

Asta era departe de dominația lor irezistibilă asupra întregului său sistem nervos, dar era la fel de primejdioasă ca întotdeauna. Trebuia să-și joace prudent jocul și să aștepte prilejul nimerit. Așteptă și curând i se adresă un gând:

— E adevărat că ai izbutit să te eliberezi de sub robia noastră mentală și ai descoperit că e vorba de o singură navă. Totuși mai avem nevoie de tine și deci trebuie să-ți cerem să colaborezi, sub amenințarea exterminării imediate în cazul când refuzi.

— Firește, spuse Hedrock care de mult și cu mare succes colaborase cu alții. Am să fac ce mi se cere dacă nu e vorba de a ajunge la o metodă de exterminare cum ar fi dezmembrarea.

— Avem în minte (sosi răspunsul precis) continuarea studiului sensorial asupra gemenilor Neelan. Întrucât erai legat de această înrudire când te aflai sub stăpânirea noastră, ne putem dispensa de fratele geamăn de pe pământ și putem lucra direct prin tine. Nu vei suferi nici o durere, dar trebuie să te supui investigațiilor.

Hedrock protestă:

— Am auzit pe unul dintre voi spunând că Gil Neelan e mort. Asta se întâmplă înainte de a fi eu readus pe Pământ. Cum puteți lucra cu un mort?

Răspunsul sună rece ca gheața:

— Dă-ne voie să tratăm problemele de creștere celulară care se pun. Te supui?

Hedrock șovăi:

— Dar mă veți lăsa în viață după aceea?

— Firește că nu. Se așteptase el la acest răspuns, dar oricum fu un adevărat șoc. Contră:

— Nu prea văd cum v-ați putea aștepta să colaborez pe o asemenea bază.

— Te vom informa în privința momentului morții. Asta îți va oferi puternica emoție după care tânjești și astfel va corespunde cerințelor tale.

O clipă Hedrock nu spuse nimic. Era fascinat. Monștrii aceștia credeau că vor avea grijă de cerințele nervoase ale omului dacă-l vor spune când urmează să moară. Atât de departe ajunseseră ei în cercetarea naturii afective a omului. Părea incredibil ca cineva să-și greșească atât de rău ținta. Metoda intelectuală cu care aceste ființe abordau viața și moartea trebuie să fi fost extrem de stoică. În loc să încerce să muște mâna care se întindea pentru a-l distruge, probabil că fiecare individ-păianjen studia toate mijloacele de scăpare și negăsind niciunul, accepta moartea fără luptă,

În cele din urmă Hedrock spuse cu ferocitate:

— V-ați descurcat destul de binevoi și cei din neamul vostru. Iată-vă într-o navă mare aproape cât luna. Evident că proveniți dintr-o civilizație superioară pe plan mintal; aș vrea să văd planeta care v-a dat naștere, industriile ei, modul ei obișnuit de viață. Ar fi interesant. E mai presus de orice îndoială că logica voastră specială v-a slujit bine. Natura se poate mângâia cu gândul izbânzii unui experiment de producere a inteligenței, dar să știți că în privința omului n-ați nimerit-o dacă credeți că nu mă interesează altceva decât când urmează să fiu ucis.

— Dar ce altceva ai mai vrea să știi?

Întrebarea era pusă pe un ton plin de interes.

Hedrock zise plictisit:

— Mă rog, mă dau bătut. Aș vrea să știu când pot căpăta ceva de mâncare.

— Mâncare! Cel ce-l puneă întrebarea era de-a dreptul tulburat. Ai auzit, XxY (un nume nedeslușit)?

— Foarte interesant, răsună glasul unui alt gând. Într-un moment critic nevoia de hrană este dominantă. Asta pare semnificativ. Linișteți-l și continuați-vă experiența.

Hedrock le spuse:

— Nu e nevoie să mă linișteți. Ce vreți să fac?

— Să cedezi.

— Dar cum?

— Să te supui. Gândește-te la trupul mort.

Asta era o ușurare și imaginea deveni remarcabil de netă. Se gândi brusc: Bietul Gil, care zace neînsuflețit într-o mare nemărginită de nisip, cu celulele deja prăbușite în vâlul crescând de fierbințea în timp ce planeta, zburând cu mare viteză, se apropia tot mai mult de unul din sorii din care se născuse.

Pentru el era o vizualizare ciudat de chinuitoare și totodată își spuse „Slavă Domnului că sunt mort. Suferința a trecut”. Deci rămășițele pământeste se aflau dincolo de zona durerii produsă de căldură, dincolo de săcăiala neîncetată a nisipului care-l înțepa, dincolo de sete și foame, dincolo de teamă și speranța nerezonabilă. Moartea venise pentru Gilbert Neelan așa cum trebuia să vină pentru toți oamenii. Domnul să-l binecuvânteze și să-l aibă în pază. Hedrock opri intenționat acea reacție afectivă intensă:

— Numai o clipă, spuse el uluit. Încep să simt că sunt oarecum fratele lui.

— Asta (veni un alt gând) este una dintre caracteristicile uimitoare ale ființelor umane. Ușurința cu care un sistem nervos răspunde impulsurilor de la altul. Echipamentul sensorial implicat nu are egal în lumea inteligenței. Dar acum ridică-te în capul oaselor și uită-te în jur!

Hedrock studie plăcile video ale telecranului său văzu că scena se schimbă. Nava cea mare pe care era captiv se răsucise în sus; carena ei imensă umplea atât placa din față cât și pe cea din spate și era vizibilă și pe panourile din dreapta și din stânga. În locul unde se aflase anterior era acum un abis al spațiului în care înotau doi sori albi, cu nuanțe gălbui. La început erau mici, puțin mai mari decât niște stele strălucitoare. Dar creșteau. Creșteau mereu. Și mult spre stânga apăru un alt soare, mult mai mic. Cele două stele mai mari apărură după o vreme cu un diametru de vreo cincisprezece centimetri. Păruseră a se afla la o distanță de 30—35 cm. Se separară și se îndepărtară. Una rămase mică, pe când cealaltă se apropie și capătă proporții: tot mai mari. Cel de al doilea soare o porni spre stânga și se îndepărtă; în cele din urmă teleobiectivele care făceau măsurătorile arătară că se află la circa cinci miliarde de kilometri.

Testele ulterioare arătară că diametrul unghiular al ambilor sori apropiați din cadrul sistemului era mai mare decât cel al lui Sol, deși doar unul era mai luminos. Cel de al treilea soare era o simplă pată de lumină în depărtare. Cu instrumentele lui inadecvate, îi era greu să-l calculeze natura. Dar faptul că se află acolo îl făcu pe Hedrock să se încrunte. Căută și foarte curând descoperi un punct roșu în depărtare, cel de al patrulea soare al sistemului respectiv. Începea să se emoționeze, când mintea străină își îndreptă din nou spre el vibrațiile reci.

— Da, omule, ai ghicit bine. Aceștia sunt sorii și sistemului pe care voi îl numiți Alpha Centauri. Cei doi mai apropiați sunt Alpha A și Alpha B. Cel de-al treilea soare alb este Alpha C, iar punctul roșu este bineînțeles Proxima Centauri, cunoscută secole de-a rândul că steaua cea mai apropiată de sistemul solar. Acestea două din urmă nu ne interesează. Ceea ce contează este că geamănul mort se află pe o planetă insolită a acestui sistem. Există doar una de această natură. O planetă care, descriind un 8 are o mișcare de revoluție când în jurul soarelui Alpha A, când în jurul soarelui Alpha B din constelația Centaurus. Efectuează această revoluție calătorind cu neobișnuită viteză de cinci mii de kilometri pe secundă. Pe orbita sa excentrică, trece foarte aproape de fiecare stea, cam așa cum ar face o cometă. Dar spre deosebire de comete, este de-a dreptul incapabilă să se desprindă de pe orbită. Câmpurile

gravitaționale ale lui Alpha A și Alpha B o impulsionează alternativ pe circuitul ei. Acum se apropie tot mai mult de Alpha A, steaua aflată aproape drept în față și dacă vrem să reinviem cadavrul trebuie să acționăm repede.

— Dacă vrem ce? Întrebă Hedrock.

Nu primi nici un răspuns și de fapt nici nu avea nevoie. Se lăsă moale pe speteaza scaunului și se gândi: „Păi bineînțeles! Era evident din capul locului. Am considerat normal ca ei să încerce să stabilească o conexiune sensorială între un trup viu și unul mort, dar această presupunere se baza pe convingerea mea că un om care a murit de două zile nu e numai mort, ci și intrat în putrefacție”.

Se simți de-a dreptul înspăimântat. De mii de ani se tot străduia să prelungească viața oamenilor, mergând până spre imortalitatea pe care el o obținuse în mod întâmplător. Dar aici întâlnește ființe care fără doar și poate erau capabile nu numai să rezolve această problemă, ci și să învie morții.

Ciudat, dar descoperirea îi întunecă speranța că va izbuti să supraviețuiască în ciuda hotărârii lor de a-l ucide. Tot încercase să inventeze vreo metodă de a-l înfrânge, bazată pe abordarea lor extrem de logică a problemei existenței. Dar cu toate că aceasta păruse singura ieșire posibilă, devenise o șansă îndepărtată, un prilej de a se supune proiectelor întrucât alternativa era atât de categorică. Realizările lor științifice puneau sub semnul întrebării rezultatele.

— Acum, spuse un impuls mental, supune-te fazei următoare.

Îl învăluia o lumină. Unde anume se află sau măcar unde doreau să-l facă să creadă că se află, n-avea habar. Trupul i se odihnea comod în ceea ce ar fi putut să fie un sicriu de forma trupului. Comparația îi aduse prin toți nervii un fel de gâdilitură sinistră, dar el izbuti să potolească această nervozitate. Stătea calm, hotărât, rece și-și rumega intențiile, privind această lumină. Atârna în bezna de deasupra lui saugându-l se păru ciudatinvers, privea în jos la ea? Lucrul nu mai avea prea mare importanță. Era doar lumina care strălucea din beznă, strălucea, strălucea. După multă vreme observă că nu e o lumină albă și, invers, nu i se părea totuși că ar avea o culoare bine definită. Nu era nici prea strălucitoare, nici prea caldă. Făcu o pauză în gândire; tresări speriat. Tocmai noțiunea de căldură puternică realiza aceasta, făcându-l conștient de răceala înconjurătoare. Lumina era glacială.

Descoperirea fu pentru el un fel de semnal, o indicație.

— Emoția (spuse prin vibrații din depărtare o minte de păianjen) este o manifestare a energiei. Ea acționează instantaneu pe orice distanță. Motivul pentru care legătura dintre gemeni a scăzut în intensitate, în ceea ce privea receptarea acestei conexiuni de către ei, consta în faptul că amândoi se așteptau la slăbirea ei. Această așteptare era aproape în întregime inconștientă. Șistemele lor nervoase, fiecare în parte, recunoșteau în mod firesc distanța crescândă când porneau spre Centaurus. Instinctiv, au cedat legătura lor, deși raportul emoțional dintre ei a rămas le fel de puternic ca întotdeauna. Iar acum, întrucât ai devenit parte integrantă a acestei legături... Acceptă conexiunea!

Păru un lucru instantaneu. Hedrock văzu că stă întins pe pajiștea de pe malul unui pârau. Apa gălgâia și bolborosea pe stânci. În față îi bătea o briză ușoară și printre copacii din stânga se înălța deasupra orizontului un soare strălucitor. Pe pământ, de jur-împrejurul lui erau cutii și lăzi de ambalaj, mai multe mașinării și patru bărbați care dormeau liniștiți. Cel mai aproape de el se afla Gil Neelan. Hedrock își ținu din nou în frâu mintea, gândindu-se cu disperare: „Potolește-te, prostule, e doar o imagine, o plăsmuire pe care ți-au băgat-o în creier. Gil e pe nisip, pe o planetă aiurită, în drum spre iad. Asta e o lume de vis, un Eden, Pământul în anotimpul cel mai dulce”.

Trecură mai multe secunde și trupul lui Gil Neelan încă mai dormea cu fața îmbujorată, respirând zgomotos, ca un sforăit, ca și cum n-ar fi izbutit să tragă destul aer în piept, ca și cum viața s-ar fi întors cu greu în acest trup, agățându-se cu disperare de el. În mintea lui Hedrock se înfiripă un gând firav care-l spunea: „Apă! O, Doamne, apă!”

Nu fusese gândul lui. Hedrock literalmente se repezi la pârau. De două ori mâinile făcute căuș îi tremurară atât de violent încât prețioasa apă se vărsă pe iarba verde. În cele din urmă îi reveni puțină înțelepciune și scotocind prin cutii și lăzi, găsi un vas. Îl umplu cu apă și începu s-o picure în jurul gurii lui Gil Neelan. De mai multe ori trupul stors de moarte începu să se contorsioneze, apucat de o tuse îngrozitoare. Dar și asta era foarte binemușchii morți reveneau încet-încet la viață. Cu ochii aruncând văpăi, Hedrock perseveră. Simțea pulsațiile lente ale inimii lui Gil, vedea toate imaginile mintale ce se înghesuiau șovăielnic în creierul împrăștiat până departe. Era relația sensorială care până atunci aparținuse exclusiv fraților gemeni. Gil holbă ochii, brusc conștient:

— Vai, Dan! (gândul lui Gil trăda o uimire cumplită) Drac împielit ce ești! De unde ai venit?

— De pe Pământ.

Hedrock vorbi tare ca să fie auzit pe deasupra brizei care-l sufla în față. Avea să explice mai târziu că nu e Dan.

Gil nici nu părea să aibă nevoie de un alt răspuns. Oftă, zâmbi și, răsucindu-se pe partea cealaltă, se retrase mental într-un somn profund. Hedrock începu să se învârtească în jurul lăzilor și cutiilor, căutând tablete de dextroză. Găsi un flacon cu hrană cu acțiune rapidă și-l strecură o tabletă în gură lui Gil. Trebuia să se dizolve treptat. Mulțumit că pentru moment făcuse tot ce putea, se întoarse către ceilalți trei oameni. Le dădu fiecăruia apă și apoi tablete de dextroză. Tocmai se ridica, îndreptându-și spinarea, când îl atinse un gând al păianjenilor, neutru în pofida tonului tăios ca briciul:

— Vezi, s-a ocupat și de ceilalți. Emoția implicată e mai mult decât o simplă extensie artificială a perechii de spermatozoizi reacționând împreună.

Atâta tot se auzi, doar acest comentariu. Însă oricum îl opri locului pe Hedrock. De fapt nu uitase de păianjeni, dar amintirea lor fusese împinsă spre fundul minții de presiunea evenimentelor. Iar acum iată din nou realitatea. Înălță ochii spre cerul senin, spre acel soare strălucitor, alb-gălbui și-l urî pe cei din neamul arahnidelor. Dar își dădu seama că prin asta se aseamănă cu sălbaticii de demult, care amenințau cu pumnii și cu vorbele demonii răi ascunși în ceruri.

Se mai calmă și-l hrăni din nou pe cei patru, de data aceasta cu un amestec de concentrate de fructe dizolvate în apă, ușor digerabil. Unul dintre bărbați, un tânăr frumos și înalt, învie suficient ca să-l zâmbească nedumerit, dar nu-l puse nici un fel de întrebări, iar Hedrock nu se apucă să-l dea informații. Când pacienții dormeau din nou, Hedrock se cațără în copacul cel mai înalt pe care-l putu găsi și studie împrejurimile. Dar nu erau decât copaci și dealuri vălurite de jur-împrejur, iar foarte, foarte departe, aproape pierdută în zare, o întindere mai mare de apă. Ceea ce-l interesa încă și mai mult erau petele gălbui de pe un copac aflat cam la un kilometru în josul pârâului. Porni într-acolo destul de emoționat. Probabil era însă mai departe decât socotise el, căci până să revină cu un vas plin de fructe, soarele trecuse de zenit.

Însă drumul îi făcuse bine; se simțea mai vioi, întărit; se gândea cu viclenie: Gil și Kershawdacă unul dintre acești indivizi era Kershawtrebuie să fi vizitat planeta asta. Probabil încercaseră fructele pe care le găsiseră. De îndată ce-și reveneau suficient îi puteau spune dacă poamele acestea galbene nu sunt otrăvitoare. Eventual în vreuna din lăzile de ambalaj ar fi putut găsi o trusă de reactivi pentru analize.

Dacă o fi fost, n-o putu găsi. Dar descoperi o serie de instrumente, printre care un aparat de înregistrare a discurilor de comunicație, folosit pentru cadastru. Probabil lăsaseră multe dintre acestea în diferitele lor puncte de debarcare. Soarele coborî spre miazănoapte. Hedrock se hotărâse în ciuda voinței lui să-l spună astfel. Târziu în cursul după-amiezii se înalță la Răsărit cel de-al doilea soare, mai micuț, un glob palid. Apoi o vreme se încălzi, pe urmă se răci iarăși, când se ascunse îndărătul orizontului soarele mai mare și se așternu „noaptea”. Era ca o zi mohorâtă pe Pământ, cu o fantomă a soarelui ițindu-se printre norii gri, numai că cerul nu era înnoirat și nu avea umiditatea și zăpușeala unei zile închise. Simțea adieri de vânt. Se înalță și al treilea soare, dar era atât de slab încât nu păru să adauge prea multă lumină. Se iviră câteva stele palide. Întunericul acesta amestecat cu străluciri izolate începu să-l scoată din sărite pe Hedrock. Făcu câțiva pași pe malul pârâului și într-un târziu se gândi: „Cum avea să... Conținut această investigație sensorială? Și de ce doreau să-l ucidă?”

Nu avusese de gând să pună această întrebare direct celor ce-l țineau captiv, dar, lucru surprinzător, primi imediat răspunsul. Parcă plutea către el din cerul acela întunecat fără nori, un răspuns precis și în chip supranaturalferit de orice patimă:

— Nu suntem ceea ce părem a fi (sună gândul păianjenilor). Neamul nostru nu este, așa cum ai sugerat, una dintre reușitele naturii. Pe această navă se află de fapt rămășițele poporului nostru. Toți cei de aici suntem nemuritori, câștigătorii unei lupte pentru supremație și existența pe planeta noastră. Fiecare dintre noi este ființa supremă într-un anumit domeniu, prin faptul că am nimicit orice concurență. Intenționăm să ne păstrăm în viață, existența noastră nefiind bănuită de celelalte rase din univers. Din pricina unui accident care te-a aruncat în mijlocul nostru, va trebui să mori. E clar?

Hedrock nu avu ce răspuns să dea, căci în sfârșit fușese confruntat cu o logică perfect inteligibilă. Urma să fie ucis pentru că știa prea multe.

— Noi avem intenția (îi spuse mintea glacială) să facem o ultimă investigație a echipamentului sensorial al omului pe baza lucrurilor pe care le-am descoperit prin tine și apoi să părăsim definitiv această porțiune de spațiu. Investigațiile vor lua oarecare timp. Trebuie să mai ai răbdare până atunci. Dar în vremea asta nu vom da nici un răspuns apelurilor tale jalnice. Poartă-te în consecință!

Și asta era limpede. Hedrock se întoarse încet în tabără. Bărbatul deșirat și cu înfățișare obosită care-l zâmbise mai înainte se ridicase în capul oaselor:

— Bună, zise el jovial. Mă numesc Kershaw. Derd Kershaw. Multe mulțumiri pentru că ne-ai salvat viața.

— Îmi mulțumiți prea devreme, zise ciufut Hedrock.

Dar sunetul glasului omenesc îi aduse o emoție crescândă și, deodată, o idee. Acum că reapăruse speranța, acționa cu o nerăbdare intensă. Se temea să nu fie distrus dintr-o clipă într-alta.

Era vorba de o treabă destul de simplă. Cu arma energetică a lui Gil, tăie din copaci discuri mici, groase cam de un deget. Le tot introduse în aparatul de efectuat măsurători, care imprimă pe ele câteva elemente ale unui mesaj indicând poziția lui și a însoțitorilor, descriindu-l pe oamenii-păianjen și amenințările proferate de aceștia. Pentru unele dintre discuri fixă dispozitivul de înregistrare la diferite presiuni antigravitaționale trei metri, șase metri, cincisprezece metri, până la treizeci de metriși le urmări cum zboară prin aer la nivelul la care fuseseră ajustați atomii lor. Se lăsară purtate înapoi și încolo de curenți. Unele atârnavă pur și simplu deasupra capului, făcându-l să turbeze de mânie față de încetineala cu care se împrăstiau. Altele dispărură cu o viteză satisfăcătoare. Hedrock știa că unele vor ateriza pe coline, prin pomi, altele vor zbura ani și ani de zile, poate chiar secole, pradă fiecărei adieri de vânt. Cu fiecare ceas ce trecea aveau să devină mai greu de găsit și căutarea lor avea să ia mai mult timp. Ființelor-păianjen le-ar fi trebuit enorm de mult timp ca să împiedice răspândirea cunoștințelor despre prezența lor.

Zilele prețioase se târau încet și curând nu mai încăpea îndoială că trecuse destul de multă vreme pentru a se împrăstia destul de departe discurile.

Pacienții lui nu se înzdrăveneau destul de repede. Era limpede că trupurile lor nu sunt în stare să absoarbă în mod corespunzător hrana pe care le-o administra și că aveau nevoie de îngrijiri medicale pe care nu avea cum să le ofere. Kershaw ajunsese cel dintâi într-o stare de convalescență mai avansată, dorind să știe ce s-a întâmplat. Hedrock îi arătă mesajul de pe unul din discuri, care, după trei săptămâni, tot refuza să se îndepărteze; dimpotrivă, revenea spasmodic la punctul de lansare. Kershaw citi inscripția și apoi se lăsă gânditor pe spate.

— Deci asta avem de înfruntat, zise el încet. Și de ce crezi că discurile pot servi la ceva?

Hedrock îi răspunse:

— Păianjenii sunt niște copoi logici. Vor accepta faptul împlinit. Problema este când va ajunge distribuția discurilor într-un punct în care ei să-și dea pe loc seama că nu le mai pot regăsi pe toate? Din când în când cred că am făcut

cu siguranță totul și atunci încep să mă întreb cât de complicată ar trebui să fie distribuția până să o accepte ei ca iremediabilă. Motivul pentru care nu ne-au bătut deocamdată la cap este că se află aproape de Terra și studiază structura afectivă a omului. Sau cel puțin asta era intenția lor și mi s-a spus că o vreme nu-mi vor adresa cuvântul. Părerea mea este că sunt prea departe pentru genul lor de telepatie.

— Dar ce urmăresc ei de fapt? Întrebă Kershaw.

Era greu de explicat ceea ce învățase din propria sa experiență cu păianjenii, totuși Hedrock încercă. Avu multă grijă să nu furnizeze nici un fel de date cu privire la activitățile lui pe Pământ. Încheie cu vorbele:

— În orice moment le pot întrerupe dominația mintală, așa că singura lor amenințare împotriva mea o poate constitui forța fizică.

— Dar cum îți explici capacitatea lor de a te trage înapoi pe barca de salvare, în pofida rezistenței pe care le-ai opus-o?

— Pot doar sugera că sistemul nervos se deprinde greu cu stabilirea unor tipare. Mă înapoiasem deja pe barca de salvare, înainte ca metoda mea de împotrivire să fi intrat în funcțiune. Când am făcut-o, au recunoscut ce se întâmplă și m-au amenințat cu distrugerea dacă nu colaborez cu ei.

— Și crezi că vor ajunge undeva în cercetarea lor de a înțelege natura afectivă a omului?

Hedrock clătină din cap:

— De ani de zile oamenii se străduiesc să-și domine impulsurile emotive. Taina, firește, constă nu în eliminarea emoțiilor din viață, ci în canalizarea lor în direcții normale și sănătoase: viața sexuală, dragostea, bunăvoința, entuziasmul, promptitudinea, personalitatea și așa mai departe. Acestea sunt pare-se aspecte ale existenței care nu fac parte integrantă din experiența posibilă a ființelor-păianjen. Nu văd cum ar putea ele să înțeleagă vreodată, mai ales pentru că nu au nici un fel de metodă de a distinge între un om care e dispus să-și riște viața pentru o cauză și un om care-și asumă riscurile, de exemplu, pentru câștig. Această incapacitate de a înțelege variațiile naturii omenеști este o lipsă fundamentală și-l descalifică de la o comprehensiune reală.

Kershaw rămase dus pe gânduri. În cele din urmă spuse:

— Și ce șanse de salvare ai?

Hedrock răspunse țeapăn:

— Foarte bune. Știu că aparențele sunt sumbre, dar păianjenii au spus clar că vor părăsi acest spațiu. De ce s-o facă dacă nu au motive să creadă că în curând nave mai mari de pe Terra vor face naveta spre constelația Centaurului? După părerea mea, Împărăteasa va scoate de sub obroc propulsia interstelară și în zilele acestea ale producției rapide, peste o lună se vor instala pe nave sute de propulsii. Călătoria se poate face la nevoie în mai puțin de două zile.

— Mă gândesc, spuse liniștit Kershaw, că n-ar fi rău să ne apucăm de treabă. Ai răspândit o mulțime de discuri dintr-astea, dar n-ar strica să mai trimiți câteva mii. Taie dumneata copacii și stochează discurile, iar eu le voi băga în mașină.

Se opri și se legănă într-un chip ciudat. Privirea lui se răsuci și se uită spre cer, aproape înnebunită, peste capul lui Hedrock. Văzu o navă. O clipă crezu că e nava-păianjen văzută de departe. Dar pe urmă îi atraseră atenția culorile bălțate ale acesteia și literele imense de pe carena ei:

WSCENTAURI—719

Nava nu era departe, dar zbura foarte jos. Trecu peste ei la mai puțin de un kilometru înălțime și reveni încet, ca răspuns la apelurile lor urgente prin teleecran. Efectuă zborul de întoarcere pe Pământ în circa patruzeci și unu de ore. Hedrock își luase precauția de a-l pune pe Kershaw și Neelan să spună că el e fratele lui Gil și deci putu ateriza fără incidente în Orașul imperial. De la aeroport se duse într-unui din apartamentele lui.

Câteva minute mai târziu conecta teleecranul din apartament la una din rețelele lui de retransmisie. Indirect, intră astfel în legătură cu Făuritorii de Arme.

Optsprezece.

Pe teleecran apăru imaginea lui Peter Cadron. Nu se uita la ecran în momentul stabilirii contactului, ci vorbea cu multă însuflețire unei persoane pe care Hedrock n-o putea vedea. Sunetul nu se auzea și Hedrock nici nu încercă să ghicească ce spune fostul consilier. Avu timp să se întrebe din nou cum o să-l primească Peter Cadron.

Trecuse aproape o lună din seara aceea când fusese șilit să acționeze în autoapărare împotriva Făuritorilor de Arme. În ciuda admirației sale personale pentru majoritatea consilierilor, n-avea nici un fel de regrete. Pământeanul nemuritor trebuia să admită că viața lui merită să fie salvată. Fie spre bine, fie spre răul lui era ceea ce era și lumea întreagă trebuia să-l suporte atâta vreme cât era în stare să se apere.

Cadron se întorcea către teleecran. Îngheță pur și simplu când văzu cine e în imagine și apoi dădu repede drumul la sunet.

— Hedrock! Strigă el. Tu ești!

Pe față i se răspândi un zâmbet de plăcere. Ochii i se luminară:

— Hedrock, unde ai fost? Ne-am tot străduit să te contactăm.

Hedrock îl întrebă:

— Care e statutul meu în rândul Făuritorilor de Arme?

Cadron își îndreptă puțin spinarea:

— Consiliul demisionar m-a autorizat să-ți cer scuze pentru acțiunile noastre isterice împotriva ta. Nu putem decât să presupunem că ne-am lăsat cu toții târați de un fel de comportament de gloată din pricina încordării prea mari. Mie personal îmi pare rău de cele întâmplate.

— Mulțumesc. Asta înseamnă categoric că nu va fi nici un fel de conspirație.

— Ai cuvântul nostru de onoare. Se întrerupse și apoi reluă: Ascultă, Hedrock, stăteam toți pe ghimpi așteptând apelul tău. După cum știi, Împărăteasa a cedat fără condiții sistemul de propulsie în dimineața de după atac.

Hedrock aflate această veste pe nava cu care se întorsese pe Pământ, dar nu spuse decât atât:

— Continuă.

Cadron era emoționat la culme:

— Am primit de la ea o ofertă absolut remarcabilă: Recunoașterea Arsenalelor și participare la guvern. Este o capitulare splendidă.

— Și bineînțeles că voi refuzați.

— Cum? Întrebă Cadron și imaginea lui se holbă speriată.

— Nu cumva vrei să spui că are de gând Consiliul să ia în considerație posibilitatea unei acceptări? Nu se poate să nu vă dați seama că niciodată nu va exista un teren comun între două forțe atât de diametral opuse.

— Bine, protestă Cadron, dar este unul dintre lucrurile pe care le-ai propus chiar tu ca motiv pentru a te duce la palat.

Hedrock vorbi apăsător:

— A fost doar o stratagemă. În cursul acestei crize a civilizației, trebuia să avem pe cineva atât la Arsenale cât și la Palat. Stai!

Înainte ca celălalt să-l poată întrerupe, reluă cu glas răsunător:

— Ascultă, Cadron: Arsenalele constituie o permanentă opoziție. Necazul cu opoziția de pe vremuri era că mereu complota pentru obținerea puterii; de cele mai multe ori critica opozanților era lipsită de onestitate, iar intențiile lor erau rele. Îi rodea pur și simplu pofta de stăpânire. Arsenalele nu trebuie să îngăduie niciodată apariția unor asemenea emoții la sprijinitorii lor.

Împărăteasa n-are decât să-și reconstruiască propriul ei haos. Eu nu zic că e răspunzătoare pentru starea de corupție din imperiu, dar a sosit vremea să încerce să facă o curățenie serioasă în casa ei. În toată această perioadă, Făuritorii de Arme vor rămâne detașați interesați, dar păstrându-și standardele lor înalte de ajutorare pe tot întinsul galaxiei a celor care trebuie să se apere de asuprire. Fabricanții de tunuri vor continua să le vândă, dar nu se vor băga în politică.

Cardron începu, vorbind rar:

— Deci ai vrea ca noi să...

— Să vă continuați treburile ca de obicei; nici mai mult, nici mai puțin. Și acum, Cadron... Hedrock zâmbi: Cadron, mi-a făcut mare plăcere să te cunosc personal. Te rog transmite felicitările mele Consiliului demisionar. Am de gând să mă înfățișez personal la palat peste o oră; niciunul din voi nu va mai auzi vești de la mine. Rămâneți cu bine, vă urez tuturor mult noroc.

Închise brusc teleecranul și șezu acolo, conștient de acea veche durere a lui. Din nou se retrăgea. În cele din urmă își izgoni din suflet sentimentul coplesitor de singurătate și ateriză cu autoavionul la palat peste o oră.

O privi cu ochii pe jumătate închiși și în timp ce vorbeau. Ședea țepănă lângă el: o femeie înaltă, grațioasă, cu fața prelungă, ai căror ochi verzi îi ascundeau de fapt gândurile, în loc să le dezvăluie. Ședea sub un palmier din grădina ce alcătua sala de recepție de la etajul treizeci și patru. Îi mângâiau adieri blânde; lămpile cu abajur luminau la fel de blând scena liniștită. O sărută de două ori, conștient de faptul că indiferența ei trebuie să aibă vreun

sens ascuns, pe care el vroia să-l afle. Ea îi primi sărutările cu pasivitatea unei sclave.

Hedrock se trase înapoi:

— Dar ce se întâmplă, Innelda? Ea tăcea. Insistă: Primul lucru pe care-l aflu, de cum mă întorc, este că Prințul Del Curtin, care a fost întotdeauna literalmente mâna ta dreaptă, a fost izgonit din palat. De ce?

Cuvintele lui părură s-o trezească dintr-un somn abisal. Răspunse cu o undă de înflăcărare în glas:

— Vărul meu a avut îndrăzneala să-mi critice un plan și să-l se împotrivească. Nu vreau să fiu săcâit nici măcar de cei pe care-l iubesc.

Hedrock spuse:

— Cum adică, el să te fi săcâit? Nu prea i se potrivește acest cuvânt prințului.

Tăcere. Hedrock o privi lung, dintr-o parte, apoi îi spuse pe un ton apăsător:

— Practic ai renunțat la propulsia interstelară de dragul meu și totuși acum, când mă ai, nu simt că acest gest ar însemna ceva.

În lungă tăcere care urmă, se gândi pentru prima dată ce sens ar putea să aibă toată rigiditatea asta a ei. Era oare posibil să știe adevărul în privința lui? Înainte să apuce el să vorbească, răsună stins glasul ei:

— Robert, poate că nu e nevoie să spun decât atât: o să fie un moștenitor al dinastiei Isher, un prinț Isher.

Din această dezvăluire, partea cu copilul nu-l prea afectă. Deci ea știa. Asta era ceea ce conta. Într-un târziu, Hedrock oftă:

— A, am uitat: l-ai prins pe Gonish, nu?

— Da, l-am prins; și n-avea nevoie de mult mai multe informații decât cele de care dispunea deja. Doar câteva cuvinte, iar intuiția era completă.

În cele din urmă o întrebă:

— Ce ai de gând să faci?

Răspunsul ei veni de departe, de foarte departe:

— O femeie nu poate iubi un bărbat nemuritor. O asemenea relație i-ar distruge și sufletul și mintea. Apoi continuă, de parcă ar fi vorbit pentru sine: Acum îmi dau seama că de fapt nu te-am iubit niciodată. Mă fascinau și poate că într-un fel îmi produceai și puțină repulsie. Sunt mândră totuși că te-am ales fără să știu. Asta arată enorma vitalitate instinctivă a stirpei noastre. Robert!

— Da?

— Celelalte împărătese... Cum ți-ai dus viața cu ele?

Hedrock clătină din cap:

— N-am să-ți spun. Vreau să te hotărăști fără a te gândi la ele.

Innelda râse puțin isteric:

— Mă crezi geloasă. Dar nu... Nu e deloc vorba de asta. Apoi adăugă cam dezlânat: De acum înainte voi fi o mamă de familie care intenționează să câștige nu numai respectul, ci și afecțiunea copilului ei. O Împărăteasă Isher nu are altă cale de ales. Dar nu vreau să te forțez. I se întunecară ochii și apoi spuse

cu un oftat greu: Va trebui să mă mai gândesc. Dacă nu te superi, poți să mă lași singură acum?

Îi întinse mâna. Când i-o sărută, Hedrock o simți cam fără vlagă. Se duse încruntat în apartamentul lui. Șezând singur acolo, își aminti de Gonish. Făcu un apel prin centrala de comunicații a Făuritorilor de Arme și-l convocă la palat pe negatist. După un ceas cei doi bărbați stăteau față în față. Gonish spuse:

— După câte înțeleg, nu mi se vor da nici un fel de explicații.

— Mai târziu, spuse Hedrock și adăugă: ce ai de gând să faci? Sau mai bine zis, ce ai făcut?

— Nimic.

— Adică vrei să spui că...?

— Nimic. Vezi tu, înțeleg numai ce ar reprezenta cunoștințele pentru ființa umană medie și chiar pentru cea de tip superior. N-am să spun nici un cuvânt, nici Consiliului, nici altcuiva.

Hedrock se simți ușurat. Îl cunoștea pe acest om și-l cunoștea total integritatea. Îndărătul acestei fângăduieli nu se ascundea frica, ci doar o onestitate deplină a concepției, pe care n-ar fi putut-o depăși nimeni. Văzu că Gonish îl studiază atent. Apoi negatistul spuse:

— Dată fiind instrucția pe care am primit-o, în mod firesc aș fi evitat să testez pe alții efectul nemuririi. Dar tu l-ai testat, nu? Unde a fost asta și când?

Hedrock înghiți cu un efort. Amintirea îl ardea ca un glob de foc:

— Era pe Venus, spuse cu glas plat. În perioada de început a călătoriilor interplanetare. Am înființat o colonie izolată de savanți, le-am spus adevărul și i-am pus la treabă ca să mă ajut să descopăr taina nemuririi mele. A fost oribil. Ah!... Și glasul i se îngroașă de tulburare și tristețe: Pur și simplu nu suportau să mă vadă rămânând perpetuu tânăr în timp ce ei îmbătrâneau. N-aș vrea să se repete o asemenea scenă.

Se scutură înfiorat și negatistul întrebă repede:

— Dar soția ta?

Hedrock tăcu minute îndelungate, apoi reluă, vorbind rar:

— În trecut, împărătesele Isher erau întotdeauna mândre de legătura lor cu bărbatul nemuritor. De dragul copiilor mă suportau. Mai mult n-aș putea să spun. Se întunecă și mai tare la față: Uneori mi s-a părut că ar fi bine să mă însor mai des. S-ar puteaeventualcă rădăcina nemuritoare să se repete în felul acesta. Așa am ajuns doar la a treisprezecea căsătorie. Într-un fel, n-am prea avut inimă pentru asta deși... (ridică ochii) mi-am făurit o metodă desăvârșită de a mă îmbătrâni ca înfățișare, suficient pentru efectul psihologic asupra celor care cunosc de fapt adevărul.

Pe fața lui Gonish plutea o expresie care-l făcu pe Hedrock să-l privească închizând pe jumătate ochii. Îl întrebă repede:

— Ce s-a întâmplat?

Negatistul zise:

— Eu cred că ea te iubește și asta complică foarte rău lucrurile. Vezi tu, ea nu poate avea copii.

Hedrock se ridică de pe scaun și se năpusti la negatist ca și cum ar fi vrut să-l violenteze:

— Vorbești serios? Păi mie mi-a spus că...

Gonish se învineți de tristețe:

— Noi cei de la Arsenale o studiem pe Împărăteasă încă din copilărie.

Firește, dosarul ei nu e accesibil decât celor trei negatiști și membrilor Consiliului. Nu încapă îndoială în această privință. Rămase cu privirile ațintite asupra lui Hedrock: Știu că asta îți strică planurile, dar n-o pune atât de rău la inimă. I-ar veni rândul la tron prințului Del Curtin și cred că el va lupta destul de îndârjit. Peste câteva generații se va ivi o nouă împărăteasă și n-ai decât s-o iei pe aceea de nevastă.

Hedrock, care pășea în sus și în jos prin cameră, se opri locului:

— Nu vorbi cu atâta împietrire nerușinată. Nu mă gândesc doar la mine.

E vorba de aceste femei din dinastia Isher. Trăsătura respectivă nu s-a manifestat limpede la Innelda, dar există. Nu vrea să renunțe la copilul acela; tocmai de asta sunt atât de îngrijorat. Se răsuci pentru a-l înfrunta din nou pe negatist: Ești absolut sigur? Te rog să nu te joci cu mine, Gonish!

Acesta îi răspunse calm și sigur:

— Nu mă joc câtuși de puțin, Hedrock. Împărăteasa Isher va muri la naștere și...

Se opri cu privirile înălțate deasupra lui Hedrock. Acesta se întoarse încet și dădu cu ochii de femeia aflată acolo.

Innelda îi spuse glacial:

— Căpitane Hedrock, îți iei acum prietenul, pe domnul Gonish și părăsești până într-o oră palatul și nu te mai întorci până când.

Se opri și rămase o clipă ca o statuie de piatră. Apoi dădu drumul la un ultim șuvoi de vorbe:

— Niciodată! Zise ea cu glasul îngroșat de emoție. Să nu te mai întorci niciodată. Nu ți-aș mai putea suporta prezența. Adio!

— Stai! Strigă cu glas pătrunzător Hedrock. Innelda! Nu trebuie să faci copilul!

Dar nu vorbea decât unei uși închise.

Nouăsprezece.

În ultima zi, Del Curtin îl duse pe Hedrock la palat.

— Trebuie s-o facem, îi șoptise prințul. Trebuie să fie cineva lângă ea. Nu vrea să asculte de nici un fel de argumente raționale. Prietenii mei or să-l anunțe pe noul ei doctor, Telinger, că ai sosit. Rămâi în apartamentul tău până când te chemăm.

Așteptarea era cumplită. Hedrock măsură în sus și în jos pardoseala acoperită cu covoare moi, gândindu-se la lunile îndelungate în care îi fusese interzis accesul în palat. De fapt ultimile zile fuseseră cele mai rele. Se răspândiseră șoaptele. Hedrock le auzea peste tot. Nu veniseră prin telecrane. Oficial nu se rostise nici o vorbă; era imposibil de spus cum de se aflase cu certitudine. Auzise vestea șezând prin restaurantele pe care le frecventa uneori. O auzise când mergea pe străzile liniștite. Era purtată de adierile de vânt și se înălța în vorbe prinse în treacăt peste zarva conversațiilor din taxiurile aeriene. Nu fusese transmisă din răutate și nici nu era falsă. Se spunea pur și simplu

că de la o zi la alta poate să se nască un moștenitor al familiei Isher și întreaga împărăție aștepta cu multă emoție anunțul. N-aveau de unde să știe, dar ziua respectivă sosise. Criza se produse la zece noaptea. Un mesaj din partea doctorului Telinger îl scoase pe Hedrock din biroul și-l chemă în apartamentele imperiale.

După cum constată Hedrock, Telinger era un bărbat între două vârste, cu fața suptă și acum încruntată de o îngrijorare vecină cu spaimă, când îl salută pe noul-venit. Hedrock știa că doctorul Telinger nu e vinovat de nimic altceva decât de slăbiciune. Fusese recrutat în serviciul imperial ca înlocuitor al doctorului Snow, care fusese concediat brusc din postul de medic al Curții, după treizeci de ani de activitate. Hedrock își mai amintea de un prilej când, la masă, Innelda îl criticase rău pe doctorul Snow, numindu-l „un practician demodat care încă se mai dă drept doctor pur și simplu pentru că a moșit-o pe mama când m-a adus pe lume”.

Nu încăpea îndoială că bătrânul doctor Snow o pusese la curent cu situația exactă și Inneldei nu-l făcuse nici o plăcere. De asemenea, ascultându-l pe Telinger, Hedrock își dădu seama că noului doctor nu i se acordase privilegiul unui examen medical complet. Innelda făcuse o alegere bună. Doctorul părea a fi genul de om prea speriat și respectuos că să se împotrivescă pacientei sale imperiale.

— Abia acum am descoperit adevărul, îi spuse lui Hedrock, bâlbâindu-se ca un copil fâstâcit. E sub efectul analgezicelor, dar mi-am păstrat un canal de comunicare. Prințe Hedrock, trebuie neapărat s-o convingeți. Trebuie să alegem între viața ei sau cea a copilului. Convingerea ei că va scăpa cu viață după naștere este total nefondată. M-a amenințat cu moartea dacă nu supraviețuiește copilul! Termină el, alb la față.

Hedrock spuse:

— Dă-mi voie să-l vorbesc.

Innelda zăcea nemișcată și calmă în pat. Îi dispăruseră culorile din obraji și pieptul i se ridica atât de puțin, aproape neobservat, încât părea deja moartă. Hedrock observă clar o senzație de alinare când doctorul puse ușurel mască pentru comunicare pe fața ei liniștită, dar concentrată. „Biata tirană”, se gândi el. „O biată ființă nefericită, sfâșiată de forțe lăuntrice prea mari pentru ea ca să le stăpânească sau măcar să le înțeleagă.”

Luă interfonul:

— Innelda! Zise el cu tandrețe.

— Tu... Ești... Robert? Răspunsul veni încet și totuși foarte aspru: Le-am... Spus. Să. Nu te... Lase să vii.

— Prietenii te iubesc. Vor să te păstreze.

— Mă... Urâsc... Mă cred... O proastă. Dar le voi arăta eu lor. Eu vreau să trăiesc, dar copilul trebuie să trăiască.

— Prințul Del Curtin s-a căsătorit cu o femeie frumoasă și minunată. Vor avea copii frumoși, demni să se urce pe tron.

— Nici un copil afară de al meuși al tăunu va domni în numele dinastiei Isher. Nu vezi că ceea ce contează este descendența directă? Nu s-a produs nici o întrerupere. Nu se va produce nici acum. Tu nu vezi?

Hedrock rămase trist. Vedea lucrurile mai limpede chiar decât ea. În vremuri de demult când, sub diferite nume de împrumut, îi convinsese pe împărații Isher să se însoare cu femei ale căror familii erau de o importanță vitală, nu păruse posibil că trăsătura cerută să devină prea puternică. Iată și dovada că putea fi tragică. Iar ceea ce nu putea înțelege această femeie nefericită era că referința la „descendența” ei constituia doar obiectul unei raționalizări. Vroia un copil al ei. Asta era realitatea cea mai simplă.

— Robert... Vrei. Să rămâi. Și să mă ții de mână?

Zăbovi și văzu cu ochii lui cum se scurge viața din trupul ei. Așteptă până când moartea se instalează triumfătoare în corpul pe cale de a se răci, iar pruncul, cu țipetele lui răgușite, îl scoase din sărite.

La o distanță de jumătate de an-lumină, se pregătea de pornire o navă cosmică în lungime de aproape două sute de kilometri. Înlăuntrul ei vibrau gândurile de la o minte la alta:

— Cel de-al doilea examen general e aproape la fel de zadarnic prin rezultatele sale fundamentale ca și primul. Cunoaștem unele dintre legidar de ce această conducătoare care stăpânea o lume întreagă și-a dat viața pentru copilul ei, când de fapt ea se temea de moartea personală? Motivele ei, cum că trebuie să-și ducă mai departe spița, nu corespund din punct de vedere logic. E vorba doar de o ușoară rearanjare pe plan atomic. Trăiesc mulți bărbați și multe femei care i-ar putea împinge înainte progresia pe plan tribal.

— Rămâne doar s-o readucem la viață și să înregistrăm reacțiile afective ale celor din jur la învierea ei.

X-x? A cercetat înfățișarea fostului nostru deținut Hedrock la palat și s-ar părea că printr-o metodă ingenioasă el a anulat logică pe baza căreia se cerea nimicirea lui. Ca atare, putem părăsi galaxia într-un răstimp de. un ciclu.

— Atâta am aflat deocamdată: iată rasa care va guverna sevagramul.

SFÂRȘIT